

Poznanie je svetlom na ceste životom i k slobode

Prameň poznávania

K O M A N

Komunistický manifest 2015
(alebo – ako ďalej)

Všetko je jinak, všetko musí byť jinak, všetko bude jinak!

Bratislava, jún 2015

OBSAH :

	strana
<i>PREDSLOV</i>	3
Úvod	3
A. Minulosť a súčasnosť	3
B. Budúcnosť	30
C. Niektoré podstatné fakty (bez matematiky)	41
Záver	47
<i>DOSLOV</i>	47
Zoznam použitých matematických vzťahov	49
Zoznam použitých skratiek	50

PREDSLOV

Situácia na planéte Zem je mimoriadne komplikovaná, nebezpečná a neustále sa zhoršuje. Hrozí otvoreným konfliktom nepredvídateľného rozsahu i dôsledkov. Je najvyšší čas zamyslieť sa a konať!

Ľudská civilizácia stojí pred zásadným rozhodnutím! Buď bude svoj doterajší vývoj tolerovať a akceptovať, alebo ho od základu zmení!

*Obsahom tohto dokumentu sú základné piliere komunistického politického programu nového svetového poriadku ako jedinej objektívnej alternatívy **NWO**, podstata komunistického videnia sveta a jeho budúcnosti vychádzajúceho z vedeckého poznania prírodného prostredia i spoločenských vzťahov.*

*Hoci je situácia veľmi zložitá, a na prvý pohľad sa môže čitateľovi aj tento dokument zdať pri čítaní zložitý, čitateľ sa môže presvedčiť, že **prvotné príčiny zložitosti situácie i základných problémov sveta sú vo svojej podstate veľmi jednoduché!***

ÚVOD

Začiatkom roka **2015** boli zverejnené informácie, podľa ktorých svetové finančné autority odhadujú, že na vrchole globálnej pyramídy svetového bohatstva je necelých **400 miliónov** ľudí s aktívami vyššími ako **100 000** dolárov. Týchto **8 %** dospelaj populácie sveta však ovláda viac ako **80 %** jej celkového majetku (celkový majetok je viac ako **200 biliónov** (= **200 milión miliónov**, čiže **200.10¹²**) dolárov. Tieto zdroje ale neuvádzajú, napr. koľko ľudí na svete nevie čítať a písať, má hlad, zomiera v dôsledku nedostatočnej zdravotnej starostlivosti alebo neliečenia vôbec, či vo vojnách.

Nerovnomerné rozdelenie svetového bohatstva dokazuje skutočnosť, že viac ako **štyri** z každých **10** dolárov na svete vlastní **32 miliónov** najbohatších ľudí s majetkom minimálne **jeden milión** dolárov. Pritom podiel týchto ľudí je len **0,7 %** zo svetovej dospelaj populácie! Najbohatší ľudia na svete sú veľmi, veľmi bohatí a ovládajú takmer celé svetové bohatstvo!

Podľa uvedených informácií majetková nerovnosť ďalej narastá, keď napr. od polovice roka **2012** do polovice roka **2013** svetové bohatstvo narástlo v priemere o **4,9 %** – na **241 biliónov** dolárov. Počet dolárových miliónárov pritom rástol **6,1 %** a ultrabohatých (s majetkom nad **50 miliónov** dolárov) až **10 %** tempom! **Bohatstvo miliardárov sa od finančnej krízy (2008) zdvojnásobilo! Na druhej strane, žijú na svete milióny ľudí, ktorí nemajú zdroje ani na základné životné potreby!**

Neustály rast majetkovej nerovnosti je jedným z najväčších ekonomických celosvetových rizík v najbližšej budúcnosti!

Tento dokument preukazuje príčiny takeého vývoja, poskytuje východiská pre skúmanie a posudzovanie kapitalistického spoločenského systému v jeho vývojových štádiách, uvádza niektoré systémové príčiny omylov v politike uplatňovanej v krajinách bývalého socialistického spoločenstva a ponúka východiská zo súčasného stavu sveta, krajne diskriminačného a nespravodlivého pre veľkú väčšinu obyvateľstva. **Nabáda na zamyslenie a je výzvou na podporu úsilia, ktorého cieľom je tento stav v čo najkratšom čase zmeniť a nastoliť spravodlivejšie usporiadanie sveta!**

Autori zvolili nástroje, slovník, rozsah a spôsob prezentácie obsahu dokumentu, počet, druh i formu matematických vzťahov tak, aby bol text čo najstručnejší a zároveň ešte zrozumiteľný, aby mu mohol porozumieť čo najväčší počet čitateľov. Čitateľ tak vystačí s poznatkami z matematiky na úrovni základnej školy – okrem výpočtu limity funkcie – a s poznatkami zo (školy) života.

A. MINULOSŤ A SÚČASNOSŤ

1. Zdrojom akýchkoľvek zmien na Zemi sú na základe doterajších vedeckých poznatkov prírodné sily, teda sama príroda. Jej súčasťou je aj človek ako najvyspelejší živočíšny druh, ale tiež jediný, ktorý sa vraždí a vyvražďuje z iných dôvodov, ako z pudu sebazáchovy. Existencia nadprirodzených síl a bytostí, podporovaná niektorými zoskupeniami v ľudskej spoločnosti, nebola preukázaná.

2. Popri vplyve slnečnej sústavy a vesmírneho prostredia na prírodné prostredie Zeme nezávislom od vôle človeka, najvýznamnejšie vplyva na prírodu človek pôsobiaci na Zemi v spoločenských vzťahoch závislých od stupňa vývoja a poznania ľudskej spoločnosti, od ich uplatňovania vo výrobných procesoch. **Stupeň vývoja a kvalita ľudskej spoločnosti sú určené najmä úrovňou zdravia, vzdelania a poznania jednotlivých ľudí.**

3. Človek vplyva na prírodu, žiaľ, najmä devastáčne. **Osobitne nebezpečné sú vplyvy, ktoré ohrozujú prírodu nevratne.** Človek je tak zodpovedný za zachovanie života na Zemi a tým aj za vlastné prežitie.

Kým príroda má schopnosť existovať a bude existovať naďalej aj bez človeka, **človek bez prírody existovať nemôže!**

4. Prírodu, prírodné javy a procesy nezávislé od vôle človeka charakteristické vyváženým stavom a tendenciou návratu do pôvodného stabilného stavu po zániku príčin, ktoré jeho narušenie vyvolali, v rôznych oblastiach skúma a poznáva ľudská spoločnosť na vedeckom základe prostredníctvom sústavy za tým účelom vytváraných a rozvíjaných vedných odborov. To ale neplatí pre odbory, ktorých základ i obsah nie sú nezávislé od vôle človeka. Najmä preto, že ich predmetom i obsahom nie sú procesy prírodného charakteru, ale procesy vytvárané a riadené človekom, ktoré sú produktom jeho vôle a závisia od neho samého prostredníctvom vzťahov vytváraných a uplatňovaných v ľudskej spoločnosti. Tým skôr, keď neboli vytvorené a ani nie sú uplatňované v súlade s objektívnou realitou. Jedným z takýchto odborov je aj ekonómia, ktorej vzťahy popisujú, zdôvodňujú, vysvetľujú i obhajujú rôzne ekonomické teórie založené na individuálnom vnímaní ich autorov. Preto niet divu, že sa vzájomne aj popierajú.

5. Narušenie stabilného stavu v prírode môže byť sprevádzané veľkým energetickým potenciálom. Nekontrolovaný, neriadený, či neobmedzený priebeh narušenia stabilného stavu môže viesť až k zničeniu nielen prvkov prostredia, ktoré tento stav vyvolali, ale aj ich okolia alebo celého prostredia vôbec.

6. Človek, rovnako ako ktorýkoľvek iný živočíšny druh, prichádza na svet vo svojej prirodzenosti a bez akéhokoľvek majetku. Na svoje prežitie nepotrebuje veľa. To platí aj pre život človeka dnes nazývaný dôstojný a kultúrny.

7. Človek má život len jeden a jeho dôstojnosť i kultúrnosť závisia najmä od prostredia, do ktorého sa človek narodil, v ktorom žije a od spôsobu života človeka. Tieto činitele nezávisia len od samotného človeka, nemôže si ich zvoliť, vybrať sám. Významnou mierou závisia od vzťahov vznikajúcich a pôsobiacich v ľudskej spoločnosti, ktoré, žiaľ, nezodpovedajú vôli a ani potrebám veľkej väčšiny ľudí na Zemi.

8. Človek sa narodí bez majetku do majetkových pomerov charakterizovaných majetkom vo vlastníctve jeho rodičov „ V_R “, z ktorého hradia prípravu svojho dieťaťa na produktívne obdobie jeho života, časť jeho produktívneho obdobia života (alebo aj celý jeho život) a ktorého je človek po rodičoch pokračovateľom podľa pravidiel spoločnosti. Pre zjednodušenie uvažujme, že človek nemá nijakých súrodencov (inak by bol tento majetok rozdelený aj medzi nich s rovnakými dôsledkami). Veľkosť tohto majetku je rôzna ($0 > V_R \geq 0$). Človek jeho veľkosť v priebehu svojho života ovplyvňuje a po skončení života zanecháva po sebe výsledný majetok vo svojom vlastníctve „ V “. Zo sveta odchádza bez majetku, rovnako, ako bez majetku naň prišiel. Vo všeobecnosti nie je tento majetok rovnaký ako majetok „ V_R “. Vo vyhlídkach kvality života človeka a jeho prežitia sú tak už od jeho narodenia priepastné rozdiely medzi ľuďmi, ktoré väčšinu z nich sprevádzajú celý život.

9. V súčasnej spoločnosti je veľkosť majetku „ V_R “ a „ V “ kľúčovým hľadiskom určujúcim vážnosť človeka, jeho sociálne i spoločenské postavenie.

10. Dôstojnosť i kultúrnosť života človeka vždy boli a aj sú určované materiálnou základňou spoločnosti, spôsobom tvorby a rozdeľovania zdrojov v konkrétnych spoločenských vzťahoch spoločnosti. Určujúcim vždy bol a aj je spôsob, akým človek ovplyvňoval získaný majetok „ V_R “, t.j. ako získaval, či získava zdroje na svoju obživu a zabezpečenie svojich potrieb. Zdroje nevyhnutné nielen na prežitie, ale aj na to, aby bol jeho život dôstojný a kultúrny.

11. Prežiť život dôstojne a kultúrne je prirodzenou túžbou a aj právom každého človeka. Sú preto legitímne a úroveň dôstojnosti i kultúrnosti života človeka (ďalej aj ako „**životná úroveň**“) môžu byť obmedzené len obmedzenosťou prírodných zdrojov, spoločenským prostredím a samotným človekom. Prírodné zdroje sú obmedzené, keďže vo vesmírnom priestore je aj samotná Zem ako jedno z jeho telies, tiež fyzicky obmedzená. Požiadavky ľudí na životnú úroveň sú rôzne a závisia od individuálnych vlastností a potrieb každého človeka.

12. Výmena, rozdeľovanie i využívanie prírodných zdrojov a všetkých hodnôt vytvorených v ľudskej spoločnosti sú závislé od spoločenského prostredia, od vzťahov nastolených a uplatňovaných vo všetkých sférach života spoločnosti.

13. Človek môže v súčasnosti legitímne získavať zdroje na svoju obživu a zabezpečenie svojich potrieb

- a) vlastnou prácou v rozsahu svojich potrieb,
- b) vlastnou prácou na pôde,
- c) vlastnou prácou ako zamestnanec,
- d) vlastnou prácou v inom ako zamestnaneckom vzťahu (napr. v členskom),
- e) ako podnikateľ, živnostník (samostatne zárobkovo činná osoba, bez ohľadu na predmet činnosti) nezamestnávajúci žiadneho zamestnanca,
- f) ako podnikateľ (bez ohľadu na právnu formu a predmet podnikania) zamestnávajúci aspoň jedného zamestnanca,

g) inou formou.

Spôsob získavania zdrojov človekom pre svoje potreby zásadnou mierou určuje nielen jeho životnú úroveň, ale aj jeho vážnosť, sociálne i spoločenské postavenie.

14. Zdroje na zabezpečovanie potrieb ľudskej civilizácie a jej rozvoja na ľubovoľnej úrovni organizačného usporiadania iné ako zdroje potrebné na prežitie človeka, okrem prírodných, vznikajú a môžu vznikáť len pôsobením človeka. Pre jeho vlastnosti, osobitné postavenie a pôsobenie v prírode si z pohľadu obsahu úvodu tohto dokumentu zasluhuje pozornosť práve on.

15. Človek pôsobí v prírodnom prostredí podľa pravidiel určených, riadených, rozvíjaných i uplatňovaných v ľudskej spoločnosti závisiacich od stupňa jej vývoja, poznania.

16. Z úvodu vyplýva, že doterajšie pravidlá procesov uplatňované v ľudskej spoločnosti pri získavaní, vymieňaní a rozdeľovaní prírodných zdrojov i pri tvorbe, vymieňaní a rozdeľovaní hodnôt vytvorených človekom, sú v celosvetovom meradle značne nevyvážené. V ďalšom texte je preukázané, že pre veľkú väčšinu ľudí na Zemi aj krajne diskriminačné, nespravodlivé a preto neakceptovateľné!

17. Získavanie zdrojov pre život človeka v jednotlivých prípadoch podľa bodu 13.

17.1 Získavanie zdrojov vlastnou prácou v rozsahu svojich potrieb [bod 13. písm. a)]. V tomto prípade človek nevytvára prebytky, na trhu neponúka svoju prácu a ani jej výsledky. Výsledky jeho práce sú v celom rozsahu jeho vlastníctvom. Z pohľadu obsahu úvodu dokumentu preto tomuto spôsobu získavania zdrojov človeka na obživu a zabezpečovanie jeho potrieb netreba venovať pozornosť.

17.2 Získavanie zdrojov vlastnou prácou na pôde [bod 13. písm. b)]. Pri tomto spôsobe obživy človek pracuje na pôde, ktorá je prírodným zdrojom. Pôda má spolu s plodinami nielen reprodukčnú, ale aj rozmnožovaciu schopnosť. Známe označenie „Zem živiteľka“ vyjadruje práve túto skutočnosť. Človek pôdu ovplyvňuje vlastnou prácou a využíva pre svoje potreby, alebo prebytky výsledkov svojej práce ponúka aj na trhu. Tento spôsob obživy patril k prvým, ktorými sa v začiatkových vývojových štádiách ľudskej spoločnosti človek živil. Pre tento spôsob získavania zdrojov platí primerane obsah bodu 17.5 a bod 17.8.

17.3 Získavanie zdrojov vlastnou prácou ako zamestnanec [bod 13. písm. c)]. Zamestnanec predáva svoju prácu zamestnávateľovi za cenu, ktorú mu zamestnávateľ platí za vykonanú prácu formou mzdy, platu. Okolnosti, súvislosti a najmä vážne dôsledky tohto ekonomického vzťahu sú uvedené v bode 17.6.

17.4 Získavanie zdrojov vlastnou prácou v inom ako zamestnaneckom vzťahu (napr. v členskom) [bod 13. písm. d)]. Človek je svojou prácou zapojený do práce kolektívu podľa pravidiel dohodnutých i kontrolovaných samotným kolektívom vo všetkých oblastiach týkajúcich sa pôsobenia kolektívu v rámci podmienok určených spoločnosťou. Keďže výsledky práce kolektívu sa uplatňujú na trhu, cena práce človeka je závislá od prostredia trhu. Základné vlastnosti, povaha trhu a ich dôsledky sú uvedené ďalej.

17.5 Získavanie zdrojov ako podnikateľ, živnostník (samostatne zárobkovo činná osoba, bez ohľadu na predmet činnosti) nezamestnávajúci žiadneho zamestnanca [bod 13. písm. e)].

17.5.1 Na začiatku akéhokoľvek zámeru človeka podnikáť je očakávanie zhodnotenia (navýšenia) začiatočného vkladu do predmetu podnikania a úsilie, aby bolo toto zhodnotenie čo najväčšie.

17.5.2 Podmienkou, aby človek mohol začať podnikáť, je najmä, že musí byť spôsobilý pracovať, musí chcieť pracovať, musí vedieť pracovať a ako pracovať a spravidla musí disponovať majetkom, ktorý bezprostredne nepotrebuje pre svoj život. **Preto nie je pravdivé tvrdenie všeobecne podsúvané verejnosti, že podnikáť môže každý človek, ktorý chce podnikáť.**

17.5.3 Už bolo uvedené, že všetko, čo človek získa do svojho vlastníctva, je jeho majetkom „V“. Ak je tento majetok väčší ako majetok nevyhnutný na krytie základných životných potrieb človeka „V_z“, môže s prevyšujúcou časťou majetku voľne nakladať podľa vlastného uváženia. Vtedy

$$(1) V = V_z + Z_v$$

kde „Z_v“ sú voľné zdroje, ktoré človek bezprostredne nepotrebuje pre svoj život. Tie môže napr. spotrebovať v pôvodnej forme alebo vo forme zmenenej vlastnou, či inou prácou, môže s nimi vstúpiť na trh a podnikáť alebo môže s nimi ľubovoľne naložiť inak.

Ak sa človek rozhodne vstúpiť s touto časťou majetku (= Z_v) v nezmenenej alebo v zmenenej forme na trh, stáva sa z tohto majetku kapitál. Zdroje potrebné na podnikanie (ktoré si človek môže aj požičať) môžu byť v hmotnej a/alebo nehmotnej forme. Hmotné zdroje „HZ“ sú dnes napr. peniaze, nehnuteľnosti (vrátane pôdy), vzduch, voda, ropa, benzín, dopravné prostriedky, hmotná časť informačných a komunikačných technológií a iné. Ich spoločným znakom je, že pochádzajú z prírodných zdrojov a/alebo boli získané, vytvorené prácou človeka a nadobudnuté v minulosti. Sú teda výsledkom už vykonanej práce človeka. Napr. ropa, nie je priamym prírodným zdrojom pre každého podnikateľa, ale len pre výrobcov produktov z ropy (napr. benzínu). Pre iných podnikateľov (ako výrobných spotrebiteľov), rovnako ako aj pre všetkých ostatných spotrebiteľov, ropa nie je primárnym

prírodným zdrojom, ale až napr. vo forme benzínu ako pohonnej hmoty, získaného z ropy prácou človeka. Nehmotné zdroje „NZ“ sú napr. znalosti a zručnosti človeka (určené jeho duševnými a fyzickými vlastnosťami) potrebné na získanie hmotných zdrojov a na realizáciu predmetu podnikania, schopnosť človeka pracovať, programové vybavenie informačných a komunikačných technológií a iné.

17.5.4 Ak kapitál na začiatku podnikania o veľkosti voľných zdrojov „Zv“ (a na začiatku každého ďalšieho obdobia hodnotenia výsledku podnikania) nazveme začiatkový kapitál „Kz“, potom

$$(2) K_z = H_z + N_z (= Z_v)$$

Ako vyplýva z bodu **17.5.3**, prvky tohto jednoduchého matematického vzťahu majú materiálnu i nemateriálnu povahu, a teda aj rôzne vlastnosti! Preto je dôležité hneď na začiatku určiť, v akých jednotkách budeme tieto prvky (a tým aj prvky ďalších vzťahov v dokumente), vrátane ich súčtu „Kz“ vyjadrovať, napr. na účely merania, porovnávania, vyhodnocovania a pod.. Súčasnou terminológiou vyjadrené, akú metriku použijeme na číselné, početné vyjadrenie prvkov tohto vzťahu, ako ich budeme kvantifikovať.

Príklad 1. Ak by sme chceli porovnať napr. sud, menší sud, vedro a pohár a skúmať ich akýkoľvek vzájomný vzťah (napr. či **sud = menší sud + vedro + pohár**), musíme najprv určiť, čo majú všetky tieto nádoby spoločné a či je ich spoločný znak merateľný (kvantifikovateľný). Iste sa zhodneme na tom, že jedným z ich spoločných znakov je celkom určite napr. **objem**. Vieme tiež, že **objem je fyzikálna veličina**, ktorej jednotkou, dnes už medzinárodnou, je **liter**. Za týchto okolností potom už nezáleží, či, kde a kedy budú tieto nádoby naplnené (napr. vodou, vínom alebo čímkoľvek iným), ich obsah môžeme vždy objektívne odmerať a porovnať nezávisle od času a miesta ich plnenia na Zemi. Spoločenskou dohodou zavedený a uznaný spoločný znak nádob (prostredníctvom fyzikálnej veličiny a jej jednotky) tak umožňuje merať i porovnávať objem nádob nezávisle od miesta, kde sa nádoby práve nachádzajú a času, kedy sa meranie, resp. ich porovnanie vykoná. Táto okolnosť je pre objektívnosť merania, či porovnávania obsahu nádob zásadná a mimoriadne dôležitá nielen pre technologické procesy, ale aj pre výmenné, rozdeľovacie a všetky ostatné procesy v spoločnosti.

Teraz sa vráťme ku vzťahu (2). Keďže hľadanie spoločných znakov jeho prvkov nie je také jednoduché a už vôbec nie také jednoznačné ako pri nádobách v **príklade 1**, nazvime zatiaľ ich spoločný znak napr. „**hodnota**“ a jej veľkosť budeme zatiaľ vyjadrovať všeobecným pojmom „**jednotka**“.

Hoci medzinárodný systém, sústava jednotiek **SI** (**S**ystème **I**nternational d'**U**nités) prijatá v r. **1960**, nijakú veličinu (a tým ani jednotku), ktorá by bola vhodným spoločným znakom prvkov tohto vzťahu doteraz neobsahuje, **ekonómia i ekonomika neporovnateľné prvky používajú, v minulosti boli a aj dnes sú prostredníctvom takých prvkov budované a rozvíjané!** A na takom základe sú aj vytvárané rôzne ekonomické teórie. Na tejto skutočnosti nič nezmenia a ich exaktnosti neprispievajú ani nijaké akokoľvek vznešene znejúce kampaňovo, či „moderne“ používané označenia, ako napríklad „znalostná ekonomika“, či iné „zmysluplné“ prívlastky. Podľa takého prístupu potom napr.

$$(3) 1 \text{ jablko} + 1 \text{ hruška} = 2 \text{ slivky (alebo aj 2, 3, či 4 jablká, hrušky, či slivky ...)}$$

Čo v tomto vzťahu naozaj platí, dnes nikto na svete nevie! Je ale mimo akýchkoľvek pochybností, že v prírode platí, že napr.

$$(4) 1 \text{ jablko} + 1 \text{ jablko} = 2 \text{ jablká}$$

Okrem toho, na porovnanie množstva jablák (rovnakého druhu) musíme poznať ďalší spoločný znak jablák (okrem druhu). Za taký je dnes všeobecne považovaná veličina nazvaná **hmotnosť**, ktorej jednotkou je jedna zo základných jednotiek sústavy SI – **kilogram** (skratka „**kg**“).

Poznámka 1. Exveľvyslanec (s vysokoškolským ekonomickým vzdelaním) jednej z krajín bývalého socialistického spoločenstva v jednej krajine zo svetových mocností na otázku položenú ešte v r. **1973** „aké je jeho povolanie?“ odpovedal, že je ekonóm. A po krátkej odmlke s úsmevom dodal, že ekonóm – „ke koňom“. Hoci nevedno, čo týmto dodatkom myslel, je známe, že v minulosti museli aj maloletí chlapci z chudobných rodín chodiť vypomáhať svojim rodičom prácou spravidla na sedliackych dvoroch (dokonca aj v cudzine) práve pri koňoch, na ktorú nemali a ani nepotrebovali nielen ekonomické, ale prakticky žiadne vzdelanie. Ak chcel exveľvyslanec týmto dodatkom vyjadriť svoju mienku o ekonomike, potom jeho obsah výstižne korešpondoval s obsahom vzťahu (3).

Uplatňovanie vzťahu (3) v ekonomike má mimoriadne vážne dôsledky vo všetkých oblastiach života spoločnosti i jednotlivcov v celosvetovom meradle hodné osobitného zreteľa. Už len táto okolnosť stačí na to, aby sme jej v ďalšom texte spolu venovali pozornosť. V ekonomike sa dnes prvky takého charakteru ako sú prvky vzťahu (2) vyjadrujú spravidla v peňažných jednotkách. Keďže ale peniaze v minulosti nevyjadrovali a ani dnes nevyjadrujú reálne hodnotové vzťahy (neboli a ani nie sú ekvivalentom reálnych hodnôt v hospodárskych procesoch a ani v obchodných vzťahoch, hoci boli a sú zaň považované), ani vzťahy doteraz zavedené

a uplatňované v ekonomike nikdy nemohli vyjadrovať skutočné vzťahy vznikajúce v ekonomickom prostredí a nemôžu ich vyjadrovať ani dnes. Pozrime sa spoločne, aká je skutočnosť.

Ak by začiatočný kapitál „ K_z “ vo vzťahu (2) pozostával len z pôvodných voľných zdrojov „ Z_v “, ktoré v roli kapitálu označíme napr. „ k “, potom začiatočný kapitál „ K_z “ podnikateľa je

$$(5) K_z = k (= Z_v) \text{ [jednotiek]}$$

Začiatočný kapitál „ K_z “ (zhmotnená minulé práca človeka) tiež obsahuje hmotnú i nehmotnú zložku v súlade so vzťahom (2) a je súčasťou priamych nákladov podnikateľa. Môže pochádzať napr. z dedičstva [ktoré je výsledkom minulej práce, výmenných a rozdeľovacích procesov uplatňovaných v spoločnosti v minulosti (vrátane využitia prírodných zdrojov a nehmotných zdrojov) a/alebo je produktom prostredia trhu v minulosti] a/alebo ich podnikateľ získal vo vhodnej štruktúre na trhu za výsledky vlastnej práce v aktuálnych podmienkach trhu. Ich spoločným znakom je, že sú výsledkom už vykonanej práce (nie je dôležité, či v bližšej alebo v ďalej minulosti) a sám podnikateľ ich v priebehu podnikania už nemôže nijako ovplyvniť (sú konštantné, t.j. $k = \text{konšt.}$).

Ak bude podnikateľ na trhu pôsobiť so začiatočným kapitálom „ K_z “ podľa vzťahu (5) aj vlastnou prácou (vo forme predmetu podnikania), potom začiatočný kapitál „ K_z “ bude

$$(6) K_z = k + HP_P \text{ [jednotiek]}$$

kde „ HP_P “ je hodnota (výsledkov) práce podnikateľa. Tá je rôzna a závisí najmä od úrovne poznania podnikateľa, rozsahu jeho schopností pracovať, od jeho zručností a od spoločenskej potreby jeho práce (je súčtom všetkých hodnôt nevyhnutných na získanie schopnosti človeka vykonávať konkrétnu spoločensky potrebnú prácu a hodnoty výsledkov vykonanej práce, ktorú je človek schopný vykonávať po nadobudnutí týchto schopností). Keďže konkrétny predmet podnikania nemusí vyžadovať celú hodnotu práce podnikateľa, pretože na trhu sa uplatní len jej časť potrebná na predmet podnikania, v ďalšom texte je hodnota (výsledkov) práce podnikateľa „ HP_P “ práve touto hodnotou. V ďalšom texte na všetkých miestach súvisiacich s pojmom práca človeka budeme rozumieť jej výsledky a pre zjednodušenie budeme predpokladať, že človek pracuje s rovnakou intenzitou práce (jej zvýšenie má rovnaké dôsledky ako zvýšenie času vykonávania práce a opačne).

Prostredníctvom predmetu podnikania podnikateľ pôsobí s týmto kapitálom na trhu a opačne, prostredie trhu pôsobí na predmet podnikania. Keby podnikateľ nepracoval (t.j. $HP_P = 0$), je zrejmé, že vzťah (6) bude rovnaký ako vzťah (5). T.zn., že podnikateľ by vstupoval na trh len so zdrojmi pochádzajúcimi z minulosti (napr. z dedičstva). **Tento stav by zodpovedal vyváženému stavu v prírode**, ktorý dokazujú fyzikálne zákony ako sú napr. zákon o zachovaní energie, zákon akcie a reakcie, gravitačný zákon a iné. Keď podnikateľ bude pracovať, potom z porovnania vzťahov (5) a (6) je zrejmé, že svojou prácou (jej hodnotou pridanou k začiatočnému kapitálu „ K_z “ o veľkosti „ k “) spôsobí odchýlku z vyváženého stavu o veľkosti „ HP_P “.

Poznámka 2. Všimnime si, že svoj majetok „ Z_v “ (= k) by podnikateľ zväčšil vlastnou prácou o veľkosť „ HP_P “, aj keby s ním na trh nevstúpil.

Podnikateľ ale vstupuje na trh v očakávaní, že svoj majetok zväčší. A trh mu svojou „neviditeľnou rukou“ túto možnosť naozaj aj poskytuje, rovnako ako aj tú druhú – že zbankrotuje, alebo ho aj úplne zruinuje. To je aj jediné, v čom je súčasný trh „spravodlivý“. Ak výsledný kapitál na konci hodnoteného obdobia podnikania označíme napr. „ K “, potom

$$(7) K = k + CP_P (= Z_{vV}) \text{ [jednotiek]}$$

kde „ CP_P “ je cena práce podnikateľa, ktorou trh svojim pôsobením na predmet podnikania ocenil hodnotu jeho práce „ HP_P “ vloženú do predmetu podnikania a „ Z_{vV} “ sú výsledné voľné zdroje. „**Hodnotené obdobie**“ je čas trvania podnikania od jeho začiatku po prvé hodnotenie výsledku podnikania alebo po prvú zmenu nemennej zložky „ k “ začiatočného kapitálu „ K_z “ podľa vzťahov (5) alebo (6) v priebehu podnikania.

Keďže vo všeobecnosti „ $CP_P \neq HP_P$ “ a ak podľa vzťahu (6) môže spôsobiť odchýlku zo stabilného stavu začiatočného kapitálu „ K_z “ podľa vzťahu (5) o veľkosť „ HP_P “ len práca podnikateľa, rozdiel medzi cenou a hodnotou práce podnikateľa mohol spôsobiť len trh. Z toho vyplýva, že **trh nie je vyvážený!**

Ak je „ K “ podľa vzťahu (7) výsledný kapitál na konci hodnoteného obdobia podnikania a „ K_z “ podľa vzťahu (6) je začiatočný kapitál, potom hospodárskym výsledkom podnikania za hodnotené obdobie je výsledný kapitál „ K_v “

$$(8) K_v = K - K_z = (k + CP_P) - (k + HP_P) = CP_P - HP_P \text{ [jednotiek]}$$

Kým v prípade, keby podnikateľ so svojim voľným majetkom „ Z_v “ [o veľkosti „ $K_z = k$ “ podľa vzťahu (5)] na trh nevstúpil, svojou prácou by ho s istotou zvýšil o hodnotu svojej práce „ HP_P “ podľa vzťahu (6), po vstupe na trh s výsledkom podnikania, keď „ $CP_P \neq HP_P$ “, trh hodnotu práce podnikateľa „ HP_P “ buď znížil (a podnikateľa poškodil), alebo ju naopak zvýšil (a podnikateľa zvýhodnil). Miera oboch odchýlok závisí od veľkosti rozdielu medzi trhovou cenou práce podnikateľa „ CP_P “ a jej skutočnou hodnotou „ HP_P “. Z toho vyplýva, že hospodársky výsledok podnikania „ K_v “ závisí výlučne od ceny práce podnikateľa „ CP_P “ určenej trhom, **ktorú sám podnikateľ**

nemôže nijako ovplyvniť! Trh teda môže kapitál podnikateľa zmeniť bez toho, aby to mohol podnikateľ akokoľvek ovplyvniť. A to aj vtedy, keď by nepracoval a podnikal by len s kapitálom podľa vzťahu (5). A dokonca trh môže zmeniť veľkosť jeho majetku aj keby s ním na trh nevstúpil. Ak je výsledný kapitál „ K_v “ > 0 , podnikateľ môže s ním v ďalšom období tiež voľne nakladať podľa vlastného uváženia. Môže ho opäť napr. spotrebovať v pôvodnej forme alebo vo forme zmenenej vlastnou prácou, môže s ním ďalej podnikáť, alebo s ním môže ľubovoľne naložiť inak. Ak sa rozhodne, že už ďalej nebude podnikáť, z kapitálu „ K_v “ sa stane opäť majetok a podnikateľ bude v závislosti od hospodárskeho výsledku podnikania buď bohatší alebo chudobnejší ako pred tým, alebo sa jeho majetok nezmení.

Na vyváženom trhu nesmú obidve odchýlky existovať. Skutočnosť, že súčasný trh tieto odchýlky vytvára, je spoločensky nežiaduca a škodlivá s mimoriadne vážnymi negatívnymi dôsledkami na každú sféru života spoločnosti! Kým v prvom prípade trh zjavne neumožňuje využitie celej spoločenskej hodnoty práce podnikateľa „ HP_p “ (vrátane jeho osobnostných predpokladov), v druhom prípade (za rovnakých podmienok podnikania) hodnotu jeho práce zvýši nad jej reálnu spoločenskú hodnotu! V rozpore so skutočnosťou, ale aj so záujmami spoločnosti tak zvýhodní menej schopného, menej zdatného jednotlivca a umožní mu neodôvodnený, a tým aj nezaslúžený prospech a naopak! **Súčasný trh je preto v samotnej podstate svojho pôsobenia voči práci človeka neobjektívny, môže byť diskriminačný i zvýhodňujúci! Deformácie hodnoty práce na trhu rôznymi cenami práce (vopred neznámymi a nezistiteľnými) a z nich vyplývajúce negatívne spoločenské dôsledky spôsobuje trh u každého pracujúceho človeka!** Ako je to možné a prečo je to tak?

17.5.5 Hoci je podľa vzťahu (8) hodnotenie hospodárskeho výsledku podnikania za určité obdobie jednoduché, dnes nie je výsledok podnikania definovaný a ani posudzovaný podľa vzťahu (8) ako rozdiel ceny a hodnoty práce človeka, ale podľa zisku „ z “, ktorý je definovaný

$$(9) \quad z = v - n \text{ [jednotiek]}$$

kde „ v “ sú výnosy z hospodárskeho procesu (sú nimi všetky príjmy podnikateľa vykázané, priznané za hodnotené obdobie podľa pravidiel vedenia účtovníctva) a „ n “ sú všetky náklady podnikateľa za toto obdobie vykázané, priznané v účtovníctve (v oboch prípadoch v cenách stanovených podľa súčasných pravidiel). Pritom účtovne vykázané výnosy a ani náklady spravidla nie sú identické so skutočnými výnosmi a ani s nákladmi podnikateľa. Sledujme spolu, aké dôsledky vyplývajú z takto v minulosti zavedeného a v praxi doteraz uplatňovaného hodnotenia hospodárskeho výsledku.

Keď je zisk „ z “ rozdielom výsledného kapitálu na konci obdobia hodnotenia výsledkov podnikania „ K “ podľa vzťahu (7) a začiatočného kapitálu „ K_z “ podľa vzťahu (6), potom podľa vzťahu (9) platí

$$(10) \quad z = v - n = K - K_z = (k + CP_p) - (k + HP_p) = CP_p - HP_p$$

Z porovnania so vzťahom (8) je zrejmé, že výsledok podnikania „ K_v “ je identický so ziskom „ z “. V skutočnosti ale $K_v \neq z$! Keď zo vzťahu (10) je

$$(11) \quad CP_p = z + HP_p, \quad \text{po dosadení do vzťahu (7) s využitím vzťahu (6) platí}$$

$$(12) \quad K = k + HP_p + z = K_z + z$$

Z toho vyplýva, že výsledný kapitál po skončení hodnoteného obdobia podnikania „ K “ je závislý len od veľkosti zisku „ z “!

Ak je teda kapitál na konci hodnoteného obdobia podnikania „ K “ podľa vzťahu (7) hodnota, ktorou trh „oceníl“ začiatočný kapitál podnikateľa „ K_z “ podľa vzťahu (6), ktorý bol vstupnými nákladmi „ n “ podnikateľa vo vzťahu (10), potom je „ K “ identický s výnosmi „ v “ v tomto vzťahu a hospodársky výsledok podnikania „ K_v “ podľa vzťahu (8) by mal byť rovnaký ako zisk „ z “ podľa vzťahu (9), resp. podľa vzťahu (10). V skutočnosti ale „ $K_v \neq z$ “, pretože na súčasnom trhu zisk nevzniká len z rozdielu ceny a hodnoty práce podľa vzťahu (10), ale aj z rozdielu cien, za ktoré podnikateľ získal začiatočný kapitál „ K_z “ podľa vzťahu (5) a jeho trhových cien v čase, keď s ním vstúpil na trh, t.j. z deformácií cien trhovým prostredím, a z rozdielu cien práce v priebehu hodnoteného obdobia podnikania. Rozdiely sú dôsledkom rozdielnej ceny rovnakej práce, tvorby bezcenných peňazí a ich uvádzania na trh a tvorby cien podľa vzťahu (3). Ako uvidíme ďalej, pri zamestnávaní aspoň jedného zamestnanca vzniká zisk aj inak! Na vyváženom trhu nemôže zisk existovať a hoci výsledok podnikania „ K_v “ podľa vzťahu (8) bude $= 0$ (keďže CP_p bude $= HP_p$), výsledok hospodárenia o veľkosti výsledných zdrojov „ Z “ bude určený rozdielom vzťahov (6) a (5)

$$(13) \quad Z = (k + HP_p) - k = HP_p$$

t.j. pri individuálnej práci človeka (dnes podnikateľa, ktorý v dnešnom ponímaní už nebude môcť na vyváženom trhu existovať) bude určený len jej hodnotou!

17.5.6 Výsledkom pôsobenia trhu (pri rovnakom predmete podnikania) môžu podľa vzťahu (9) nastať 3 možnosti: **a) $z > 0$, b) $z = 0$ alebo c) $z < 0$.** Je zrejmé, že v prípadoch **b)** a **c)** podnikateľ objektívne nemôže v nasledujúcom období (bez podpory z iných zdrojov) ďalej dlhodobo podnikáť. V skutočnosti však aj v prípade **a)**, keď je $z > 0$, spravidla skončí s podnikaním skôr, než jeho zisk klesne až na nulu. Závisí to od predbežných kalkulácií podnikateľa, podľa ktorých sa mu podľa jeho očakávania a uváženia už neoplatí ďalej podnikáť.

Podnikateľ môže svoj podnikateľský zámer zopakovať (aj viackrát, ak má ešte voľné zdroje alebo si požičia), pričom jeho rozhodnutie závisí len od neho samého.

17.5.6.1 Ďalej sa pristavme pri výsledku **b**), keď zisk „**z**“ = 0. Pri takomto výsledku podnikania sú výnosy „**v**“ podľa vzťahu (9)

$$(14) v = n \text{ [alebo } CP_P = HP_P \text{ vo vzťahoch (8) a (10)]}$$

T.zn., že výnosy „**v**“ sú po výslednom pôsobení trhu na predmet podnikania rovnaké ako boli náklady „**n**“, t.j. výsledný kapitál „**K**“ podľa vzťahu (7) je rovnaký ako začiatkový kapitál „**K_Z**“ podľa vzťahu (6). V takom prípade teda platí

$$(15) K = K_Z = v = k + CP_P = k + HP_P, \quad \text{z toho vyplýva, že}$$

$$(16) CP_P = HP_P$$

T.zn., že pri hospodárskom výsledku s nulovým ziskom sa trh javí ako vyvážený, pre ktorý z hľadiska práce človeka platí vzťah (15). To ale ešte neznamená, že pri takomto výsledku hospodárenia v prostredí súčasného trhu bol trh vyvážený!

Veľkosť kapitálu na konci hodnoteného obdobia podnikania „**K**“ podľa vzťahu (7) teda závisí len od ceny práce podnikateľa „**CP_P**“.

Keďže ale „**CP_P**“ závisí od miesta podnikania, veľkosť výsledného kapitálu „**K**“ preto tiež závisí od miesta podnikania. Veľkosť „**CP_P**“ zo vzťahu (15) je

$$(17) CP_P = v - k = K - k = K_Z - k$$

Z porovnania vzťahov (15) a (5) vyplýva, že výsledok podnikania so ziskom „**z**“ = 0 zodpovedá odchýlke z vyváženého stavu v prírode o veľkosti ceny práce podnikateľa „**CP_P**“ = „**HP_P**“. T.zn., že pri nulovom zisku je aj na súčasnom nevyváženom trhu zdrojom pre život podnikateľa jeho práca o veľkosti „**HP_P**“ už dnes, rovnako ako na vyváženom trhu.

Príklad 2. Platnosť prírodno-spoločenskej analógie možno ilustrovať napr. aj na takom geniálnom vynáleze človeka, akým je koleso a na jeho využití napr. pri konštrukcii bicykla. Ak vo vzťahu (15) bude výsledným kapitálom „**K**“ rýchlosť bicykla, začiatkovým kapitálom „**K_Z**“ o veľkosti „**k**“ bude bicykel a hodnotou práce podnikateľa „**HP_P**“ cyklista, potom bude bicykel v pokoji (vo vyváženom stave) dovtedy, kým cyklista nezačne šliapať do pedálov. Uviesť bicykel do pohybu a teda navodiť jeho nestabilný (nevyvážený) stav môže len cyklista (ktorý je prírodnou silou), iná prírodná sila (napr. vietor, gravitačná sila na naklonenej rovine) alebo iná sila (napr. vyvíjaná strojom). Pritom nezáleží, kedy, kde a kým bol bicykel vyrobený, či je drevený, strieborný alebo akýkoľvek iný a či ho bude poháňať stroj parný, spaľovací, prúdový alebo akýkoľvek iný (hoci v takom prípade by sa už zrejme nenazýval bicyklom). Nech už by to bol bicykel akýkoľvek, vždy by bol výsledkom práce človeka v minulosti, ktorá by bola už zhmotnená v bicykli (v začiatkovom kapitále o veľkosti „**k**“). Preto jedinou silou, ktorá môže popri inej prírodnej sile navodiť nevyvážený stav bicykla, môže byť len práca človeka – cyklistu (alebo práca stroja – tiež práca človeka potrebná na jeho výrobu v minulosti). Keď v našom príklade cyklista prestane šliapať do pedálov, bicykel sa vplyvom prírodných síl zastaví a vráti sa do pôvodného východiskového – vyváženého stavu. Ak človek skonštruuje stroj, ktorý bude bicykel za neho nielen poháňať, ale aj riadiť, človek sa bude môcť na ňom nielen viesť, ale bude môcť počas jazdy napr. aj oddychovať (a teda aj menej pracovať, alebo nepracovať vôbec) a predsa sa povezie. Je isté, že taký bicykel nemôže skonštruovať každý človek, kým odviešť sa na ňom môže takmer každý človek.

Z obsahu bodu 17.5.3 vyplýva, že hodnoty prác človeka a tým i ich cena sú spravidla rôzne. Žiaľ, hodnotový systém súčasnej spoločnosti uplatňovaný na trhu pôsobí tak, že prácu človeka schopného skonštruovať bicykel nie vždy hodnotí viac, ako prácu toho, ktorý šliape do pedálov (hoci aj poctivo), šliape do nich menej poctivo, alebo nešliape do nich vôbec a na bicykli sa len vezie!

17.5.6.2 Aká je situácia pri výsledku **a**), keď je zisk „**z**“ > 0 [**CP_P** > **HP_P** vo vzťahoch (8) a (10)] a pri výsledku **c**), keď je zisk „**z**“ < 0 (**CP_P** < **HP_P**)?

17.5.6.2.1 Výsledok **a**) zodpovedá očakávaniu podnikateľa, a preto nevidí nijaký dôvod, aby mu mal venovať pozornosť. Na úrovni svojich znalostí môže napr. skúmať, prečo bol zisk „**z**“ v hodnotenom období práve taký a či, resp. prečo by nemohol byť napr. väčší.

Zo vzťahu (9) vyplýva, že zisk „**z**“ môže rásť len vtedy, keď budú rásť výnosy „**v**“ a/alebo náklady „**n**“ budú klesať. Zo vzťahu (15) zasa vyplýva, že výnosy môžu rásť len vtedy, keď bude rásť cena práce podnikateľa „**CP_P**“. Keďže veľkosť kapitálu na konci hodnoteného obdobia podnikania „**K**“ podľa vzťahu (7) závisí len od ceny práce podnikateľa „**CP_P**“ a tú určuje trh veľkosťou zisku „**z**“ podľa vzťahu (10), jediným zmyslom a cieľom podnikania každého podnikateľa je tvorba čo najväčšieho zisku! Rovnaký záver vyplýva aj zo vzťahu (12).

Keďže podľa bodu 17.5.4 nemá podnikateľ na konštantnú zložku „**k**“ kapitálu žiadny vplyv, cena práce podnikateľa „**CP_P**“ a tým aj výnosy „**v**“ vo vzťahu (14) mohli vzrásť len vplyvom prostredia trhu!

17.5.6.2.2 Ak ale namiesto očakávaného zhodnotenia začiatocného kapitálu „K_Z“ dôjde k jeho znehodnoteniu a vznikne strata, t.j. zisk „z“ < 0 [alebo CP_P < HP_P vo vzťahoch (8) a (10)], malo by to byť pre podnikateľa dostatočným dôvodom minimálne na zamyslenie. Napr. v rozsahu: ako je možné, že i napriek vykonanej práci mi trh nevrátil ani to, s čím som naň vstúpil a na ňom pôsobil? Ako vlastne trh pôsobí? Čo sa skrýva za tajuplným označením „neviditeľná ruka trhu“?, atď..

Keď bude zisk „z“ < 0, musia byť výnosy „v“ vo vzťahu (9) < ako náklady „n“ a veľkosť kapitálu na konci hodnoteného obdobia podnikania „K“ podľa vzťahu (7) musí byť < ako veľkosť začiatocného kapitálu podnikateľa „K_Z“ podľa vzťahu (6). T.j., že $(k + CP_P) < (k + HP_P)$ z toho

$$(18) \quad CP_P < HP_P$$

T.zn., že v tomto prípade trh znehodnotil hodnotu práce podnikateľa „HP_P“ o veľkosť rozdielu $(HP_P - CP_P)$.

17.5.6.2.3 V oboch prípadoch (v prípade podľa bodu 17.3.6.2.1 je CP_P > HP_P) sa teda „CP_P“ ≠ „HP_P“ a ich rozdiel (= diferencia, ďalej aj ako „dif“) je

$$(19) \quad \text{dif } CP_P = HP_P - CP_P$$

ak z toho $HP_P = CP_P + \text{dif } CP_P$, potom zo vzťahu (15) na nevyváženom trhu platí

$$(20) \quad K = k + CP_P + \text{dif } CP_P$$

Z porovnania so vzťahom (15) vyplýva, že nevyváženosť trhu môže vzniknúť len v takom prostredí, ktoré umožňuje vytvárať rozdiel „dif CP_P“! T.zn., že na trhu musia okrem práce podnikateľa existovať a pôsobiť aj iné činitele, ktoré majú na cenu jeho práce „CP_P“ priamy vplyv, pretože v prípade podľa bodu 17.5.6.2.2 ju znížili a v prípade podľa bodu 17.5.6.2.1 ju naopak – zvýšili! Ale zo vzťahu (17) vyplýva, že jediným činiteľom, od ktorého závisí veľkosť ceny práce podnikateľa „CP_P“ bez vplyvu podnikateľa, sú len výnosy „v“! Ako je teda možné, že výnosy „v“ sú na trhu iné ako na vyváženom trhu podľa vzťahu (14), keď nevyvážený stav mohla podľa vzťahov (7) a (15) spôsobiť len práca človeka (samotného podnikateľa)? **To môže nastať len vtedy, keď popri práci človeka existujú a pôsobia na trhu aj iné „zdroje“, ktoré s prácou človeka nesúvisia!**

17.6 Získavanie zdrojov ako podnikateľ (bez ohľadu na právnu formu a predmet podnikania) zamestnávajúci aspoň jedného zamestnanca [bod 13 písm. f)], pričom podnikateľom na tento účel je aj štát.

17.6.1 Pri tomto spôsobe obživy človeka platia rovnaké východiskové podmienky ako v prípade 17.5.4 podľa vzťahu (6) s tým rozdielom, že si podnikateľ najme na prácu aj inú pracovnú silu (napr. na uľahčenie vlastnej práce, alebo preto, že nemôže z rôznych dôvodov uskutočniť svoj podnikateľský zámer sám a jeho realizácia vyžaduje okrem pracovnej sily podnikateľa aj inú pracovnú silu, alebo keď sám nechce pracovať ...). Ak hodnotu inej pracovnej sily označíme napr. „HP_I“, potom začiatocný kapitál podnikateľa „K_Z“ podľa vzťahu (6) je

$$(21) \quad K_Z = k + HP_P + HP_I \quad \text{kde}$$

„(HP_P + HP_I)“ je hodnota všetkej ľudskej (ďalej aj „živej“) práce vlozenej do podnikania.

S týmto kapitálom rovnako ako v prípade 17.5.4 vstupuje podnikateľ na trh a pôsobí na ňom prostredníctvom predmetu podnikania a opačne, trh pôsobí na predmet podnikania. Ak by podnikateľ a iná pracovná sila nepracovali [t.j. $(HP_P + HP_I) \text{ by bola} = 0$], potom by bol vzťah (21) rovnaký ako vzťah (5). Podnikateľ by mal teda k dispozícii tiež len majetok, s ktorým vstupoval na trh a tento stav **by tiež zodpovedal vyváženému stavu v prírode**. Ak podnikateľ a/alebo iná pracovná sila budú pracovať, potom z porovnania vzťahov (21) a (5) vyplýva, že svojou prácou (jej hodnotou pridanou k začiatocnému kapitálu „K_Z“ o veľkosti „k“) spôsobia odchýlku z vyváženého stavu o veľkosti „(HP_P + HP_I)“. Aj v tomto prípade platí, že začiatocný kapitál „K_Z“ by podnikateľ navýšil vlastnou prácou a/alebo prácou inej pracovnej sily **aj keby s ním na trh nevstúpil**. Podnikateľ ale vstupuje na trh tiež v očakávaní, že svoj majetok navýši. Rovnako ako v prípade bodu 17.5.4 mu trh svojou „neviditeľnou rukou“ túto možnosť poskytuje, ale aj tú druhú – že zbankrotuje, alebo ho aj úplne zruinuje. Výsledný kapitál „K“ na konci hodnoteného obdobia podnikania potom bude

$$(22) \quad K = k + CP_P + CP_I (= Z_{VV})$$

kde „(CP_P + CP_I)“ je cena všetkej živej práce vlozenej do podnikania určená jej hodnotou pôsobením trhu na predmet podnikania a „Z_{VV}“ sú tiež výsledné voľné zdroje. „Hodnoteného obdobia“ je tiež čas trvania podnikania od jeho začiatku po prvé hodnotenie výsledku podnikania alebo po prvú zmenu „k“ začiatocného kapitálu „K_Z“ podľa vzťahov (5) alebo (21) v priebehu podnikania. Z toho vyplýva, že ak podľa vzťahu (21) môže spôsobiť odchýlku zo stabilného stavu začiatocného kapitálu „K_Z“ podľa vzťahu (5) o veľkosť „(HP_P + HP_I)“ tiež len ľudská práca, **trh**, ktorého výsledkom nie je hodnota živej práce „(HP_P + HP_I)“, ale jej cena „(CP_P + CP_I)“, ktorá sa vo všeobecnosti ≠ „(HP_P + HP_I)“, tiež **nie je vyvážený!**

Ak je „K“ podľa vzťahu (22) výsledný kapitál na konci hodnoteného obdobia podnikania a „K_Z“ podľa vzťahu (21) začiatocný kapitál, potom hospodárskym výsledkom podnikania za hodnotené obdobie je výsledný kapitál „K_V“

$$(23) \quad K_V = K - K_Z = (k + CP_P + CP_I) - (k + HP_P + HP_I) = (CP_P + CP_I) - (HP_P + HP_I)$$

Kým v prípade, keby podnikateľ so svojim voľným majetkom „Z_V“ [o veľkosti „K_Z = k“ podľa vzťahu (5)] na trh nevstúpil, svojou a/alebo inou prácou by ho tiež s istotou navýšil podľa vzťahu (21), po vstupe na trh s výsledkom

podnikania, keď $(CP_P + CP_I) \neq (HP_P + HP_I)$, trh hodnotu živej práce „ $(HP_P + HP_I)$ “ vo vzťahu (21) tiež buď znížil (a podnikateľa poškodil), alebo naopak ju zvýšil (a podnikateľa zvýhodnil)! Miera oboch odchýlok závisí od veľkosti rozdielu medzi trhovou cenou živej práce „ $(CP_P + CP_I)$ “ a jej skutočnou hodnotou „ $(HP_P + HP_I)$ “! Z toho vyplýva, že hospodársky výsledok podnikania „ K_v “ závisí tiež výlučne od ceny živej práce „ $(CP_P + CP_I)$ “ určenej trhom, ktorú podnikateľ a ani iná pracovná sila nemôžu nijako ovplyvniť! Trh teda môže kapitál podnikateľa zmeniť bez toho, aby to mohol podnikateľ akokoľvek ovplyvniť! Trh tiež zmení kapitál podnikateľa bez jeho vplyvu aj vtedy, keď by s inou pracovnou silou nepracoval a podnikal by len s kapitálom podľa vzťahu (5)! A dokonca trh tiež zmení hodnotu jeho majetku aj keby s ním na trh nevstúpil! Prečo trh nemá priamo vplyv aj na cenu inej pracovnej sily v zamestnaneckom vzťahu (od ktorej závisí veľkosť jej majetku) – na rozdiel od jeho vplyvu na kapitál (majetok) podnikateľa, je uvedené ďalej. Ak je výsledný kapitál „ K_v “ > 0 , podnikateľ môže s ním v ďalšom období tiež voľne nakladať podľa vlastného uváženia. Môže ho napr. opäť spotrebovať v pôvodnej forme alebo vo forme zmenenej vlastnou a/alebo inou prácou, môže s ním ďalej podnikáť, alebo s ním môže ľubovoľne naložiť inak. Ak sa rozhodne, že už ďalej nebude podnikáť, z kapitálu „ K_v “ sa tiež stane opäť majetok a podnikateľ bude v závislosti od výsledku podnikania buď bohatší alebo chudobnejší ako pred tým, alebo sa veľkosť jeho majetku nezmení.

Aj v tomto prípade, rovnako ako je uvedené v závere bodu 17.5.4 platí, že **na vyváženom trhu, nesmú obidve odchýlky existovať! Skutočnosť, že súčasný trh aj v tomto prípade tieto odchýlky vytvára, je spoločensky tiež nežiaduca a škodlivá s mimoriadne vážnymi negatívnymi dôsledkami** na každú sféru života spoločnosti! Kým v prvom prípade trh tiež zjavne neumožňuje využitie celej spoločenskej hodnoty živej práce (vrátane osobnostných predpokladov podnikateľa a inej pracovnej sily), v druhom prípade (za rovnakých podmienok podnikania) hodnotu živej práce zvýši nad jej reálnu spoločenskú hodnotu! V rozpore so skutočnosťou, ale aj so záujmami spoločnosti, tak tiež zvýhodní menej schopného, menej zdatného jednotlivca a umožní mu neodôvodnený a tým aj nezaslúžený prospech a naopak! Z uvedeného vyplýva rovnaký záver ako zo záveru v bode 17.5.4, že **súčasný trh je v samotnej podstate svojho pôsobenia voči práci človeka neobjektívny, môže byť diskriminačný i zvýhodňujúci!**

Keď je zisk „ z “ rozdielom výsledného kapitálu na konci obdobia hodnotenia výsledkov podnikania „ K “ podľa vzťahu (22) a začiatočného kapitálu „ K_z “ podľa vzťahu (21), potom podľa vzťahu (9)

$$(24) z = v - n = K - K_z = (k + CP_P + CP_I) - (k + HP_P + HP_I) = (CP_P + CP_I) - (HP_P + HP_I)$$

Z porovnania so vzťahom (23) je zrejmé, že výsledok podnikania „ K_v “ je tiež identický so ziskom „ z “. V skutočnosti sa ale tiež $K_v \neq z$! Keď zo vzťahu (24) je $(CP_P + CP_I) = z + (HP_P + HP_I)$, po dosadení do vzťahu (22) a využitím vzťahu (21)

$$(25) K = k + z + (HP_P + HP_I) = K_z + z$$

Z toho vyplýva, že výsledný kapitál po skončení hodnoteného obdobia podnikania „ K “ je závislý tiež len od veľkosti zisku „ z “!

Ak je teda kapitál na konci hodnoteného obdobia podnikania „ K “ podľa vzťahu (22) hodnota, ktorou trh „oceníl“ začiatočný kapitál podnikateľa „ K_z “ podľa vzťahu (21), ktorý bol tiež vstupnými nákladmi „ n “ podnikateľa vo vzťahu (24), potom je „ K “ tiež identický s výnosmi „ v “ v tomto vzťahu a výsledok podnikania „ K_v “ podľa vzťahu (23) by mal byť teda tiež rovnaký ako zisk „ z “ podľa vzťahu (9), resp. podľa vzťahu (24)! V skutočnosti ale „ K_v “ tiež $\neq z$, pretože zisk na trhu v doterajšom hospodárskom systéme nevzniká len z rozdielu ceny a hodnoty práce podľa vzťahu (24), ale tiež aj z rozdielu cien, za ktoré podnikateľ získal začiatočný kapitál „ K_z “ podľa vzťahu (5) o veľkosti „ k “ a jeho trhových cien v čase, keď s ním vstúpil na trh, t.j. z deformácií cien trhovým prostredím, a z rozdielu cien práce v priebehu hodnoteného obdobia podnikania! Rozdiely sú tiež aj dôsledkom rozdielnych cien rovnakej práce, tvorby bezcenných peňazí a ich uvádzania na trh a tvorby cien na trhu podľa vzťahu (3)! Ako uvidíme ďalej, v tomto prípade, t.j. pri zamestnávaní aspoň jedného zamestnanca vzniká zisk aj inak! Na vyváženom trhu nemôže zisk existovať a hoci výsledok podnikania „ K_v “ podľa vzťahu (24) bude $= 0$ (keďže $[CP_P + CP_I]$ bude $= (HP_P + HP_I)$), výsledok hospodárenia vo forme výsledných zdrojov „ Z “ bude určený rozdielom vzťahov (21) a (5)

$$(26) Z = (k + HP_P + HP_I) - k = (HP_P + HP_I)$$

t.j. hodnotou práce dnešného podnikateľa (ktorý v doterajšom ponímaní už nebude môcť na vyváženom trhu existovať) a inej práce človeka, bude určený len hodnotou živej práce!

Keďže $(CP_P + CP_I)$ je všetka živá práca vložená do podnikania (ďalej aj ako „ CP “), potom

$$(27) CP = CP_P + CP_I \quad \text{a vzťah (22) bude mať tvar}$$

$$(28) K = k + CP$$

17.6.2 Zisk „ z “ podľa vzťahu (9) pri rovnakom predmete podnikania môže rovnako ako v bode 17.5.6 nadobudnúť vplyvom trhu tiež 3 možnosti: a) $z > 0$, b) $z = 0$ alebo c) $z < 0$.

17.6.2.1 Aj tu sa pristavme pri výsledku b), keď $z = 0$. Pri takom výsledku hospodárenia sú výnosy „ v “ podľa

vzťahu (9) tiež

$$(29) v = n \text{ [alebo } (CP_P + CP_I) = (HP_P + HP_I) \text{ vo vzťahoch (23) a (24)]}$$

T.zn., že výnosy „v“ sú po výslednom pôsobení trhu na predmet podnikania tiež rovnaké ako boli náklady „n“, t.j. výsledný kapitál na konci hodnoteného obdobia podnikania „K“ podľa vzťahu (22) je tiež rovnaký ako bol začiatkový kapitál „K_Z“ podľa vzťahu (21). V takom prípade podľa vzťahov (21) a (22) platí

$$(30) K = K_Z = v = k + CP_P + CP_I = k + HP_P + HP_I (= Z_{VV})$$

Z toho vyplýva, že

$$(31) CP_P + CP_I = HP_P + HP_I$$

T.zn., že pri hospodárskom výsledku s nulovým ziskom sa trh aj v tomto prípade javí ako vyvážený, pre ktorý z hľadiska práce človeka platí vzťah (30)! To tiež ale ešte neznamená, že pri takomto výsledku hospodárenia v prostredí súčasného trhu bol trh vyvážený!

Ako vyplýva zo vzťahu (22), veľkosť kapitálu na konci hodnoteného obdobia podnikania „K“ závisí tiež len od ceny živej práce ($CP_P + CP_I$)! Jej veľkosť zo vzťahu (30) je

$$(32) CP_P + CP_I = v - k = K - k = K_Z - k$$

Keďže cena živej práce „CP“ podľa vzťahu (27) závisí od miesta podnikania, veľkosť výsledného kapitálu „K“ (podľa všetkých vzťahov) preto tiež závisí od miesta podnikania!

Z porovnania vzťahov (30) a (5) vyplýva, že výsledok podnikania so ziskom „z“ = 0 zodpovedá tiež odchýlke z vyváženého stavu v prírode o veľkosti ceny živej práce „($CP_P + CP_I$)“ = „($HP_P + HP_I$)“.

Príklad 3. Ak sa vrátíme k prírodno-spoločenskej analógii v príklade 2 v bode 17.5.6.1 a bicykel nahradíme v tomto prípade napr. tandemovým, potom zo vzťahu (30) vyplýva, že bicykel sa bude pohybovať aj vtedy, keď pôvodný cyklista do pedálov šliapať nebude (t.j. CP_P bude = 0). Aj napriek tomu sa však povezie ďalej pôsobením sily druhého cyklistu o veľkosti „ CP_I “!

Ak by bol predmet podnikania rovnaký ako v prípade 17.5.4, potom by z porovnania vzťahov (30) a (7) platilo

$$(33) CP_P + CP_I = CP_P \quad \text{a teda cena inej práce by musela byť}$$

$$(34) CP_I = 0$$

To by znamenalo, že iná pracovná sila by v hodnotenom období pracovala zadarmo. V skutočnosti však dnes veľká väčšina inej pracovnej sily v pracovnom vzťahu s podnikateľom nepracuje zadarmo (podnikateľ platí zamestnancovi mzdu) a na rozdiel od vzťahu (34) teda „ CP_I “ $\neq 0$. Prírodnou otázkou je, aká by bola trhová cena inej pracovnej sily v tomto konkrétnom predmete podnikania? Zo vzťahu (32) vyplýva, že

$$(35) CP_I = v - k - CP_P$$

Ak by podnikateľ nepracoval („ CP_P “ by bola = 0) a pracovala by len iná pracovná sila, cena jej práce by podľa tohto vzťahu bola

$$(36) CP_I = v - k$$

Z porovnania tohto vzťahu so vzťahom (17) vyplýva, že cena inej práce „ CP_I “ by bola rovnaká ako cena práce podnikateľa „ CP_P “! T.zn., že hoci by podnikateľ nepracoval, iná pracovná sila by zvýšila jeho kapitál „K“ podľa vzťahu (7) o rovnakú veľkosť „ CP_P “, ako keby pracoval! Iná pracovná sila vo veľkej väčšine prípadov nepracuje za skutočnú cenu jej práce podľa vzťahu (35), ale za mzdu (ďalej aj ako „M“)! Mzda je teda cena práce inej pracovnej sily určená podnikateľom pred tým, ako ju určí trh. Takto určená cena práce zjavne nie je skutočnou cenou práce inej pracovnej sily, ale cenou pracovnej sily pre podnikateľa (ktorú je ochotný svojmu zamestnancovi za jeho prácu vo výške mzdy zaplatiť)!

Keďže mzda „M“ nemusí byť rovnaká ako je skutočná cena inej práce „ CP_I “, označme ich rozdiel napr. „dif CP_I “. Potom

$$(37) CP_I = M + \text{dif } CP_I \quad (\text{z toho } \text{dif } CP_I = CP_I - M) \quad \text{a}$$

a) výsledný kapitál podnikateľa „K“ podľa vzťahu (22) je

$$(38) K = k + CP_P + M + \text{dif } CP_I$$

b) cena živej práce vložennej do podnikania „CP“ podľa vzťahu (27) je

$$(39) CP = CP_P + M + \text{dif } CP_I$$

c) a vzťah (30) má tvar

$$(40) K = K_Z = v = k + CP_P + M + \text{dif } CP_I \quad \text{s použitím vzťahu (39) tiež}$$

$$(41) K = K_Z = v = k + CP \quad \text{z toho cena všetkej živej práce je}$$

$$(42) CP = v - k = K_Z - k = K - k$$

Z porovnania vzťahu (42) so vzťahom (17) je zrejmé, že cena všetkej živej práce „CP“ je rovnaká ako cena práce len samotného podnikateľa a rovnako ako v prípade 17.5.6.1 závisí tiež len od veľkosti výnosov „v“ (určenej trhom)!

Keď poznáme veľkosť kapitálu na konci hodnoteného obdobia „K“ podľa vzťahu (22), t.j. už po vplyve trhu na

začiatkový kapitál podnikateľa „K_Z“ podľa vzťahu (21), prirodzenou otázkou je, akú veľkosť má rozdiel „dif CP_I“ vo vzťahu (37) medzi cenou inej práce „CP_I“ a mzdou „M“. Použitím vzťahu (32) je

$$(43) \text{ dif CP}_I = v - k - \text{CP}_P - M$$

Rozdiel „dif CP_I“ je podľa vzťahu (37) súčasťou ceny inej práce „CP_I“. Keď je dif CP_I > 0, hoci iná pracovná sila (zamestnanec) prácu v hodnotenom období pre podnikateľa skutočne vykonala, podnikateľ jej za ňu nevyplatil celú cenu „CP_I“ podľa vzťahu (37), ale len jej časť vo výške mzdy „M“ a rozdiel „dif CP_I“ medzi nimi o veľkosti podľa vzťahu (43) si ponechal! Rozdiel dif CP_I > 0 je teda cena vykonanej, ale nezaplatenej inej práce (ďalej aj ako „NP“), s ktorým mohol podnikateľ voľne disponovať (napr. aj kalkulovať vo svojom podnikaní v nasledujúcom období)!

Zo vzťahu (40) vyplýva dôležitý záver: hoci hospodárenie podnikateľa v hodnotenom období skončilo účtovne s nulovým ziskom, reálne navýšilo začiatkový kapitál podnikateľa „K_Z“ podľa vzťahu (5) popri cene jeho vlastnej práce „CP_P“ o veľkosť nezaplatenej inej práce „NP“ (= dif CP_I) vo výške podľa vzťahu (43) zníženej o vyplatenú mzdu „M“. Vzťah (43) má teda tiež tvar

$$(44) \text{ NP} = \text{dif CP}_I = v - k - \text{CP}_P - M$$

Príklad 4. Živnostník pletie koše. Za 1 deň ich upletie napr. 10 ks. Keďže ich pre seba nepotrebuje, predá ich na trhu napr. za 2 €. Domov tak prinesie tržbu 10 x 2 = 20 €. Pretože by ich predal napr. aj 2x toľko, zamestná na pletenie košov svojho kamaráta, ktorý ich vie pliesť aspoň tak dobre ako on sám. Dohodnú sa na mzde 10 €/deň. Spolu potom už upletú za 1 deň nie 10, ale 2 x 10 = 20 košov, ktoré živnostník predá za 20 x 2 = 40 €. Z toho vyplatí kamarátovi mzdu vo výške 10 € a zvyšok 30 € si ponechá. Hoci pracovali s kamarátom rovnako, za svojich 10 košov získal teraz už 30 €, t.j. o 10 € (za cenu práce kamaráta) viac, ako keď plietol koše sám, kým kamarát dostal za svojich tiež 10 košov len 10 €. Rozdiel (10 €) medzi cenou výsledku kamarátovej práce (20 €) a jeho mzdou (10 €), si živnostník, hoci aj kamarát, ponechal!

Príklad 5. Ak napr. z fľaše o objeme 1 liter plnej vody rozlejeme vodu do 2 pohárov o objeme každého napr. tiež 1 liter, oba poháre budú naplnené rovnako do polovice. Ak z ktoréhokoľvek z nich prelejeme časť vody do druhého pohára, v prvom pohári bude práve o túto časť vody menej a naopak!

Z oboch príkladov je zrejmé, že podnikateľ môže (vo vzťahu k svojmu zamestnancovi aj oddelenom od trhu) bohatnúť a byť bohatší práve o toľko, o koľko bude jeho zamestnanec chudobnejší (v skutočnosti je tento vzťah v prostredí trhu ovplyvnený jeho „neviditeľnou rukou“ už zmienenými deformáciami)!

Poznámka 3. Ak teda niekto o sebe tvrdí, že si napr. státisíce, či milióny v hocijakých peňažných jednotkách zarobil vlastnou prácou, také tvrdenie celkom iste nezodpovedá skutočnosti! Je všeobecne známe a nespochybniteľné, že takú odmenu za individuálnu prácu nie je možné na trhu získať! Ak vie tvrdiaci preukázať, že také peniaze naozaj vlastní, z uvedeného je zrejmé, že ich nemohol získať vlastnou prácou, ale len na úkor inej pracovnej sily! To naozaj mohol, pretože súčasný hospodársky a spoločenský systém také „zárobky“ nielenže umožňuje, ale sú aj nutnou podmienkou, aby vôbec mohol existovať!

O skutočnej cene svojej práce sa zamestnanec nikdy nedozvie, hoci s vyplácanou mzdou dostáva aj „účtovný doklad“ obsahujúci detailné vyčíslenie (vyúčtovanie) všetkých položiek konštrukcie odmeny (mzdy, platu) za svoju prácu, ktorú zamestnanci vnímajú ako protihodnotu, cenu svojej práce! Až príliš detailný rozpis všetkých položiek mzdy na tomto doklade má okrem iného vytvoriť dojem objektívnosti, otvorenosti a aj „férovosti“ vzťahu zamestnávateľa k zamestnancovi. Jednou z týchto položiek je aj „cena práce“, hoci, ako je z uvedeného zrejmé, v skutočnosti to nie je skutočná cena práce zamestnanca, ale cena zamestnanca ako pracovnej sily z pohľadu zamestnávateľa (určená mzdou)! Informáciu o skutočnej cene práce zamestnanca alebo o jej rozdieli medzi mzdou žiadny „účtovný doklad“ („výplatná páska“) neobsahuje, hoci obidve tieto zložky konštrukcie mzdy patria k najdôležitejším! Zamestnanci sa o cenu svojej práce nezaujímajú a ani sa jej nezaplatenej časti nedomáhajú! Aj preto, že si uvedenú skutočnosť neuvedomujú a sú radi, že vôbec nejakú prácu majú. Umožňujú tak páchanie tohto podvodu v masovom meradle na všetkých zamestnancoch! V súlade s právnym poriadkom a pod jeho ochranou! Bez akýchkoľvek dôsledkov, či vôbec možnosti vyvodenia akéhokoľvek dôsledku voči tým, ktorí sa podvodu v takom obrovskom rozsahu a dlhodobo dopúšťajú!

Prirodzenou otázkou je, na základe čoho si podnikateľ cenu inej práce o veľkosti „NP“ podľa vzťahu (44) ponechá, privlastní, na základe čoho a prečo mu to spoločnosť umožňuje, keď jej právny poriadok nezaplatenú prácu „NP“ nepozná? Túto otázku by si mal položiť každý zamestnanec a mal by sa aj dožadovať odpovede na ňu. Hoci je nepopierateľné, že podľa právnej kvalifikácie analogických prípadov ochrany vlastníctva, ktoré právny poriadok rieši až príliš dôsledne, ide zjavne o neoprávnené konanie, nikto nikoho za takéto konanie nikdy neobvinil, nežaloval, a preto ani neodsúdil!

Neoprávnené privlastňovanie výsledkov inej práce (práce zamestnancov) podnikateľmi je okrádanie, vykorisťovanie inej pracovnej sily, čo vlastníci kapitálu popierajú a odmietajú! Hoci spĺňa všetky znaky právnej kvalifikácie krádeže, ktorú v iných prípadoch rieši trestné právo dostatočne podrobne, jasne a zrozumiteľne! Toto masové okrádanie jednotlivcami, či skupinami osôb vo všetkých krajinách sveta, okrem tých, ktoré si zvolili nekapitalistický vývoj, je zastierané ich predstaviteľmi hlasným poukazovaním na utláčanie národov porušovaním ľudských práv v krajinách s nekapitalistickým vývojom, hoci práve toto okrádanie je prvotnou príčinou nemožnosti napĺňania ľudských práv vôbec!

V prípadoch, keď $CP_1 < 0$, t.j. keď podnikateľ platí inej pracovnej sile mzdu $M >$ ako je trhovú cenu jej vykonanej práce, je iná pracovná sila pre podnikateľa stratou. I napriek tomu ale podnikateľ zamestnáva aj takú pracovnú silu. Preto, že existujú dôvody, pre ktoré je v konečnom dôsledku aj taká pracovná sila pre neho prínosom! Takých prípadov je ale podstatne, veľmi podstatne menej, pričom podnikateľ túto stratu aj tak neuhrádza z vlastných zdrojov, ale z výsledkov práce ostatných zamestnancov, ktoré si neoprávnené privlastňuje!

Pozrime sa teraz, aké sú zdroje pre život podnikateľa zamestnávajúceho inú pracovnú silu. Zo vzťahu (40) s použitím vzťahu (44) vyplýva

$$(45) \quad CP_P + M + NP = v - k \quad \text{z toho}$$

$$(46) \quad CP_P + NP = v - k - M$$

Z porovnania so vzťahom (17) vyplýva, že zdrojmi pre život podnikateľa v tomto prípade sú cena práce podnikateľa „ CP_P “ a nezaplatená cena inej práce „ NP “ znížené o mzdu „ M “, vyplatenú inej pracovnej sile! Veľkosť „ $(CP_P + NP)$ “ teda závisí od veľkosti výnosov „ v “ (určených trhom), nákladov „ k “ podnikateľa (vložených do predmetu podnikania) a výšky mzdy „ M “ vyplatenej podnikateľom inej pracovnej sile (zamestnancovi). Jedinou zložkou v tomto vzťahu, ktorá popri veľkosti nemennej časti kapitálu „ k “ závisí len od podnikateľa, je výška mzdy „ M “ inej pracovnej sily (zamestnanca)! Zo vzťahu (46) je zjavné, prečo bude podnikateľ vždy usilovať o vyplácanie čo najnižšej mzdy „ M “ zamestnancovi a prečo nemôže mať záujem na jej zvyšovaní! Aj keď je výška mzdy závislá od vôle podnikateľa, v skutočnosti závisí aj od ochoty inej pracovnej sily za ponúknutú mzdu pracovať. **Výška mzdy preto vždy bola a aj dnes je zdrojom nezmierniteľných konfliktov medzi zamestnávateľmi a zamestnancami!** Je zrejmé a nepopierateľné, kto z nich má v podmienkach existencie nezamestnanosti výhodnejšiu vyjednávaciu pozíciu! V minulosti boli tieto konflikty nielen zmáčané krvou, ale zamestnanci v nich „platili“ za svoje právo aj tým najcennejším! V súčasnosti, hoci sa na ich podstate nič nezmenilo, je krvi i obetí na životoch už menej. Preto, že konflikty sa riešia úsilím o zachovanie tzv. sociálneho zmiernu. Ten sa spravidla dosiahne, avšak vždy s výsledkom, že jedna strana zmiernu (zamestnanci) stále chudobnie a druhá na jej úkor bohatne – aj s podporou odborov! S vývojom a v aktuálnom rozsahu podľa obsahu úvodu tohto dokumentu!

Poslaním mzdy v kapitalizme je najmä **zabezpečenie reprodukcie pracovnej sily** pre potreby vlastníkov kapitálu pri najnižšej možnej výške mzdy a **zachovanie sociálneho zmiernu**. **Ide o rýdzo sociálne funkcie, ktoré s cenou práce pracovnej sily nikdy nemali a ani nemajú nič spoločné!**

Príklad 6. Obrábanie pôdy je ťažká a náročná práca. Na jej uľahčenie si kúpite napr. koňa – pracovnú silu (alebo aj akýkoľvek vhodný stroj schopný konať prácu, napr. traktor). Zaplatili ste zaň cenu napr. **100** peňažných jednotiek. Ak ste si ho nekúpili na ozdobu, kôň bude pre vás (a z časti alebo aj celkom za vás) vykonávať prácu vždy, keď to budete potrebovať. Cenu zaplatenú za koňa vám kôň vráti svojou prácou v priebehu napr. **1 mesiaca**, t.j. kôň pracoval v takom prípade za kúpnu cenu **1 mesiac**. Ak kôň nezahynie, **celé ďalšie obdobie**, kedy bude kôň schopný vykonávať prácu, máte koňa kedykoľvek k dispozícii a **kôň bude pracovať pre vás už zadarmo**, keďže kúpou sa stal vašim vlastníctvom! Teda – v skutočnosti nie celkom zadarmo, ale za náklady nevyhnutné na udržiavanie koňa nielen pri živote, ale aby bol schopný vykonávať aj prácu. Rovnako zamestnávateľ si kupuje pracovnú silu (zamestnanca) za mzdu! S tým rozdielom, že pracovná sila sa vyplatením mzdy nestáva vlastníctvom zamestnávateľa (aj keď sa voči nej chová takmer ako vlastník). Za skutočnú cenu práce vo výške mzdy pracuje pracovná sila napr. **1 týždeň** a na rozdiel od koňa ďalšie **3 týždne pracuje úplne zadarmo**, pretože **všetko, čo súvisí so zachovaním jej života i schopnosťou pracovať, si musí zabezpečiť na vlastné náklady a pod svojou zodpovednosťou!**

17.6.2.2 Aká je situácia v tomto prípade pri výsledku a), keď je zisk „ z “ > 0 a pri výsledku c), keď je zisk „ z “ < 0 ?

17.6.2.2.1 Keď je zisk „ z “ > 0 [alebo $(CP_P + CP_1) > (HP_P + HP_1)$ vo vzťahoch (23) a (24)], zo vzťahu (9) rovnako ako v prípade **17.5.6.2.1** vyplýva, že zisk „ z “ môže rásť len vtedy, keď budú rásť výnosy „ v “ a/alebo náklady „ n “ budú klesať. Zo vzťahu (40) zasa vyplýva, že výnosy môžu rásť len vtedy, keď bude rásť cena živej práce podľa vzťahu (39). Pretože po skončení hodnoteného obdobia podnikania nemôže sám podnikateľ tiež už nijakým spôsobom ovplyvniť žiadnu položku vo vzťahu (46), cena živej práce a tým aj výnosy „ v “ vo vzťahu (40) mohli preto vzrásť tiež len vplyvom prostredia trhu!

Keďže výnosmi z podnikania „v“ vo vzťahu (9) je v tomto prípade výsledný kapitál „K“ podľa vzťahu (22) a nákladmi „n“ začiatkový kapitál „Kz“ podľa vzťahu (21), pričom z „HP_i“ bola nákladovou položkou len mzda „M“, zisk „z“ podľa vzťahu (9) s využitím vzťahov (37) a (44) bude

$$(47) z = v - n = (k + CP_P + CP_I) - (k + HP_P + M) = (CP_P - HP_P + NP)$$

T.j. zisk, na rozdiel od kapitálu „K“ (podľa ktoréhokoľvek vzťahu) nezávisí od nákladov „k“, ale len od ceny práce podnikateľa „CP_P“ a od veľkosti nezaplatenej práce „NP“, ktoré určuje trh! Z porovnania tohto vzťahu so vzťahom (10) vyplýva, že zisk nepochádza len z rozdielu ceny práce podnikateľa a jej hodnoty „(CP_P - HP_P)“ ako keď pracoval sám, ale aj, a to najmä, z nezaplatenej práce inej pracovnej sily (zamestnanca) „NP“! **Ak by podnikateľ nepracoval, potom výlučne len z nezaplatenej práce inej pracovnej sily!** Veľkosť „NP“ je priamo úmerná počtu zamestnancov. U veľkých zamestnávateľov je veľkosť „NP“ >> (CP_P - HP_P) aj keby podnikateľ pracoval! Okrem toho, do výsledku hospodárenia posudzovaného v doterajšom hospodárskom systéme podľa zisku, sa premietajú aj všetky deformácie hodnotových vzťahov vznikajúcich a vyjadrovaných v cenotvorbe „neukotvenými“ (nestálymi) peňažnými jednotkami! **Výsledkom je hodnotový chaos na trhu so všetkými negatívnymi dôsledkami na každú sféru života spoločnosti!!!**

Keďže veľkosť kapitálu na konci hodnoteného obdobia podnikania „K“ podľa vzťahu (38) závisí len od ceny živej práce a tú určuje trh veľkosťou zisku „z“ podľa vzťahu (47), jediným zmyslom a cieľom podnikania každého podnikateľa je aj v tomto prípade tvorba čo najväčšieho zisku! Rovnaký záver vyplýva aj zo vzťahu (25).

Zo vzťahu (47) vyplýva **dôležitý záver: zisk vzniká výlučne len zo živej a najmä z nezaplatenej práce!** Hoci ich veľkosť určuje trh, pri tvorbe zisku ich môže ovplyvniť aj podnikateľ. Cenu vlastnej práce „CP_P“ tým, že môže pracovať menej alebo viac, alebo nemusí pracovať vôbec, a veľkosť nezaplatenej práce „NP“ výškou mzdy a rozsahom zamestnanosti. Zo vzťahu (47), ako aj z ktoréhokoľvek iného vzťahu pre kapitál „K“ tvorený aj inou prácou tiež vyplýva, že **podnikateľ je na inej práci, t.j. zamestnanosti, existenčne závislý! Podnikateľ by teda mal mať záujem na tom, aby zamestnával čo najviac inej pracovnej sily, t.j. aby bola zamestnanosť čo najväčšia. V skutočnosti to tak ale nie je, pretože trh v rozpore s reálnymi možnosťami spoločnosti núti podnikateľa ku kompromisom medzi nevyhnutným, ešte možným a vlastným prežitím! Cielene účelovo obmedzuje zamestnanosť, a tým aj prirodzený rozvoj jednotlivcov i celej spoločnosti** (pozri aj bod 18.)!

Keďže rozdiel „dif CP_i“ je podľa vzťahu (44) cena nezaplatenej práce „NP“, veľkosť kapitálu na konci hodnoteného obdobia podnikania „K“ podľa vzťahu (38) má aj tvar

$$(48) K = k + CP_P + M + NP$$

Keby podnikateľ nezamestnával inú pracovnú silu, t.j. „CP_i“ podľa vzťahu (37) by bola = 0, vzťah (48) bude mať rovnaký tvar ako vzťah (7). Z toho vyplýva, že vzťah (48) má všeobecnú platnosť pre každý individuálny predmet podnikania (hospodársky proces) bez ohľadu na to, či podnikateľ pracuje len sám, zamestnáva len jedného zamestnanca alebo ľubovoľný počet zamestnancov!

Keďže ale cena práce podnikateľa „CP_P“ a cena inej pracovnej sily „CP_i“ závisia od miesta podnikania (trhu, na ktorom pôsobí predmet podnikania), vzťah (48) platí pre každý predmet podnikania (hospodársky proces) len v mieste podnikania! Cena živej práce však nie je rovnaká ani v hospodárskych procesoch prebiehajúcich v pôsobnosti toho istého podnikateľa, nieto v hospodárskych procesoch prebiehajúcich v pôsobnosti rôznych podnikateľov, či v hospodárskych procesoch prebiehajúcich v rôznych lokalitách v rámci jednotlivých krajín a už vôbec nie v hospodárskych procesoch prebiehajúcich v rôznych krajinách sveta! **Táto skutočnosť je jednou z rozhodujúcich príčin nevyváženosti trhu!**

17.6.2.2.2 Keď bude zisk „z“ < 0 [alebo (CP_P + CP_i) < (HP_P + HP_i) vo vzťahoch (23) a (24)], rovnako ako v bode 17.5.6.2.2 musia byť výnosy „v“ vo vzťahu (9), resp. vo vzťahu (24) < ako náklady „n“ a kapitál na konci hodnoteného obdobia podnikania „K“ podľa vzťahu (22) musí byť < ako začiatkový kapitál podnikateľa „Kz“ podľa vzťahu (21). T.j. (k + CP_P + CP_i) < (k + HP_P + HP_i), z toho

$$(49) (CP_P + CP_I) < (HP_P + HP_I)$$

T.zn., že v tomto prípade trh hodnotu živej práce vloženú do podnikania tiež znehodnotil [o veľkosť rozdielu (HP_P + HP_i) - (CP_P + CP_i)].

17.6.2.2.3 V oboch prípadoch [v prípade podľa bodu 14.6.2.2.1 je (CP_P + CP_i) > (HP_P + HP_i)] sa teda veľkosť (CP_P + CP_i) ≠ (HP_P + HP_i) a ich rozdiel je

$$(50) \text{dif} (CP_P + CP_I) = (HP_P + HP_I) - (CP_P + CP_I)$$

Ak z toho (HP_P + HP_i) = (CP_P + CP_i) + dif (CP_P + CP_i), potom podľa vzťahu (30) platí

$$(51) K = k + (CP_P + CP_I) + \text{dif} (CP_P + CP_I)$$

Z toho vzhľadom na podmienku vyváženého trhu podľa vzťahu (30) vyplýva, že nevyváženosť trhu môže vzniknúť tiež len v takom prostredí, ktoré umožňuje vytvárať rozdiel „dif (CP_P + CP_i)“! T.zn., že aj v tomto prípade musia na trhu okrem živej práce existovať a pôsobiť aj iné činitele, ktoré majú na cenu živej práce „CP“ priamy vplyv, pretože v prípade podľa bodu 17.6.2.2.2 ju znížili a v prípade podľa bodu 17.6.2.2.1 ju zvýšili! Ale podľa vzťahu

(32) jediným činiteľom, od ktorého závisí veľkosť ceny živej práce „CP“ (bez vplyvu podnikateľa), sú len výnosy „v“! Ako je teda možné, že aj v tomto prípade sú výnosy „v“ na trhu iné ako na vyváženom trhu podľa vzťahu (29), keď podľa vzťahov (21) a (30) mohla nevyvážený stav spôsobiť tiež len živá práca? Rovnako, ako bolo už uvedené v bode 17.5.6.2.3, aj v tomto prípade to môže nastať len vtedy, keď popri živej práci existujú a pôsobia na trhu aj iné „zdroje“, ktoré so živou prácou nesúvisia!

A skutočne tam také existujú a pôsobia, pretože s prácou človeka rozhodne nesúvisia „zdroje“ pochádzajúce napr. z peňazí (napr. z úrokov z rôznych základov v rôznych vzťahoch), z emisií cenných papierov a z obchodu s nimi, z iných „produktov“ tzv. „finančného trhu“ a zo všetkých operácií realizovaných na ňom, z lotérií, z rôznych marží, z kurzov mien jednotlivých krajín a ich zmien, ako aj zo všetkých ostatných „produktov trhu“ vytvárajúcich len zdanlivú pridanú hodnotu bez vplyvu práce človeka (ako sú napr. rôzne „produkty“ telekomunikačných, energetických operátorov, či tzv. „šoubiznisu“, „kreatívneho priemyslu“, hodnoty „vznikajúce“ v oblasti športu a iné)! A už vôbec s ňou nemôžu súvisieť „zdroje“ vznikajúce tzv. „kvantitatívnym uvoľňovaním“ (rozmnožovaním, tlačení peňazí a ich uvádzaním na trh) kedykoľvek a v ľubovoľnom rozsahu, keď peniaze na trhu chýbajú! **Také „zdroje“ devastujú nielen peniaze a hodnoty nimi vyjadrované na trhu, ale aj výsledky všetkej minulej práce, vrátane majetku vo vlastníctve fyzických i právnických osôb, hoci nie je umiestnený na trhu, a tiež napr. aj zdroje starobných a iných dôchodkov, ktoré si ľudia vytvorili v minulosti! Keďže trhové podmienky a situácia na trhu významne ovplyvňujú veľkosť vlastníctva fyzických i právnických osôb aj keď na trhu nepôsobia, jeho vlastníci a vývoj by nemali byť ľahostajné nikomu!**

Poznámka 4. Nie je bez zaujímavosti, že ľudia pôsobiaci práve vo finančnom sektore dostávajú za svoju „prácu“ odmeny neporovnateľne vyššie ako sú zárobky v ostatných sektoroch, hoci nijaké nové hodnoty nevytvárajú! Na ich odmeny v skutočnosti pracujú ľudia v ostatných odvetviach!

Príklad 7. Ak fľašu s objemom napr. 1 liter (ktorý je jednotkou objemu) naplníme napr. vodou, tento stav bude zodpovedať vyváženému trhu. Keď vodu rozlejeme do pohárov, ktorých celkový objem bude tiež 1 liter, všetky poháre budú naplnené a naopak, keď prelejeme vodu späť do fľaše, fľaša bude rovnako plná ako pred tým. Ak ale chýbajúcu vodu jednoducho do fľaše dolejeme z iného zdroja, je zrejmé, že pôvodnú vodu by sme z pohárov už späť do nej preliať nemohli. Ak by bola pôvodná voda napr. ekvivalentom hodnoty, zvyšná – doliata voda by sa stala bezcennou. Rovnako aj všetky peniaze na trhu v objeme väčšom ako je objem zodpovedajúci skutočným hodnotám na trhu (vytvorených prácou človeka), tiež nemajú nijakú hodnotu a sú tiež bezcenné! Centrálna banka ale uvádzajú do obehu obrovské množstvá bezcenných peňazí bez akéhokoľvek hodnotového krytia (dolievajú do fľaše bezcennú vodu) vždy, keď to považujú za vhodné, napr. za účelom tzv. „oživenia“ trhu. Tieto peniaze sa používajú spolu s ostatnými akoby mali všetky hodnotu rovnakú a občan nemá nijakú možnosť rozoznať, ktoré z nich sú „tie pravé“! Banky takýmto postupom hodnotu peňazí už v obehu znehodnocujú! Je tak len otázkou času, kedy, v akej forme, kde a v akom rozsahu sa objaví ďalšia „finančná“ kríza!

Poznámka 5. Všimnime si, že predmetom výmeny na trhu (obchodovateľnosti) nie je jednotka objemu fľaše (liter), ale jej obsah, napr. voda! Objemová jednotka je abstraktná, nemá nijakú hodnotu, a preto nie je a ani nemôže byť predmetom výmeny! Tá môže byť len mierou veľkosti obsahu objemu! S peňažnými jednotkami (vrátane tých bez akejkoľvek hodnoty), ktoré plnia rovnaké funkcie ako jednotky iných veličín, sa však na trhu obchoduje! Akokoľvek sa uvedené zdá neveriteľné a absurdné, obchodovanie s peniazmi je skutočne súčasťou trhu! Aj v dôsledku toho sa v jeho prostredí môže stať, že zo dňa na deň si človek nebude môcť za svoje celoživotné úspory kúpiť na trhu ani kytičku kvetov, hoci po celý čas poctivo pracoval! Bez toho, aby mohol túto skutočnosť akokoľvek ovplyvniť! Môže sa tak stať zo dňa na deň bedárom bez toho, aby bolo možné určiť skutočného vinníka! Na druhej strane môže trh rovnako veľmi rýchlo zmeniť nič netušiaceho občana na boháča. Hoci táto vlastnosť trhu („neviditeľná ruka“) nie je akceptovateľná za nijakých okolností, verejnosť ju bez akýchkoľvek námietok akceptuje! V skutočnosti na finančnom trhu nepôsobia nič netušiaci občania, ktorí podstate tohto javu spravidla nerozumejú, ale dobre informované fyzické, či právnické osoby vybavené potrebnými informáciami, ktoré sa na špekulatívne „obchody“ starostlivo systematicky pripravujú! A legitímne na trhu parazitujú! V spoločnosti sa pritom na nich nazerá, akoby poctivo pracovali (so všetkými dôsledkami). Žiaľ, súčasné zvrátené spoločenské pravidlá im to umožňujú!

Ako bolo už preukázané, nové hodnoty (zdroje) môžu popri prírodných zdrojoch vznikáť len prácou človeka! Všetky „zdroje“ na trhu nevytvárané prácou človeka, nie sú skutočnými hodnotami a ekonomiku i spoločnosť vážne poškodzujú a ohrozujú! Dramaticky deformujú prostredie trhu a sú okrem iného jednou z kľúčových príčin inflácie (znehodnocovania peňazí) a tým okrem iného aj zdražovania života občanov! Na rozdiel od prírodného prostredia, procesy prebiehajúce v prostredí trhu nie sú charakteristické vyváženým stavom a tendenciou vzniknuté odchýlky odstrániť po zániku príčin, ktoré ich vyvolali, ale naopak, odchýlky zväčšujú! Potvrdzujú to

napr. aj vzťahy (9), (10), (24), (47), či (58), z ktorých vyplýva, že tieto procesy sú nastavené tak, aby boli odchýlky čo najväčšie! Na ich tvorbe a zväčšovaní **s ťažkými dôsledkami na prírodné prostredie, a teda aj na samotného človeka, sú vznik a existencia doterajšieho trhu nielen založené, ale sú nimi aj podmienené!**

Poznámka 6. V takých podmienkach vytvára mechanizmus trhu také **absurdné javy**, keď napr. kritériom úspešnosti zdravotníctva nie je a ani nemôže byť minimalizácia spotreby liekov, pretože naopak, **trh spotrebu liekov podporuje! Účel existencie zdravotníctva a jeho cieľ, t.j. zdravá populácia, je tak pre zdravotníctvo založené na klientskom vzťahu (prepojené s farmaceutickým priemyslom), existenčným nebezpečenstvom!**

Zavedením vzťahu (37) do vzťahu (51) platí

$$(52) \quad K = k + CP_P + (M + \text{dif } CP_I) + \text{dif } [CP_P + (M + \text{dif } CP_I)]$$

Keďže podľa vzťahu (44) je rozdiel „dif CP_I “ medzi cenou inej práce „ CP_I “ a mzdou „ M “ veľkosť nezaplatenej práce „ NP “, potom

$$(53) \quad K = k + CP_P + M + NP + \text{dif } [CP_P + (M + NP)]$$

kde „dif $[CP_P + (M + NP)]$ “ je rozdiel ceny živej práce v konkrétnom hospodárskom procese a ceny rovnakej živej práce v inom rovnakom, alebo v akomkoľvek inom hospodárskom procese kdekoľvek na svete. **Tento vzťah**, na rozdiel od vzťahu (48), preto **už platí všeobecne pre každý hospodársky proces** bez ohľadu na to, kým, ako, kde, v akom predmete podnikania a kedy je realizovaný.

Vzťah (53) je základným kapitálovým vzťahom a vyjadruje veľkosť kapitálu na konci hodnoteného obdobia podnikania i jeho zloženie v každom hospodárskom procese. Nielenže vypovedá o zložení kapitálu „ K “ na nevyváženom trhu, ale zároveň ho aj charakterizuje a je zreteľným návodom, čo je na dosiahnutie vyváženého trhu určeného vzťahom (30) nevyhnutné z hľadiska práce človeka zabezpečiť.

Ak vo vzťahu (53) použijeme vzťah (47) a vzťahy (5) a (6), potom

$$(54) \quad K = k + (z + M) + \text{dif } (z + M)$$

kde dif $(z + M)$ je rozdiel medzi ziskom „ z “ a mzdou „ M “ v konkrétnom hospodárskom procese a ziskom „ z “ a mzdou „ M “ za rovnakú prácu v inom rovnakom, alebo v akomkoľvek inom hospodárskom procese kdekoľvek na svete.

Vzťah (54) má všeobecnú platnosť rovnako ako vzťah (53) a vyjadruje zloženie kapitálu z hľadiska jeho tvorby ziskom v podmienkach súčasného trhu. Priezračne **dokazuje úlohu a dôležitosť zisku „ z “ nielen pre reprodukciu, t.j. existenciu kapitálu vôbec, ale aj pre jeho zväčšovanie a tým aj pre zvyšovanie veľkosti majetku jeho vlastníka.** Keďže mzda „ M “ je nákladovou položkou vlastníka kapitálu, a preto znižuje veľkosť jeho výsledného majetku, zároveň **dokazuje, prečo nemôže mať vlastníka kapitálu záujem na jej zvyšovaní a prečo usiluje o zrušenie aj tzv. „minimálnej mzdy“, resp. o jej čo najmenšiu výšku!**

Obsah bodu 17.6 je **jednou z hlavných príčin všetkých charakteristík súčasného stavu sveta, vrátane obrovských rozdielov v rozdelení svetového bohatstva podľa údajov uvedených v úvode tohto dokumentu!**

17.7 Získavanie zdrojov inou formou [**bod 13. písm. g**]. Tieto zdroje pochádzajú z už uvedených zdrojov (napr. podiely na zisku, úroky z rôznych základov, starobné a iné dôchodky, atď.). Keďže nie sú primárnymi zdrojmi vo význame tohto slova (nevznikajú priamo prácou, sú odvodené z práce alebo vznikli bez práce), ale sú dôsledkom rozdeľovacích procesov uplatňovaných v ľudskej spoločnosti, z hľadiska úvodu im netreba venovať pozornosť.

17.8 Pri získavaní zdrojov vlastnou prácou na pôde podľa bodu 17.2 má vzťah (7) tvar

$$(55) \quad K = k + CP_P + R, \quad \text{ak človek ponúka prebytky svojej práce na trhu, alebo} \\ K = k + HP_P + R, \quad \text{ak využíva pôdu pre svoje potreby,}$$

kde „ R “ je tzv. renta ($0 \leq R < 0$). Je to výnos z reprodukčnej a rozmnožovacej vlastnosti pôdy, t.j. výnos, ktorý poskytne pôda človekovi nad (ale aj pod) cenu, hodnotu jeho práce. Renta je do značnej miery závislá nielen od vlastností pôdy, ale aj od poveternostných a iných podmienok. Hospodársky výsledok práce na pôde robí tak človeka zraniteľnejším. Rovnako sú o rentu „ R “ rozšírené aj všetky vzťahy pre kapitál „ K “, ak je predmetom podnikania práca na pôde.

17.9 Z doteraz uvedeného vyplýva, že ľudia získavajúci zdroje pre svoj život vlastnou prácou môžu ponúknuť na trhu len svoju prácu, alebo jej výsledky. S tým rozdielom, že kým v prípadoch podľa bodu 13. písm. a) a b) (ak využíva pôdu pre svoje potreby) pracuje človek za cenu, hodnotu svojej práce a jej výsledky sú jeho výlučným vlastníctvom, v prípade podľa bodu 13. písm. c) človek nepracuje za cenu svojej práce, ale za mzdu, plat (bez vlastných výrobných, pracovných prostriedkov alebo s vlastnými výrobnými, pracovnými prostriedkami), v prípade podľa bodu 13. písm. d) pracuje človek za cenu svojej práce zníženú na dobrovoľnom základe o príspevky pre potreby kolektívu, v ktorom pracuje, v prípade podľa bodu 13. písm. e) pracuje človek za cenu svojej práce (bez vlastných výrobných, pracovných prostriedkov alebo s vlastnými výrobnými, pracovnými

prostriedkami) a jej výsledky sú jeho výlučným vlastníctvom (ak nepracuje pre podnikateľa za podobných podmienok, akoby pracoval za mzdu!). V prípade podľa bodu **13. písm. f)** človek získava zdroje pre svoj život z výsledkov vlastnej práce a z neoprávnene privlastnenej časti výsledkov práce svojich zamestnancov, alebo len z neoprávnene privlastnenej časti výsledkov práce svojich zamestnancov, pričom v minulosti boli a aj dnes sú v tomto rozsahu jeho výlučným vlastníctvom bez akéhokoľvek vecného, logického, či právneho základu!

18. Zo vzťahu **(22)** vyplýva, že veľkosť kapitálu „**K**“ určuje okrem ceny práce podnikateľa „**CP_P**“ len cena práce inej pracovnej sily „**CP_I**“, t.j. trh, keďže obidve ceny určuje len trh. T.zn., že čím bude cena inej práce „**CP_I**“ väčšia (t.j. čím bude väčší počet zamestnancov a/alebo vyššia mzda), tým bude kapitál „**K**“ tiež väčší a opačne. Veľkosť „**K**“ je teda priamo úmerná rastu zamestnanosti. Keď zamestnanosť výsledný kapitál zväčšuje a vzťah **(22)** a ani žiadny iný vzťah v tomto dokumente nezamestnanosť v nijakej forme neobsahujú, prirodzenou otázkou je, ako je možné, že v skutočnosti nezamestnanosť vzniká, existuje ako veľmi vážny spoločenský problém a využíva sa ako mimoriadne účinný nástroj na dosahovanie vyššej výkonnosti zamestnancov (vytváraním atmosféry najmä strachu, pokory a poslušnosti – vždy na úkor ich zdravia, kvality i spôsobu ich osobného života)? Odpoveď na túto otázku budeme hľadať v procese hodnotenia výkonnosti, efektívnosti hospodárskych procesov napr. prostredníctvom parametra, ktorý sa v ekonomike nazýva „produktivita práce“ (ďalej aj „**PP**“). Možno ho vyjadriť viacerými spôsobmi. Jedným z nich je napr. veľkosť hodnôt vyprodukovaných živou prácou za určité obdobie. Vyjadruje mieru zhodnotenia nákladov (vložených do podnikania) živou prácou (a tým aj vlastnosti pracovnej sily i mieru jej využitia).

18.1 Produktivita práce pri tvorbe kapitálu „**K**“ napr. podľa vzťahu **(22)** je

$$(56) \quad PP = k : (CP_P + CP_I)$$

Z toho vyplýva, že produktivita práce „**PP**“ bude rásť len vtedy, keď budú rásť náklady „**k**“ a/alebo cena živej práce „**(CP_P + CP_I)**“ bude klesať.

Keďže zo vzťahu **(9)** $k = n = v - z$, potom

$$(57) \quad PP = (v - z) : (CP_P + CP_I) \quad \text{z toho}$$

$$(58) \quad z = v - PP \cdot (CP_P + CP_I)$$

T.zn., že zisk „**z**“ bude rásť, keď budú rásť výnosy „**v**“ a/alebo produktivita práce „**PP**“ s cenou živej práce „**(CP_P + CP_I)**“ budú klesať a naopak. Z toho vyplýva, že pre podnikateľa by bolo najvýhodnejšie, keby nezamestnával žiadnu inú pracovnú silu. To ale nie je možné, pretože ako vyplýva z bodu **17.6.1**, bez nej by nedokázal svoj predmet podnikania uskutočňovať a ako vyplýva napr. zo vzťahu **(53)**, ani by bez nej nemohol zvyšovať svoj kapitál. Keďže podľa vzťahu **(47)** je zisk priamo úmerný rastu zamestnanosti, je logické očakávať, že podnikateľ by mal mať záujem (v súlade so spoločenským záujmom) na čo najvyššej zamestnanosti. V skutočnosti to ale tak nie je, pretože mierou zamestnanosti je podmienená tvorba zisku a limitovaná jeho veľkosť podľa vzťahu **(58)**! Preto podnikateľ musí vždy voliť vhodný kompromis medzi produktivitou práce „**PP**“ (napr. voľbou využitia výkonnejších, či menej výkonných strojov) a výškou mzdových nákladov, ktoré sú súčasťou „**CP_I**“ [to sú jediné prvky vo vzťahu **(58)**, ktoré môže ovplyvniť] tak, aby vôbec mohol podnikáť (aby bol zisk tak veľký, aby sa mu ešte oplatilo podnikáť) a zároveň, aby bol v aktuálnych podmienkach jeho zisk „**z**“ čo najväčší. Aby podnikateľ mohol znížiť svoje náklady na cenu práce inej pracovnej sily „**CP_I**“, uprednostní pred prijatím zamestnanca zmluvný vzťah na rovnakú prácu so živnostníkom a existujúcich zamestnancov pred tým, než ich prepustí, núti pracovať pre neho na živnosť. Už vieme, že živnostník nepracuje za mzdu, preto cena jeho práce vstupuje do vzťahu s podnikateľom podľa kapitálového vzťahu **(7)** a živnostník by ju mal podnikateľovi účtovať podľa pravidiel účtovníctva rovnako, ako ktorýkoľvek iný podnikateľ (v skutočnosti však často pracuje pre podnikateľa za podmienok podobných mzdovému vzťahu – s rovnakými dôsledkami!). Zo vzťahu **(58)** je zrejmé, prečo je spôsob takého zmluvného vzťahu pre podnikateľa výhodnejší – pretože je lacnejší. Z rovnakého dôvodu je na domácom trhu pre neho výhodná prítomnosť cudzej, zahraničnej pracovnej sily, ktorá tiež znižuje cenu domácej pracovnej sily. Preto je pre neho tiež výhodnejšie vyvieť svoje investície za lacnejšou pracovnou silou aj do zahraničia a pre dosiahnutie ešte väčšieho zisku, aj opätovné vyhľadávanie nových trhov s ešte lacnejšou pracovnou silou.

Už bolo uvedené, že žiadny zo vzťahov tohto dokumentu nezamestnanosť neobsahuje. Preto nezamestnanosť nie je nevyhnutnou súčasťou trhu, avšak ako vyplýva zo vzťahu **(58)**, je existenčne nevyhnutnou a pre tvorbu čo najväčšieho zisku zároveň určujúcou súčasťou súčasného trhu. Z hľadiska života i rozvoja spoločnosti je tak **nezamestnanosť účelovo zavedený a udržiavaný jav** vlastný kapitalistickému hospodárskemu systému s obsahom, ktorým vlastníci kapitálu zabezpečujú jeho reprodukciu, svoju existenciu, najnižšie mzdy a tým aj rast vlastného majetku a riešia problémy s odbytom svojej produkcie na náklady štátu (daňových poplatníkov). Keďže kapitalistický štát je na vlastníkov kapitálu existenčne odkázaný, nezamestnanosť je nevyhnutná aj pre kapitalistický štát! Bola zavedená a je uplatňovaná preto, aby podnikatelia (vôbec) mohli vytvárať zisk a aby ho mohli aj pôsobením na vlastnosti človeka v ich samotnej prirodzenej podstate (pud sebazáchovy, strach ...) čo najviac zvyšovať. Zo vzťahu **(54)** vyplýva, že zisk je jediným zdrojom nárastu

majetku vlastníkov kapitálu, hoci nie je výsledkom len ich práce, alebo nie je vôbec výsledkom ich práce! Preto nie je a ani nemôže byť ani odmenou za ich prácu!

Je ťažko uveriteľné, že by stratégovia vlastníkov kapitálu tento proces nepoznali. Ak ho ale poznajú, potom ho pred verejnosťou doteraz celkom úspešne skrývajú a každého človeka od útleho veku klamú! V tom prípade iste nebola a ani nie je náhoda, že sa opis a poznávanie tohto procesu nestali a doteraz nie sú v primeranom rozsahu súčasťou vzdelávacích systémov jednotlivých krajín.

18.2 Zo vzťahu (58) tiež vyplýva, že v súvislosti s poslednou vetou bodu 17.5.2 podnikateľ nemôže každý človek už len preto, že by nemohli existovať zdroje na tvorbu zisku, a tým ani nijakí podnikatelia! Ale aj to, že v súčasnom hospodárskom systéme je rast produktivity práce „PP“ ohraničený podmienkou, že zisk „z“ musí byť ≥ 0 , t.j. že

$$(59) PP \leq v : (CP_P + CP_I)$$

a jej ďalší rast je vylúčený! V súlade s prirodzenou vlastnosťou človeka však bude produktivita práce rásť ďalej aj keď zisk „z“ < 0 , t.j. keď budú výnosy „v“ $< „PP \cdot (CP_P + CP_I)“$. Obmedzujúca podmienka určená vzťahom (59) bude môcť tak zaniknúť až v prostredí nového hospodárskeho systému, pre ktorý už nebude určujúci zisk v doterajšom ponímaní, ale ničím neobmedzená (okrem prírodných zdrojov a vôle človeka) tvorba nových pridaných hodnôt prácou človeka a ich spoločenský prínos podľa nového hodnotového systému a potrieb spoločnosti!

18.3 V skutočnosti ale mzda „M“ nie je jedinou nákladovou položkou ceny inej práce „CP_I“, ako to vyplýva napr. zo vzťahu (37). Tou je len pre podnikateľa! Súčasťou „CP_I“ sú aj náklady na základné životné potreby inej pracovnej sily, na jej reprodukciu, najmä na živobytie, bývanie, vzdelávanie, či zdravotnú starostlivosť, ktorých časť spoločnosť umožňuje zamestnávateľovi postupne prenášať rastovým trendom na inú pracovnú silu a štát (tiež len na inú pracovnú silu). Je všeobecne známe, že mzda vyplácaná podnikateľmi svojim zamestnancom nepokrýva vždy všetky tieto náklady a mnohí zamestnanci, hoci pracujú, žijú v biede a v chudobe, v ohrození svojho zdravia, ale aj zomierajú (a nielen chudobní), keď si nemôžu dovoliť zaplatiť napr. náklady na liečbu mnohých, najmä zákerných chorôb. Od čias, kedy všetky tieto náklady znášal v plnom rozsahu pán, pre ktorého iná pracovná sila pracovala, sa teda veľa zmenilo! Nie len pre tých, ktorí pracujú (spôsobujú odchýlky z rovnovážneho stavu trhu), živia sa vlastnou prácou, vytvárajú nové (pridané) hodnoty a určujú tak smer i rýchlosť spoločenského rozvoja, ale v rozpore s prírodou najmä pre tých zopár ostatných! Dôkazom sú čísla v úvode tohto dokumentu!

Poznámka 7: Nie je pravdivé napr. tvrdenie, podľa ktorého je zvyšovanie dôchodkového veku nevyhnutné v dôsledku nepriaznivého demografického vývoja, odôvodňované neustálym poklesom počtu produktívnej pracovnej sily vytvárajúcej zdroje na dôchodky (nielen starobné), pričom naopak, počet dôchodcov neustále narastá. Tvorbu zdrojov na dôchodky a ich rozdeľovanie organizuje a zodpovedá za ne štát! Zamestnancov ale priamo okráda podnikateľský sektor prostredníctvom mzdy s podporou a s pomocou štátu a ak je zamestnávateľom štát, aj štát! V kapitalistickom hospodárskom systéme vznikajú a môžu vznikáť všetky zdroje na zabezpečenie zamestnancov napr. aj v starobe len v podnikateľskom sektore. Štát sám zdroje na dôchodky nemá a tak miesto toho, aby prinútil zamestnávateľov postarať sa o dôstojný život svojich zamestnancov (napr. aj počas jesene ich života), v záujme zachovania ich ziskov neustále volá po zlepšovaní podnikateľského prostredia a zamestnancov núti pracovať dlhšie. Ako vyplýva zo vzťahu (58), skutočným dôvodom zvyšovania dôchodkového veku je udržanie čo najvyššieho zisku zamestnávateľov, z ktorého by inak museli štátu prispievať na zabezpečenie svojich zamestnancov! Z rovnakého dôvodu je potrebná, vytváraná a udržiavaná aj nezamestnanosť!

Nie je pravdivé ani tvrdenie, že zdroje pre dôchodcov vytvára aktuálne produktívna pracovná sila. Dôchodcovia si zdroje na svoje dôchodky už vytvorili vlastnou prácou počas aktívneho života práve tak, ako si ich vytvára aktuálne produktívna pracovná sila! Dôchodcovia by sa mali konečne začať zaujímať, prečo štátu zdroje na ich dôchodky chýbajú, kam a prečo sa tieto zdroje, vytvorené ich prácou v minulosti, podeliť!

18.4 Zo vzťahu (58) ďalej vyplýva, že rast produktivity práce „PP“ podnikatelia využívajú vo svoj prospech nielen na úkor svojich zamestnancov, ale aj celej spoločnosti. Jednou z foriem je napr. skutočnosť, že ak by podnikateľ nahradil prácu zamestnancov napr. strojom, priamym následkom (pri rovnakom zisku) by podľa tohto vzťahu malo byť zvýšenie miezd zamestnancov a/alebo skrátenie ich pracovnej doby. Podnikateľ však vo veľkej väčšine prípadov neurobí dobrovoľne ani jedno ani druhé, ale z dôvodu zachovania svojho zisku zamestnancov prepustí! **Tým vzniká nezamestnanosť**, ale aj taký na prvý pohľad nelogický jav, že hoci existuje nezamestnanosť, podnikateľ nevykryva objektívnu potrebu pracovnej sily zamestnaním ďalšej pracovnej sily, ale núti zamestnancov pracovať nadčas!

Z uvedeného vyplýva, že ak v jednotlivých krajinách počuť hlas ich vlád, ktorým presviedčajú verejnosť o tom, že nezamestnanosť vyriešia zamestnávateľia (ktorým okrem iného odôvodňujú vytváranie tzv. „priaznivého podnikateľského prostredia“ pre nich – vždy na úkor ostatných občanov), je to hlas vlád triedy zamestnávateľov, ktorým plynú z nezamestnanosti zisky a hoci sa vlády aj so zamestnávateľmi tvária akože nezamestnanosť riešia (vlády sa dokonca vzájomne obviňujú, ktorá z nich bola pri riešení znižovania nezamestnanosti horšia), **pre zamestnávateľov a aj pre kapitalistický štát je nezamestnanosť** (zvyšujúca konkurenciu, ktorá znižuje mzdy) **objektívne neriešiteľná, pretože sú na ňu existenčne odkázaní! Vlády tak občanov svojich krajín preukázateľne zavádzajú!**

Z tohto vzťahu tiež vyplýva, že ani tvrdenie, podľa ktorého môže pracovať každý, kto chce a komu sa chce (tiež všeobecne podsúvané verejnosti), nie je pravdivé – rovnako, ako tvrdenie uvedené v bode 17.5.2 (pozri aj bod 17.6.2.2.1)! Zisk je tak určujúci limitujúci faktor, najdôležitejší a rozhodujúci pre existenciu podnikateľského sektora, ktorý ale zásadne obmedzuje reálne možnosti rozvoja ľudskej spoločnosti!

18.5 Cieľom neustáleho hlasného vytvárania tlaku na zlepšovanie tzv. „podnikateľského prostredia“ nie je ani dnes nič iné, ako úsilie o vytváranie podmienok pre čo najväčšie zisky vlastníkov kapitálu na účet štátu, t.j. pracujúcich ľudí. Paradoxne i napriek tomu a aj preto štát chudobnie a žije na dlh, ktorý neustále rastie – v súlade s právnym poriadkom. Okrem toho **je nespochybniteľné, že každý, kto je zadlžený, štát nevyvímajúc, nemôže byť nezávislý!**

Prirodzenými sú napr. otázky, odkiaľ berú štáty zdroje, ktoré všetkým štátom na krytie ich deficitov chýbajú, keď ich samé nedokážu v potrebnom rozsahu vytvoriť (a nestačia ani vybrané dane a odvody) a ktoré nakoniec predsa len nielen získajú, ale aj požičiavajú, ako ich získavajú, kde a ako tieto zdroje vznikajú, kde sú? K týmto zdrojom prispievajú „zdroje“ bez žiadnej hodnoty [napr. vo forme peňazí z peňazí už zmienených v bode **17.6.2.2.3**, ktoré nie sú kryté prácou človeka napr. podľa vzťahov (7) a (22)], ale sú len produktom človekom účelovo vytváraných a neustále zdokonaľovaných špekulatívnych pravidiel, uplatňovaných v spoločnosti! Jednu z kľúčových rolí v tomto „začarovanom kruhu“ majú banky, ktoré spravujú aj také „zdroje“. Napr. v nich také „zdroje“ nielen vznikajú a sú „uložené“, ale ich aj účinným spôsobom premieňajú na reálne hodnoty. Banky vedia, že znehodnocovanie peňazí infláciou je užitočný proces, ktorý umožňuje nielen zaplatiť obchodné deficity, ale pritom ešte aj zarobiť. Objavili tak spôsob premeny bezcenných (papierových, či účtovných) peňazí na skutočný hmotný majetok. Spočíva v tom, že poskytujú napr. úvery (vo forme bezcenných peňazí), ktoré zabezpečujú celkom konkrétnym hmotným majetkom žiadateľov s reálnou hodnotou. Pri platobnej neschopnosti žiadateľov prechádza založený majetok do vlastníctva banky. Výsledkom je, že **takýto majetok, hoci vznikol na strane banky z ničoho a bez práce**, sa v konečnom dôsledku stáva jej výlučným vlastníctvom (bankárov), pod ochranou nielen právneho poriadku, ale aj pod „najvyššou ochranou“ neporušiteľnosti „základných ľudských práv“. Pritom nerozhoduje, či sú banky štátne alebo súkromné.

Poznámka 8. V USA „objavili“ ďalší, ešte dômyselnejší, efektívnejší a hlavne rýchlejší, ale o to obzvlášť zavrhnúťhodnejší nástroj premeny bezcenných peňazí na hmotný majetok. Nazvali ho tiež úver, tentoraz s prívlastkom „reverzný“. Ako je „dobře premyslený“ v prospech vlastníkov kapitálu s istým výsledkom = **100 %**, tak je nemorálny a nehumánný pre všetkých, ktorým je určený. Tiež s istým výsledkom = **100 %**, ale definitívnej straty výsledkov nielen ich vlastnej celoživotnej práce v konkrétnej hmotnej forme s reálnou hodnotou, ale aj práce ich predkov! Završeným dokonca pocitmi spokojnosti a istoty, ktoré sú vnímané ako až dojemná pozornosť a starostlivosť o ich doživotnú budúcnosť, východisko z problémov. Do nich ich však uvrhla práve tá spoločnosť, ktorá im na sklonku života ponúka takúto „pomoc“. Bez toho, aby o jej skutočných dôvodoch vôbec niečo tušili!

Ako je možné, že hoci v bankách nijaké hospodárske procesy neprebiehajú (a preto v nich nemôže vznikáť ani nijaká nová pridaná hodnota), banky také „zdroje“ majú a odkiaľ pochádzajú v prípadoch, keď aj bankám chýbajú? Umožňujú to pravidlá uplatňované v spoločnosti pri správe peňazí, určujúce ich vlastnosti, funkcie a úlohy na trhu.

18.6 Keď napr. vo vzťahu (51) nahradíme začiatkové náklady „**k**“ peniazmi „**p**“ a zložky ceny živej práce „**CP**“ úrokmi „**ú**“ z peňazí „**p**“, výsledný kapitál bude

$$(60) K_F = p + \dot{u} + \text{dif } \dot{u}$$

kde „**K_F**“ je finančný kapitál (napr. v tomto vyjadrení) a „**dif } \dot{u}**“ je rozdiel výšky úrokov za požičané peniaze „**p**“ uhrádzaných dlžníkom vlastníkovi „**K_F**“ a výšky úrokov ktorú by uhradil za rovnaké peniaze požičané od iného vlastníka „**K_F**“ (rozdiel výšky úrokov napr. medzi bankami). Pritom samotné súčasné peniaze „**p**“ sú už svojou povahou pochybné, keďže obsahujú aj bezcenné, fiktívne peniaze!

Z tohto vzťahu je zrejmé, že finančný kapitál „**K_F**“ na rozdiel od kapitálu „**K**“ napr. podľa vzťahu (51) **neobsahuje nijakú prácu človeka**, ale len peniaze. Tie bezcenné pritom nemožno od ostatných nijako odlíšiť a ani oddeliť!

Vzťah (60) platí pre každý subjekt, ktorý zvyšuje množstvo peňazí na trhu na rovnakom princípe ako banky. Kým ale kapitál napr. vo vzťahu (51) vytvára človek svojou prácou, vo vzťahu (60) vzniká bez práce človeka. Na rozdiel od ceny živej práce „CP“, ktorá je v hospodárskych procesoch jediným zdrojom nových hodnôt, úroky „ú“ nielenže nemajú žiadnu novú hodnotu, ale nemajú nijakú hodnotu! Kým peniaze, ak majú byť **ekvivalentom hodnôt** vytvorených prácou človeka, musia byť týmito hodnotami kryté, peniaze pochádzajúce z úrokov nie sú kryté ničím! Bezcenné peniaze vznikajú napr. aj vo všetkých procesoch uskutočňovaných na tzv. finančnom trhu. **Finančný kapitál tak parazituje na kapitále a je jednou z príčin vzniku vážnych kríz trhu, ktorý nielenže deformuje, ale ho aj existenčne ohrozuje!** V súlade s právnym poriadkom tak umožňuje vznik a rozvíjanie veľkých pyramídových hier, ktoré môžu trh kedykoľvek zrútiť. Jedným z príkladov tohto druhu bola aj tzv. „svetová finančná kríza“, ktorá prepukla v r. **2007-2008**, z dôsledkov ktorej sa svet nespamätal dodnes. Bezcenné peniaze s rovnakými následkami vznikajú aj vo všetkých procesoch tvorby cien všetkých produktov na trhu (a tým aj zisku), vrátane cien prírodných zdrojov, keď ich ceny nezodpovedajú skutočnému rozsahu ľudskej práce, ktorý majú vyjadrovať. Takže ak „odborníci“ (prezentovaní ako poprední ekonómovia) tvrdia, že „špinavé“ peniaze neexistujú, zo vzťahu (60) vyplýva, že zjavne zavádzajú, pretože peniaze produkované napr. finančným trhom celkom určite „čistými“ nie sú. Bezcenné peniaze okrem iného objektívne vytvárajú podmienky pre budúcu a ďalšie budúce krízy s nepredvídateľnými dôsledkami! Spoločným znakom kríz je, že ich dôsledky neznášajú tí, ktorí ich spôsobili (tí neboli ani pomenovaní a ak aj áno, tak to nikdy neboli skutoční vinníci), ale všetci ostatní (vrátane detí), ktorí nikdy nemali a ani nemôžu mať s nijakou krízou nič spoločné!

Príklad 8. Ak by si všetci vlastníci peňazí uložených v peňažných ústavoch (alebo ich veľká časť) chceli z nich svoje peniaze vybrať súčasne, či krátko po sebe, peňažné ústavy by svojich klientov buď neboli schopné uspokojiť (rovnako, ako by v **príklade 7** nebolo možné z prázdnej fľaše doliať do pohárov už žiadnu vodu), alebo by fiktívnymi peniazmi uspokojili všetkých (rovnako, ako by bolo možné vodou doliatou do fľaše poháre nielen doplniť, ale naplniť aj iné). Za tieto peniaze by si ale už nemohli kúpiť to a ani toľko, ako v čase, keď svoje peniaze do peňažných ústavov vložili!

Aj v súčasnom probléme dlhu a platobnej neschopnosti Grécka sa tak v skutočnosti nerieši problém ekonomiky samotného Grécka, ako sa to verejnosti prezentuje, ale problém bánk (nie Gréckych a ani štátnych), ktoré Grécku požičali a ktorým Grécko nemá z čoho dlh vrátiť. O tom však už verejnosť nikto z oficiálnych kruhov neinformuje. Žeby zabudol? ... Alebo žeby to bola náhoda? ... Z tohto dokumentu vyplýva, že celkom určite nie! Ide len o jeden z nespočetných príkladov „objektívnosti“ informovania verejnosti!

18.7 Hospodársky a spoločenský systém charakterizovaný napr. vzťahmi (53), (54) a (60) vytvára živnú pôdu pre bezhraničnú korupciu vo všetkých oblastiach života spoločnosti!

18.8 Keďže poznanie človeka určuje rozsah individuálnych schopností i uvedomelosti človeka a je jedným zo základných predpokladov rozvoja spoločnosti, prirodzeným záujmom spoločnosti by malo byť rozširovanie poznania ľudí v čo najväčšom možnom rozsahu, bez ohľadu na to, či pracujú. Zo vzťahu (58) však vyplýva, prečo vlastníci kapitálu i kapitalistický štát investujú najmä do tzv. produktívnych procesov a len toľko, aby vytvárali zisk, a prečo objektívne nemajú a ani nemôžu mať záujem na investovaní do ničoho, čo zisk tvoriť nebude! Napr. ani do takých kľúčových faktorov rozvoja spoločnosti, ako sú rast vzdelanosti a tým aj poznania zamestnancov (obyvateľstva) a starostlivosť o nich, vrátane ich zdravia, či zabezpečovanie podmienok pre rozvoj vedy a výskumu, hoci ich dôležitosť deklaratívne hlasne podporujú. Dokonca na úrovni právnych predpisov s najvyššou právnou silou. V skutočnosti však investujú do ceny inej práce „CP_i“ i produktivity práce „PP“ najviac len v rozsahu podľa vzťahu (59), ktorý ešte zaručuje tvorbu uspokojivého zisku podľa vzťahu (58)! **Táto skutočnosť významne obmedzuje rozvoj každej oblasti činnosti človeka a tým aj celej spoločnosti!**

19. Súčasná ekonomika je okrem už uvedeného charakteristická tým, že zdroje verejnej spoločenskej spotreby sa vytvárajú zložitým, neprehľadným a nákladným systémom daní a odvodov s množstvom výnimiek, odvodeným z nových hodnôt vytvorených prácou človeka – z pridanej hodnoty a pod hrozbou sankcie. Tým nielenže obmedzuje tvorivé schopnosti človeka i rozvoj spoločnosti, ale čo je osobitne dôležité, je neobjektívna a preto aj nespravodlivá a ani nevedie k znižovaniu spotreby práce človeka a ani prírodných zdrojov! V rozpore s existenčne dôležitými záujmami spoločnosti chrániť životné prostredie nie je zaťažovaná (a ani regulovaná) tzv. „výrobná spotreba“, ale len tzv. „konečná spotreba“! V takých podmienkach sa vytvárajú nové hodnoty nielen pre skutočnú potrebu, ale prostredníctvom rastových kritérií aj pre neodôvodnenú, nadbytočnú akumuláciu – na úkor budúcnosti, prírody i životného prostredia! Okrem toho takéto pravidlá vytvárajú podmienky na ťažko zistiteľné podvodné konania účastníkov trhu s negatívnymi dopadmi na prostredie trhu a vedú do slepej uličky nielen samotný daňový a odvodový systém, ale aj celý hospodársky systém spoločnosti!

20. Všetky doteraz uvedené vzťahy pre kapitál „K“ obsahujú vlastníctvo práce človeka, vlastníctvo majetku „k“ a ich rozdelenie medzi pracovné sily. Výsledky práce však nie sú rozdeľované medzi vlastníkov práce

(pracovné sily) podľa vlastníctva vykonanej práce, podľa skutočne vykonanej práce! Rozdiel v rozdeľovaní určený veľkosťou nezaplatennej práce „NP“ podľa vzťahu (44), ktorý si vlastníci kapitálu „K“ neoprávnene privlastňujú, sa rastom mzdy „M“ znižuje. Príčinou okrádania, vykorisťovania inej pracovnej sily v kapitalistickom spoločenskom systéme z hľadiska práce človeka nie je vlastníctvo výrobných prostriedkov a nie je ani podmienkou jeho zmeny na nový spoločenský systém. Tou sú spoločenské pravidlá rozdeľovania výsledkov práce umožňujúce neoprávnené privlastňovanie výsledkov inej ako vlastnej práce! Bez akéhokoľvek základu, bez akéhokoľvek, nielo objektívneho odôvodnenia (pozri aj časť B. body 2 a 13)! Vlastníctvo výrobných prostriedkov je neoprávnené v rozsahu, v akom ich hodnota prevyšuje oprávnené nadobudnutý majetok „k“.

21. Iste nie je náhoda, že vzťah (48) sa až príliš nápadne podobá vzťahu

$$(61) K = c + v + m$$

kde „K“ je tiež kapitál, „c“ je tzv. konštantný kapitál (náklady podnikateľa okrem ceny živej práce), „v“ je tzv. variabilný kapitál (náklady na prácu zamestnancov – mzdy) a „m“ je tzv. „nadhodnota“ (hodnota nezaplatennej práce „NP“). Tento vzťah je dedičstvom mimoriadne významných revolučných prác Karola Marxa a jeho spolupracovníkov, ktoré zanechali ľudstvu pred viac ako 160 rokmi. Odvtedy nastal v poznaní a schopnostiach človeka obrovský skok vpred, pričom proces poznávania a rozvoja poznania človeka neustále pokračuje a je nezastaviteľný! Doba sa od vtedy významne zmenila a napr. na rozdiel od stroja z toho obdobia, ktorý obsahoval len pohon, prevod a obrábaciu časť, stroj vyrobený v prostredí súčasného stupňa poznania človeka obsahuje už aj programovateľnú časť, ktorá má schopnosť stroj aj riadiť. A nielen samotný stroj, ale aj celú zostavu strojov alebo aj celý riadiaci proces, či sústavu takých procesov. Nielen výrobných, ale aj spoločenských. Táto skutočnosť má ďalekosiahle dopady na svet už dnes, ktoré budú v budúcnosti ešte rozsiahlejšie, so súčasnými neporovnateľné! Už dávno neplatí, že ľudia nevedeli ani o tom, čo sa deje vo vedľajšej dedine, keď jedinou „pravdou“ boli slová pána farára v kostole, či pána „reктора“ v miestnej škole. Informačné a komunikačné technológie prekonávajú ešte včera neuveriteľné a nepredstaviteľné. Dnes patria k hlavným nástrojom odstraňovania bariér v procese poznávania vychádzajúceho z preukázateľnej reality skracovaním času doručenia informácie o nej adresátom od vzniku jej obsahu kdekoľvek na Zemi. Tieto technológie budú v ďalšom vývoji patriť k tým, ktoré budú rozhodujúcim spôsobom ovplyvňovať nielen poznanie jednotlivcov i spoločnosti ako celku, ale aj smerovanie vývoja jej štruktúr, založeného na nezvratnosti narastajúcej objektívnosti reflexie sprostredkovanvej reality neustálym skracovaním času možností nezávislej verifikácie záujmových javov a udalostí prezentovaných nástrojmi ovplyvňovania a formovania verejnej mienky, spoločenského vedomia.

Poznanie, rozsah informovanosti človeka je základnou podmienkou jeho slobody, odstránenia jeho závislosti v akejkoľvek forme od tých „chytrejších“, dnes verejnosti prezentovaných ako „šikovných“, umelo vytváraných súčasným spoločenským prostredím popierajúcim prirodzenú hierarchiu ľudských hodnôt i prírodné vzťahy! Málokto si uvedomuje, že v skutočnosti ide o dôsledky veľkého, účelovo riadeného divadla v rôznych podobách za veľké peniaze daňových poplatníkov, zneužívajúceho neznalosť ľudí s cieľom, okrem iného, udržať ich nevedomosť, a tým aj pokoru čo najdlhšie!

V súlade so slávnym výrokom K. Marxa z Téz o Feuerbachovi „filozofi svet len rozlične vysvetľovali, ide však o to, zmeniť ho“, nadišiel čas aj na uskutočnenie jeho obsahu! V podmienkach globalizácie a sily všemocného kapitálu to môžu v dnešnej demokracii dokázať koordinovaným postupom len znalí a uvedomelí proletári a im naklonení ľudia!

21.1 Aj nejednoznačný a nejednotný výklad obsahu vzťahu (61) (všimnime si, že neobsahuje cenu, resp. hodnotu práce podnikateľa a ani vlastníctvo výrobných prostriedkov), jeho nesprávna a v niektorých prípadoch aj predčasná aplikácia v praktickej politike krajín bývalého socialistického spoločenstva v prostredí nelútostnej a nezmieriteľnej tzv. „studenej vojny“ viedli popri dobovom stupni poznania žiaľ aj najmä k

- a) nepochopeniu skutočnej podstaty kapitálových vzťahov v ťažiskovej šírke ich dôsledkov a ich príčin nielen obyvateľstvom, ale aj mnohými politikmi,
- b) nesprávnemu stanoveniu prechodných cieľov a postupov ich realizácie,
- c) paušálnemu uplatňovaniu vedúcej úlohy politického riadenia aj tam, kde to nebolo nevyhnutné,
- d) stieraniu rozdielov funkčnej a osobnej zodpovednosti prelínaním politických a ekonomických štruktúr v procesoch riadenia bez možnosti vymedzenia a vyvedenia osobnej zodpovednosti voči skutočným vinníkom,
- e) absencii oddelenia kontrolných od riadiacich funkcií v procesoch riadenia, ako nevyhnutnej podmienky funkčnosti každého riadiaceho procesu, systému,
- f) paušálnemu vyvlastňovaniu výrobných prostriedkov a majetku bez ohľadu na rozsah neoprávnené nadobudnutého majetku,
- g) neočisteniu ekonomiky i spoločenského vedomia od všetkých kapitálových prvkov a vzťahov,

- h) vykonaniu zmien v rozdeľovaní tvorby spoločenských zdrojov bez toho, aby boli zmenené kapitálová podstata i procesy ich tvorby,
- i) povinnej integrácii podnikov bez toho, aby bola integrácia vyvolaná objektívnym vývojom výrobných a spoločenských vzťahov,
- j) nesprávnej regulácii tvorby spoločenských zdrojov na úkor rozvoja foriem združenej práce,
- k) neodôvodnenému deleniu obyvateľstva z hľadiska roly a miesta pri tvorbe spoločenských zdrojov,
- l) k obmedzovaniu a nevyužívaniu tvorivého a produktívneho potenciálu jednotlivcov i kolektívov,
- m) k vytváraniu umelej zamestnanosti miesto skracovania pracovného času a/alebo zodpovedajúceho zvyšovania odmeny za prácu,
- n) uplatňovaniu administratívnych rozhodnutí proti vôli časti občanov aj keď v aktuálnom čase neboli nevyhnutné,
- o) nerozlišovaniu náboženských organizačných štruktúr od samotných veriacich,
- p) zasahovaní do náboženského života veriacich, hoci dôsledky pôsobenia náboženstiev nesúvisia s tvorbou spoločenských zdrojov, s ich rozdeľovaním a ani s ekonomikou a nesúviseli ani s cieľmi spoločenských zmien sledovaných touto politikou,
- q) zmenám v **ZSSR**, v kolíske pokusu navodenia nových spoločenských vzťahov, keď sa po r. **1953** začalo meniť jeho vedenie z organizovanej skupiny socialistov na maloburžoáznu skupinu s rozhodujúcim vplyvom na riadenie štátu s politikou s vážnymi dôsledkami nielen na vedomie jeho občanov, ale aj na verejnú mienku v celosvetovom meradle. **V dôsledku ustupovania od zásad marxizmu postupne dochádzalo k jeho deformáciám a komunistická strana ZSSR stratila a až do konca existencie ZSSR už nemala na obhajobu záujmov proletariátu ani teóriu, ani materializmus, ani dialektiku a ani politiku. To bola spoľahlivá cesta k zničeniu spoločnosti, z ktorej vedenia deformované názory vzišli. V ZSSR sa dopustili vážneho omylu, keď okrem iného ponechali práci človeka charakter námezdnéj práce (aj keď v prospech štátu) a tým aj vo všetkých krajinách pod jeho vplyvom, s mimoriadne vážnymi dôsledkami na vzťah občanov k spoločenskému vlastníctvu v správe štátu,**
- r) navodeniu atmosféry v spoločnosti priaznivej pre ovplyvňovanie názorov verejnosti autoritami proti socialistickému spoločenskému zriadeniu a k zvyšovaniu jeho účinnosti, bez primeraných aktivít a presvedčivých argumentov vedúcich verejnosť k zamýšľaniu sa nad skutočnou podstatou sledovaných cieľov,
- s) získavaní podpory obyvateľstva pre ciele sledované záujmami vlastníkov kapitálu a vo verejnej mienke k oslabovaniu cieľov vytváranéj novej spoločnosti, hoci boli v prospech výraznej väčšiny obyvateľstva v rozsahu, ktorý nemal v historickom vývoji obdobu,
- t) vyvolávaní odporu časti obyvateľstva nielen proti politike týchto krajín, ale aj proti podstate samotného socialistického spoločenského zriadenia,
- u) neschopnosti čeliť takým vplyvom v spoločnosti a presvedčiť proletariát o ich zhubných dôsledkoch na jeho bytostné záujmy,
- v) zrútení základov budovania nových spoločenských vzťahov takmer vo všetkých krajinách, ktoré sa vydali touto cestou.

Tým, že v ekonomike neboli odstránené kapitálové prvky a vzťahy, verejnosť si neuvedomovala základný rozdiel medzi v tom čase socialistickým a kapitalistickým štátom a námezdnú prácu v prospech socialistického štátu vnímala rovnako ako námezdnú prácu v prospech kapitálu. Značná časť ľudí sa zriekla socialistickej spoločnosti a dobrovoľne sa vzdala historicky vydobytých nebývalých sociálnych podmienok z podstaty jej vlastných, v kapitalistickej spoločnosti nemožných, ktoré si už ako samozrejmu súčasť života často ani neuvedomovala. K zrúteniu základov budovania nových spoločenských vzťahov prispela tiež skutočnosť, že v politických štruktúrach socialistických krajín dostali v značnom rozsahu priestor a pôsobili osoby, ktoré sa vnútorne nikdy nestotožnili s podstatou a ani s cieľmi úsilia budovania nového hospodárskeho i politického systému. Len využili aktuálnu situáciu a vyčkávali na svoju príležitosť, aby mohli odhaliť svoju pravú tvár. Systém ochrany, ktorý mal takému vývoju zabrániť, sa ukázal nedostatočný. Následkom okrem iného bolo, že konanie týchto osôb, často individuálneho charakteru, bolo verejnosťou priamo spájané so samotným politickým systémom – so všetkými dôsledkami na verejnú mienku. Ale prispeli k tomu aj zvyky, tradície, vplyv cirkví, ale aj využitie takých vlastností človeka ako závišť, vidina peňazí a bohatstva, túžba mať sa lepšie ako ten druhý atď., ktoré patrili k významným nástrojom ovplyvňovania verejnej mienky. Opatrenia prijímané v týchto krajinách na ochranu vlastnej ekonomiky boli pod vplyvom cielených účelových dezinformačných kampaní vnímané obyvateľstvom ako obmedzovanie osobnej slobody, hoci ako vyplýva z obsahu dokumentu, boli pre uskutočnenie spoločenskej zmeny, zmeny charakteru ekonomiky a zabezpečenie podmienok pre jej rozvoj v nových podmienkach, životne dôležitou nevyhnutnosťou.

V súvislosti s týmito poznatkami môže byť tak obsah tohto dokumentu užitočný nielen pre strany komunistického typu krajín bývalého socialistického spoločenstva a krajiny budujúce nový hospodársky a spoločenský systém v podmienkach rastu globalizácie kapitálu doteraz odolávajúce jeho narastajúcim deštruktívnym vplyvom na podstatu nového systému, ale aj pre všetky ostatné krajiny sveta. Osobitne tiež aj pre všetky štruktúry odborového hnutia.

Príklad 9. Typickým príkladom tohto druhu bolo napr. používanie pojmu „železná opona“ v období tzv. „studenej vojny“ [po prejave Winstona Churchilla na univerzite vo Fultone (v štáte Missouri, USA) v marci 1946 pri príležitosti udelenia čestného doktorátu, v ktorom vyzval anglosaské národy na spoluprácu proti komunizmu]. Nie je bez zaujímavosti, že jeho autorom je neslávny ríšsky minister pre ľudovú osvetu a propagandu J. Goebbels. Podľa obsahu tohto pojmu podsúvaného v tom období občanom záujmových krajín bolo zmyslom existencie „železnej opony“ predovšetkým obmedzovanie osobnej slobody a zabránenie voľného pohybu ich obyvateľov najmä z obavy pred emigráciou. O tom, že účelové ovplyvňovanie verejnej mienky bolo účinné svedčí fakt, že značná časť obyvateľstva týchto krajín tento pojem takto naozaj aj vnímala. V skutočnosti išlo o opatrenia najmä na ochranu vlastnej ekonomiky, pretože ekonomiky v tom čase proti sebe stojacich oboch zoskupení krajín boli nezlučiteľné. V podmienkach ekonomiky pevne ukotveného a nemilosrdne expandujúceho kapitálu a neobmedzenej všestrannej moci peňazí, by nemala novovznikajúca ekonomika bez vykonania nevyhnutných zmien na rovnú hospodársku súťaž šancu. Ako sa ukázalo, ani vykonané opatrenia neboli dostatočné. Paradoxne i napriek tomu, že peniaze boli (a aj dnes sú) v značnom rozsahu bezcenné, pri charakteristických vlastnostiach človeka bol ich vplyv na človeka nenahraditeľný a neprekonateľný (rovnako ako dnes)! Takže „socializmus“ musel „padnúť“ aj preto, a nie preto, že ekonomika založená na kapitálových vzťahov je lepšia, výkonnejšia a že spoločnosť, ktorej všetky podmienky diktuje kapitál, je pre občana prospešnejšia! Také tvrdenie by bolo práve tak pravdivé, ako známe tvrdenie, podľa ktorého „socializmus zanechal po sebe len jednu veľkú čiernu diery“. Aktérom z toho obdobia treba pripomenúť známejší výrok: „Otče, odpusť im, lebo nevedia čo činia ...“. Kapitálové vzťahy doteraz víťazia nie objektívnymi podmienkami, ale vplyvom sily dobre premyslených slov a najmä reálnej vojenskej sily. Sú hlboko zakorenené v doterajšom vývoji sveta, udržiavané „demokraticky“ zavedenými, a preto „demokratickými“ právnymi systémami sveta a chránené najväčšou vojenskou silou sveta.

Poznámka 9. Napr. v procese združštevňovania nebolo vlastníctvo pôdy ich vlastníkom odobraté, ako to bolo verejnosti tiež podsúvané a jej veľkou časťou tak aj vnímané. V skutočnosti išlo o zapájanie vlastníkov pôdy do veľkovýroby bez ich vyvlastnenia s cieľom dosiahnuť kolektívnou formou hospodárenia vyššiu produktivitu a efektívnosť práce, okrem iného napr. aj lepším využitím mechanizácie. Okrem iného, potravinová sebestačnosť dosiahnutá v týchto krajinách relatívne v krátkom čase aj formou družstevného hospodárenia, je dnes minulosťou.

I napriek nesprávnej aplikácii vzťahu (61) a niektorým omylom v praktickej politike boli tieto krajiny najbližšie na ceste k spravodlivejšiemu usporiadaniu sveta! Žiaľ, pod vplyvom starostlivo premyslených foriem organizovanej, cielenej a stupňovanej intenzívnej kampane v službách záujmov vlastníkov kapitálu proti novým spoločenským podmienkam vedenej lídrom svetového ochrancu vlastníkov kapitálu, ktorým sú USA (s formálnymi vojenskými zoskupeniami pod ich vedením), nedokázali získať pre svoje nepochybne ušľachtilé ciele dostatočnú podporu svojho obyvateľstva a už vôbec nie dostatočnú podporu v celosvetovom meradle. Cena, ktorú museli za svoju nevedomosť, neschopnosť, ale aj za nezodpovednosť zaplatiť, bola príliš, až príliš vysoká, prakticky nevyčísľiteľná – nielen v ekonomickom zmysle! Avšak nie v prospech vlastného obyvateľstva týchto krajín! Ich pokrokové spoločenské systémy sa museli zrútiť, aby mohol proces zmien k spravodlivejšiemu usporiadaniu sveta začať v súlade s objektívnou realitou odznova a celkom iste bude pokračovať nielen v týchto krajinách! Toto obdobie, vrátane okolností jeho skončenia, zanechalo mimoriadne hodnotný rozsiahly poznatkový potenciál, cenné skúsenosti i poučenia. Je historickou povinnosťou pokrokových síl sveta, aby ich vyhodnotili a využili!

22. Proletariát. Toto slovo pochádza z latinského „*proles*“ (potomstvo) a v antickom Ríme označovalo najnižšiu spoločenskú vrstvu ľudí bez majetku a bez práv, ktorá obci prispievala len tým, že pracovala a mala deti, budúcu pracovnú silu. V polovici 19. storočia sa pri popise spoločenského postavenia najmä továrenských robotníkov francúzskym filozofom Comte de Saint-Simonom (1760-1825) objavilo toto slovo opäť. Úzko súvisí najmä so vznikom priemyslu, ktorý ponúkal obživu i tým, ktorí nemali vlastnú pôdu a ktorí by inak boli v tradičnej poľnohospodárskej spoločnosti závislí na príbuzných. Státisíce mladých ľudí odchádzali do miest, kde žili síce veľmi chudobne, ale samostatne. Vtedy neexistovalo nijaké sociálne zákonodarstvo, či poistenie, nebola obmedzená dĺžka pracovnej doby a ani práca žien a detí, robotníci nemali právo voliť, organizovať sa a ani štrajkovať! Boli nútení prijímať prácu za akúkoľvek mzdu a za akýchkoľvek podmienok! Proletariát tvorili ľudia v tomto sociálnom a spoločenskom postavení odkázaní na vlastnú námezdnú prácu. Osobitné miesto v štúdiu

sociálneho postavenia robotníkov v ranom kapitalizme patrí Karolovi Marxovi (1818-1883), ktorý vo svojom mimoriadne významnom diele „Kapitál“ vytvoril a zdôvodnil teóriu vykorisťovania a proletárskej revolúcie.

Najmä kvalifikovaní a vzdelaní robotníci sa organizovali už v 18. storočí. Najčastejšie v podporných spolkoch, aby sa vyhli prenasledovaniu. Širšia organizácia robotníckeho hnutia súvisela s revolúciami r. 1848, kedy vyšiel **Komunistický manifest** K. Marxa a F. Engelsa. Myšlienka medzinárodnej proletárskej organizácie sa uskutočnila až r. 1864 ako **Prvá internacionála**. Krátko potom začali vznikať v rôznych krajinách i prvé robotnícke strany (r. 1864 v Nemecku, r. 1878 v Čechách, r. 1879 vo Francúzsku, r. 1899 vo Veľkej Británii ...), ktoré bojovali predovšetkým za skrátenie pracovného času, obmedzenie práce detí, volebné právo a iné. Význam robotníckeho hnutia si uvedomila vláda najmä v Nemecku, kde boli od r. 1883 prijaté dôležité sociálne zákony. Práva robotníkov podporila aj katolícka cirkev (r. 1891 encyklika Rerum novarum). Regulácia pracovnej doby, práce žien a detí i práce v noci sa postupne presadila i v ďalších krajinách a okolo r. 1900 sa začalo presadzovať všeobecné volebné právo. Tým sa postavenie robotníkov a zamestnancov zmenilo a robotnícke hnutie sa začalo deliť na reformný prúd sociálnej demokracie (r. 1889 **Druhá internacionála**) a revolučný komunistický prúd. S ďalším zlepšovaním právneho i sociálneho postavenia robotníkov vo vyspelých krajinách sveta, s nepresvedčivými skúsenosťami so socializmom sovietskeho typu a najmä s nástupom postindustriálnej spoločnosti po druhej svetovej vojne sa o proletariáte prestalo hovoriť. Iste nie náhodou!

Zlepšovanie životnej úrovne, sociálneho, právneho i spoločenského postavenia proletariátu vo vyspelých krajinách sveta ale nenastávalo samo a určite nie ani z vôle vlastníkov kapitálu! Bolo vykúpené krvou a aj cenou najvyššou! Životná úroveň proletariátu vo vyspelých krajinách na sklonku 90. rokov minulého storočia bola významnou mierou ovplyvnená existenciou tzv. „socialistického spoločenstva“ a nebyť tejto historickej skutočnosti, bolo by ťažké predpovedať, kedy by mohol takú životnú úroveň dosiahnuť a či by ju mohol vôbec dosiahnuť! Podľa informácií poskytovaných verejnosti dnes patrí slovo „proletariát“ len do ideológie revolučnej ľavice.

Z obsahu tohto dokumentu však vyplýva, že toto slovo má s ideológiou máločo spoločné! Je tvrdou realitou, charakteristickou súčasťou spoločnosti, ktorá **je priamym**, doteraz vcelku úspešne zahmlievaným **dôsledkom kapitalistických vzťahov**! Preto je slovo „proletariát“ aktuálne aj dnes a pre veľký počet ľudí, ktorí ho tvoria, dokonca aktuálnejšie ako kedykoľvek predtým! Nielen pre množstvo týchto ľudí, ale najmä preto, že ich počet v dôsledku vyššie opísaných procesov tvorby hodnôt a ich rozdeľovania, princípu tvorby, podmienok existencie a vlastností kapitálu, neustále hrozivo narastá! Rozdeľovanie vytváraných hodnôt podľa vlastníctva výrobných prostriedkov je neodôvodnené, neobhájiteľné a dlhodobo neudržateľné!

Proletariát v spoločenskom význame charakterizuje sociálne postavenie v spoločnosti. V súčasných podmienkach vývoja spoločnosti založenej na kapitálových vzťahoch sú proletármi ľudia, ktorí nepracujú pre zamestnávateľa za skutočnú cenu svojej práce, ale pracujú za mzdu alebo plat a všetci ľudia v rovnakom sociálnom postavení v spoločnosti. A je jedno, či je zamestnávateľom podnikateľ alebo štát! Proletariát v tomto ponímaní tvorí absolútnu väčšinu obyvateľstva sveta a je kľúčovým fenoménom paradoxu demokracie!

23. Demokracia. Pochádza z gréckych slov „*démos*“ (ľud) a „*kratiá*“ (vláda). Doslova teda znamená vládu, ktorú uskutočňuje ľud, t.j. znamená takú formu spoločnosti, ktorá má vyjadrovať a aj zabezpečovať vôľu a zvrchovanosť ľudu. Demokracia je doteraz prezentovaná a vnímaná najmä ako možnosť voliť a byť volený, ako možnosť človeka slobodne a dobrovoľne ustanoviť vládu iných nad sebou, slobodne rozhodovať o svojom osude. Ide o politický princíp umožňujúci účasť ľudu na riadení spoločnosti, podriaďujúci menšinu väčšine a formálne uznávajúci slobodu a rovnosť občanov. Problémom pri výklade slova „demokracia“ je, kto je pre tento účel ľud. Ak má byť v spoločnosti zabezpečená vôľa a zvrchovanosť ľudu, potom ním môže byť len väčšinová časť jej občanov. V tom prípade ale súčasná demokracia tejto charakteristike nezodpovedá! Dôkazom je paradox (to čo odporuje zdravému rozumu) spočívajúci v tom, že napriek významu slova „demokracia“, pravidlá tej súčasnej, používanej vo všetkých súvislostiach ako najsilnejší argument v prospech súčasného hospodárskeho a politického systému spoločnosti, umožňujú vytváranie právnych poriadkov krajín i sveta slúžiacich nie záujmom väčšiny ľudí, ale naopak – proti jej záujmom! Tieto pravidlá vytvárané nielen v rozpore s prírodou, ale aj so zdravým rozumom, sú jednou z hlavných príčin súčasného stavu sveta a aj priepastných rozdielov v rozdelení svetového bohatstva uvedených v úvode tohto dokumentu! **Taká demokracia vytvára len zdanie vlády ľudu a doteraz veľmi úspešne!** Inak by nemusela byť udržiavaná mocou kapitálu a spoločenskými pravidlami diktovanými záujmami jeho vlastníkov pod ochranou a hrozbou najväčšej vojenskej sily sveta!

Poznámka 10. Za základné piliere demokracie sa považujú moc zákonodarná, výkonná a súdna, ktoré majú byť na sebe nezávislé. Pravidlá v spoločnosti sú v skutočnosti ale nastavené i uplatňované tak, že kvalifikačné požiadavky na vykonávanie týchto mocí sa stanovujú a ich splnenie sa vyžaduje len u moci súdnej! Príslušnosť k tejto moci je splnením týchto požiadaviek podmienená, v opačnom prípade je vylúčená! Rovnako ako pri

uchádzaní sa o akúkoľvek inú kvalifikovanú prácu! U ďalších dvoch pilierov demokracie takéto podmienky neplatia! Súdna moc je pritom oprávnená a zároveň i povinná uvažovať a konať len v rozsahu vymedzenom mocou zákonodarnou a/alebo výkonnou, bez ohľadu na jej vlastný názor (aj keď formálne podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia)! Teda len v rozsahu určenom štruktúrami moci, na vykonávanie ktorých spoločnosť splnenie kvalifikačných požiadaviek nestanovuje, neskúma a ani ich nevyžaduje! Pritom rozhodnutia zákonodarnej i výkonnej moci sú pre občana nielen záväzné, ale povinnosti z nich vyplývajúce s ďalekosiahlymi dôsledkami sú aj vynúiteľné! Nielen bez ohľadu na individuálny názor občana, ale aj na to, či sú rozhodnutia objektívne a pravdivé! V skutočnosti tak neznalí, nekvalifikovaní nielenže stanovujú záväzné pravidlá pre znalých, kvalifikovaných, ale o osudoch znalých, kvalifikovaných aj rozhodujú!

Poznámka 11. Každý protispoločenský čin je svojou povahou osobitný. Už len preto, že úplne rovnakí ľudia neexistujú. Preto si rozhodovanie o ňom vyžaduje aj osobitný prístup. Súdna moc, zo všetkých troch mocí jediná kvalifikovaná, rozhoduje o čine na základe dôkazov. Pri vykonávaní jej právomoci sú pri skúmaní dôkaznej situácie popri hmotných dôkazoch dôležití svedkovia a súdni znalci. Svedkovia boli na mieste činu, ale veci spravidla nerozumejú. Súdni znalci síce veci rozumejú, ale na mieste činu neboli. Avšak v mene spravodlivosti rozhodujú tí, ktorí sú síce kvalifikovaní, ale na mieste činu ani neboli a veci spravidla ani nerozumejú!

Príklad 10. Na stole stojí fľaša bieleho vína. Ak napr. 9 z 10 prítomných hostí vysloví názor, že vo fľaši nie je biele víno, ale červené a len podľa jedného host'a, ktorý je odborník a vínu aj rozumie, je v nej biele, podľa pravidiel súčasnej demokracie sa prijme všeobecne záväzný záver, že vo fľaši je víno červené, hoci takýto záver zjavne nezodpovedá skutočnosti! Po jeho prijatí je tak aj host' odborník zaviazaný označovať v ďalšom období pod hrozbou sankcie biele víno červeným a naopak! Okrem toho, hoci je jediný odborník a veci rozumie, je považovaný za hlupáka nielen v spoločnosti hostí, ale pod ich vplyvom aj v širšom okolí! Víno však bude aj naďalej biele a bez ohľadu na nastavené spoločenské pravidlá bielym v súlade so skutočnosťou aj zostane! Dôsledky demokracie so „slobodou prejavu“ uväzňujúcou poznanie v jeho nositeľoch proti ich vôli bez možnosti uplatnenia akéhokoľvek opravného prostriedku, charakterizované aj jej paradoxom, sú pre spoločnosť ďalekosiahle a zhubné!

23.1 Demokracia s takto nastavenými pravidlami, založená na nekvalifikovanom rozhodovaní bez rešpektovania objektívnej reality, nemôže byť nikdy nástrojom a ani prostriedkom nastolenia ani len zdanlivo spravodlivých vzťahov v spoločnosti! Je len veľkou, cielene riadenou hrou za veľké peniaze daňových poplatníkov (pracujúcich ľudí) v prospech sledovaných záujmov brániacou prirodzenému zvyšovaniu úrovne ich poznania, schopností, životnej úrovne a tým aj rozvoju celej spoločnosti! Hrou doteraz vcelku úspešnou! Má navodiť u verejnosti zdanie o možnosti ovplyvňovania vecí verejných každým občanom. V skutočnosti vytvára o tejto možnosti len ilúziu, klamnú predstavu, pričom reálne o každej veci rozhodujú v pozadí znalé, nepoznané osoby! Je požiadavkou dňa, aby rozhodovanie na každej úrovni riadenia spoločenských procesov, vrátane hospodárskych, bolo výlučnou transparentnou kompetenciou „rady starších“, znalých, kvalifikovaných kolektívov, či jednotlivcov v súlade s poznanou skutočnosťou!

Poznámka 12. V prírode nebol poznaný proces analogický demokracii uplatňovanej v ľudskej spoločnosti. Príroda sa prísne riadi princípom prirodzeného výberu! Človek ako súčasť prírody je odkázaný na to, aby pokorne a s úctou rešpektoval zákonitosti prírodných vzťahov a javov! Z dlhodobého hľadiska nemá na ich zmenu nijakú šancu, ak v budúcnosti nejakú vôbec bude mať! Poznávanie i poznanie človeka na vedeckom základe, ako aj jeho chovanie nemôžu byť v rozpore s prírodou! Výnimkou môže byť len chovanie, ktoré robí človeka človekom, ktorým sa odlišuje od iných živých bytostí na Zemi!

23.2 Sledovaným záujmom a zároveň aj úlohou súčasnej demokracie je najmä zachovanie doterajšieho hospodárskeho a spoločenského systému za podpory cieľavedome navodzovanej a udržiavanej verejnej mienky, podľa ktorej je práve taký vývoj z vôle ľudu a preto aj správny! Ale ako bolo už preukázané (a je aj ďalej), takýto systém je dlhodobo neudržateľný! Pre zachovanie demokracie v doterajšej podobe, považovanej za najväčší výdobytok človeka a v tomto zmysle nielen všestranne prezentovanej, ale s podporou vojenskej sily aj rozširovanej do každého kúta sveta vždy, ak je to čo len trochu možné, je preto budovanie najväčšej vojenskej sily sveta nevyhnutné aj v unipolárnom svete. Toto úsilie môže byť osobitne nebezpečné a s nepredvídateľnými dôsledkami, keď sa realizuje v záujmových oblastiach sveta bez ohľadu na ich historický vývoj a kultúru, vrátane náboženskej, hoci s hospodárskym a spoločenským systémom zdanlivo priamo nesúvisia!

24. Vznik, existencia a rozvoj vojenských zoskupení štátov a s nimi spojené extrémne nákladné nové a nové zbraňové systémy aj v podmienkach demokracie, sú mocenskými nástrojmi násilného zachovania a zabezpečovania tvorby a rozdeľovania hodnôt podľa pravidiel súčasného spoločenského systému! Úsilie získať

všeobecnú verejnú podporu pre ich zachovanie za každú cenu je osobitne nebezpečné! Zvlášť, ak súčasná demokracia zdanlivo umožňuje pod rúškom slobody každému formálne takmer všetko. Málokto si ale uvedomuje, že okrem toho, čo môže ohroziť nielen doterajší hospodársky a spoločenský systém, ale aj samotnú ľudskú civilizáciu! Sú to klimatické, ekologické, energetické, sociálne a iné globálne problémy, ktorým čelí ľudská civilizácia, ktoré žiadna mocenská politika nijakými vojenskými zoskupeniami a ani silou nevyrieši!

25. Na materiálnej základni vytvárajú hospodárskym systémom spoločnosti sa vytvára politika, ktorou sa v spoločnosti určujú a vyvíjajú jej kriteriálne a hodnotové systémy. **Politika**, z gréckych slov „polis“ (mesto) a „politiké techné“ (správa obce), je označenie súboru nástrojov procesov riadenia spoločnosti a smerovania jej vývoja. Jej súčasťou sú aj diplomacia a propaganda, ktorých cieľom je okrem iného navodenie vedomia, najlepšie až na úrovni presvedčenia jednotlivcov, aby aj ublíženie, či poníženie boli vnímané ako správne, za čo treba byť nielen vďačný (i), ale za čo sa patrí dokonca aj poďakovať! Vo všeobecnosti je politika presadzovanie záujmov. Jej hlavnou úlohou je formulovať, zabezpečovať a chrániť najmä ekonomické záujmy. Ak nie je možné dosiahnuť tieto záujmy politikou, tie isté záujmy sú presadené násilím, vrátane vojny!

Prostriedkom politiky je **politická moc**. Jej subjektmi sú politické strany a iné politické zoskupenia. Smerovanie vývoja spoločnosti sa historicky rozdelilo na dva základné politické prúdy: smerovanie podporované tzv. „pravcovou“ politikou a smerovanie podporované tzv. „ľavicovou“ politikou. V zjednodušenom ponímaní sa ustálil názor, že pravcová politika podporuje záujmy vyšších vrstiev spoločnosti (najmä aristokracie, duchovenstva, vlastníkov kapitálu, bohatých ľudí) a že ľavicová politika podporuje záujmy nižších a stredných vrstiev spoločnosti (bežných ľudí, najmä zamestnancov a časti obyvateľstva situovaného v spoločenskom postavení na ich úrovni). Snáď najdôležitejším hľadiskom, ktoré odlišuje pravicu od ľavice, je rozdeľovanie výsledkov práce. Kým pravica považuje ich rozdeľovanie podľa „zásluh na trhu“ za spravodlivé, ľavica naopak – za nespravodlivé. Rozdielne vnímanie obidvomi politickými prúdmi je dôsledkom oddeľovania vlastníkov výrobných prostriedkov (zamestnávateľov) od vlastníkov práce človeka (zamestnancov) v procese rozvoja výroby. Keďže spoločným znakom oboch prúdov je materiálne základňa vytváraná hospodárskym systémom založeným na kapitálových vzťahoch, z hľadiska podstaty obsahu a cieľov politiky obidvoch politických prúdov neexistuje medzi nimi jednoznačná a len jedna deliaca čiara. „Ľavicovosť“, či „pravcovosť“ smerovania vývoja spoločnosti je tak určovaná prevažujúcimi prvkami v prospech jedných, či druhých záujmov, pričom na okrádanie proletariátu sú založené obidva politické prúdy! I napriek tomu stoja oba prúdy od svojho vzniku proti sebe a zvädzajú medzi sebou nezmierniteľné politické súboje. Paradoxom je, že hoci ľavicový prúd, historicky vedený sociálnou demokraciou, nespravodlivosť v spoločnosti vníma, namieta a bojuje proti nej, kapitalistický systém s okrádanie proletariátu podporuje! Osobitné miesto v ľavicovom prúde má tzv. „krajná ľavica“, za ktorú sú považované strany komunistického typu. Najmä preto, že sú jediné, ktoré odmietajú možnosť reformovateľnosti kapitalizmu a usilujú o nahradenie existujúceho hospodárskeho i spoločenského systému systémom spravodlivým voči zamestnancom, ktorý ich nielenže nebude okrádať, ale z jeho podstaty ich ani nebude môcť okrádať! Sú tiež jediné, ktoré najmä

- a) nie sú budované na jednotlivcoch, v priebehu krátkočasového obdobia a ani na krátke obdobia. Ich vznik, pôsobenie i zánik nevychádzajú z osobností ich vedúcich predstaviteľov, či časovo ohraničenej súhry vhodných náhodných okolností, ale z objektívneho vedeckého poznávania sveta, z poznania objektívnej podstaty historického vývoja ľudskej civilizácie a z nezastaviteľného vývoja jej schopností a poznávania v najširšom slova zmysle. Preto nie sú ani povrchné a ani krátkodobé,
- b) disponujú doteraz neprekonaným a nevyvráteným nástrojom poznávania spoločenských vzťahov umožňujúcim exaktné poznanie stavu spoločnosti v aktuálnom čase vývoja,
- c) ponúkajú svojim stúpencom možnosť formovať svoje vedomie i presvedčenie založené na objektívnom poznaní reálneho sveta,
- d) sú v súperení na politickej scéne pre súčasný hospodársky a spoločenský systém reálnou hrozbou.

Otvorene poukazujú na diskriminačný charakter súčasného hospodárskeho a spoločenského systému a odôvodňujú objektívnu nevyhnutnosť ich zmeny. Tá spočíva v odstránení neustále sa prehľbujúceho rozporu medzi spoločenským charakterom práce a súkromnovlastníckym rozdeľovaním jej výsledkov, ktoré je pozostatkom ešte zo stredovekého obdobia tovarovej výroby. Vtedy výsledky práce vlastnil človek, ktorý ich vytvoril a nikto to nespochybňoval. Súčasný hospodársky a spoločenský systém toto právo vlastníkom práce upiera, hoci spoločenská výroba viac a viac vyvlastňuje ľudí od výrobných prostriedkov a súčasne vyvlastnení ľudia viac a viac ovládajú spoločenskú výrobu. Pravidlá rozdeľovania sú vždy určované politikou vládnucej triedy.

Uvedené skutočnosti sú tiež hlavným dôvodom, prečo bolo na tieto strany bez ostychu nahádzanej toľko špiny, poloprávd i vykonštruovaných výmyslov a prečo sa aj v demokratickej spoločnosti ozývajú hlasy volajúce po ich zákaze. Cieľom tohto úsilia vždy bolo a je aj dnes zastrieť oči verejnosti, aby nevidela podstatu, ktorá je

veľmi stručne uvedená v tomto dokumente. Ďalší vývoj spoločnosti a nezvratnosť zmeny súčasného stavu nemôže zastaviť nijaký administratívny zákaz, aj keď formálne v súlade s právnym poriadkom! Ten ju môže síce oddialiť, ale je len otázkou času, kedy sa základný rozpor súčasnej spoločnosti prejaví mocnejšou silou!

Z doteraz uvedeného vyplýva, že hospodársky a spoločenský systém a ani jeho ekonomika neobsahujú národnostný rozmer, a preto nemajú ani národnostný charakter! V politike o budúcnosť sveta ide o uplatňovanie znakov, od ktorých budú závisieť len jeho hospodársky a spoločenský systém i ekonomika, bez ohľadu na to, v ktorej krajine sa budú uplatňovať!

26. Obsahový význam slov **komunizmus, komunistický**. Ich pôvod je v latinskom slove „*communis*“ (spoločný, patriaci všetkým). Komunistické strany majú teda obsah i cieľ svojej politiky, vychádzajúce zo súladu spoločenského charakteru práce človeka, rozdeľovania jej výsledkov a prírodných zdrojov, vyjadrený priamo v názve! Keďže práca človeka a spravodlivé rozdeľovanie výsledkov práce v zhode s ich prirodzeným vzájomným vzťahom vyjadrujú bytostné potreby človeka, cieľom politiky strán komunistického typu je vytvorenie spravodlivej, v pravom slova zmysle **humánnej**, z angl. „*human*“ (človek, všeludský), **spoločnosti**. Napriek relatívne známym a aj často používaným (častejšie v hanlivých významoch zneužívaných) pojmov komunizmus, socializmus a ich odvodených tvarov v rôznych súvislostiach, nie je ich význam verejnosti dostatočne známy, a preto ich často nerozlišuje a v dôsledku toho aj často stotožňuje. A prirodzene, ťažko sa v nich orientuje a ťažko rozlišuje aj ich spájanie so spoločenským systémom, politickými cieľmi, či štátnym zriadením. Osobitne sa to týka mladej generácie, ktorá rozdiel medzi týmito pojmami a ich skutočný obsah nemá odkiaľ poznať, nechápe ich a nerozumie im. Socializmom sa označovalo prechodné vývojové obdobie zmeny kapitalistického hospodárskeho a spoločenského systému na komunistický, v ktorom z jeho podstaty už nemôžu existovať rozpory charakteristické pre súčasný spoločenský systém a ani ich negatívne dôsledky v masovom rozsahu na ľudskú civilizáciu!

Informácie, poznanie i poučenia hľadáme v histórii, ktorá, rovnako ako opakovanie, vždy bola, je a aj v budúcnosti vždy bude matkou múdrosti! Komunistické myšlienky vyústili do hnutia pracujúcich ešte v **19.** storočí (komunistické hnutie bolo spočiatku súčasťou socialistického hnutia), keď v Európe prebiehala priemyselná revolúcia a socialistickí kritici pozorovali kapitalistickú ekonomiku, nevzdelaný pracujúci proletariát, robotníkov v továrňach pracujúcich v ťažkých podmienkach a prehľbujúce sa rozdiely medzi chudobnými a bohatými. Z revolty proti vykorisťovaniu ľudskej práce vznikla jej filozofia – marxizmus. Po popísaní kapitalistického spôsobu výroby vzniká sociálna demokracia s úsilím a praxou reformovať kapitalizmus a revolučné komunistické hnutie za urýchlenie skončenia kapitalizmu. Komunisti tak reálne zmenili teóriu vedeckého socializmu na spoločenskú prax, ktorou začali písať dejiny socializmu!

Kritici komunistického hnutia mu vyčítajú, že jeho ciele sú nehumánne a nespravodlivé. Napr. podľa nich je „z hľadiska múdrosti komunizmus dokonca zvrátený, pretože pre jeho realizáciu neexistujú mravné predpoklady a trpia tí, ktorým sa berie majetok. S tým súvisí aj ich útlak a záporné sociálne a spoločenské zmeny.“ koniec citátu. Komunizmus tak podľa nich poškodzuje súkromný majetok a spôsobuje krivdy, čím porušuje základné ľudské práva. Ak je úsilie o odstránenie krívd nevyčísliteľného rozsahu dlhodobo beztrestne páchaných na generáciách **stá miliónov** ľudí, na celých národoch sveta s ďalekosiahlymi dôsledkami na úroveň ich civilizácií porušovaním ľudských práv a spôsobovaním krívd, potom hovoria kritici tohto hnutia pravdu. Čitateľ vie iste sám posúdiť, ktorá zo strán vychádza z objektívnej reality a či pri odstraňovaní akejkoľvek krivdy možno vôbec spôsobovať niekomu nejakú krivdu.

Zostáva faktom, že požiadavky komunistického hnutia sa od jeho vzniku nezmenili ani dnes, rovnako ako sa nezmenila ani podstata hospodárskeho a spoločenského systému, v ktorom sa zrodili, ktorý ich vyvoláva aj dnes a bude ich vyvolávať, dokedy bude existovať! Obsah tohto dokumentu preukazuje nielen oprávnenosť, legitimitu i opodstatnenosť cieľov tohto hnutia v minulosti, ale ešte nástojčivejšie aj v súčasnej fáze kapitalistického vývoja! Kapitalizmus problémy, z ktorých sa komunistické hnutie, jeho dieťa zrodilo, dodnes nevyriešil! A vyriešiť ich ani za nijakých okolností nemôže, pretože ako už bolo uvedené, ich sám vytvára, sú jeho podstatou a pre jeho prežitie existenčne nevyhnutné!

Podobne ani obsahový význam slova „**súduh**“ neobsahuje nič hanlivé, ako to pod vplyvom dezinformácií v rozpore so skutočnosťou vnímala a doteraz aj vníma časť verejnosti. Žiaľ, k takému vnímaniu prispelo aj neuvážené predčasné používanie tohto slova v bývalých socialistických krajinách aj vo verejnom živote, v úradnom i v pracovnom styku nenáležite jeho skutočnému obsahovému významu, hoci tomu spoločenské vedomie ešte nezodpovedalo. Iste aj z neznalosti, či úsilím horlivých vykonávateľov politiky týchto krajín „aby nevybočovali z radu“ a aby si ich „tí správni“ všimli, ktorí akonáhle v zmenených spoločenských podmienkach vycítili svoju príležitosť, rýchlo spolu s ich zmenou zmenili aj svoje videnie sveta a komunistické ciele, ktorým dovtedy navonok formálne „presvedčivo verne slúžili“, sa im odrazu stali cudzie! Dnes majú iné videnie sveta a opäť horlivo „slúžia“, ale iným cieľom a čakajú na svoje nové príležitosti. Dôsledkom bola deformácia obsahu tohto slova, znevažovanie, či dokonca v politickom kontexte mohlo byť vnímané osloveným (slovným alebo

písomným oslovením) ako urážka. Skutočným obsahovým významom tohto slova je druh v rovnakej či podobnej veci, obsahu, stave, činnosti, úsilia alebo cieľoch („druh – súdruh, spoludruh“). Podobne ako napr. v slovách „pútnik – súputník“, „kvet – súkvetie“, „hlas – súhlas a iné, ale aj „žiak – spolužiak“, „pracovník – spolupracovník“, „vlastník – spoluvlastník“ a iné). Slovo má slovanský pôvod a pochádza z konca 19. storočia.

A už vôbec nič hanlivé neobsahuje komunistický pozdrav „**Čeť práci**“. Prečo si komunisti zvolili práve tento pozdrav, ktorým vzdávajú hold práci človeka i v bežnom každodennom živote aj touto formou, vyplýva aj z textu tohto dokumentu. Áno, práca človeka vždy bola, je a vždy aj bude popri prírode zdrojom všetkého, čo človek má!

Cieľom podsúvania rôznych hanlivých prívlastkov v spoločnosti všetkému, čo akokoľvek už i len okrajovo súviselo a súvisí s komunistickým hnutím a s jeho cieľmi, bolo a je jeho zneváženie a diskreditácia v očiach verejnosti za každú cenu, zastieranie jeho skutočného obsahu všetkými možnými formami a prostriedkami pri každej príležitosti! Také úsilie nie je prekvapivé a ani neprirodzené. Je súčasťou boja o prežitie súčasných spoločenských štruktúr, pretože naozaj ide vskutku doslova o ich prežitie a z pohľadu verejnosti o zásadnú voľbu: buď bude naďalej prehliadať svoju diskriminovanú minulosť a prítomnosť, alebo sa bude angažovať za svoju nespochybniteľne spravodlivejšiu, bezpečnejšiu a istejšiu budúcnosť!

27. Sloboda je popri demokracii azda najčastejšie slovo používané (skôr zneužívané) v politickom boji o názor, myslenie i vôľu človeka. Sloboda v plnom význame tohto slova znamená slobodné konanie vždy a všade podľa individuálnej slobodnej vôle človeka. Taká sloboda ale v spoločenskom ponímaní neexistuje! Mohla by existovať len vtedy, ak by človek existoval na Zemi sám. Reálna sloboda je vždy výsledkom dobrovoľných alebo vynútených kompromisov medzi slobodnou vôľou človeka a obmedzeniami prostredia, ktoré človek musí pri svojom individuálnom počínaní zohľadňovať i rešpektovať. V reálnom prostredí ľudskej spoločnosti je sloboda práve taká! V demokratickej spoločnosti sa človek môže slobodne rozhodovať len v rozsahu oprávnení priznaných spoločenskými pravidlami. V politických hrách ide o takúto slobodu! Ich pravidlá boli vždy určované charakterom ľudskej spoločnosti v jej historických vývojových etapách. Potom ako sa ľudia začali deliť a v spoločenstve si prestali byť rovní, ich v neskoršom období určovali kráľ so svojou rodinou, duchovenské štruktúry, či aristokracia. Dnes sú to elity, mocní tohto sveta, formálne prostredníctvom demokracie, z vôle ľudu. Jej charakter a rozsah určuje aktuálne vedomie spoločnosti formované najmä politikou, osobnými skúsenosťami a poznatkami človeka, stupňom jeho poznania. Napr. sloboda osobnosti v súčasnosti spájaná s voľnosťou výberu miesta pre život, vzdelania, pohybu, so slobodou v zamestnanosti striedanou povinnosťou nevyhnutne sa existenčne zabezpečiť a pod., je slobodou domnelou a len politickou, nie ekonomickou a ani skutočnou! Akýkoľvek obsah slova sloboda v reálnych podmienkach tak stojí a padá na ekonomickom základe, ktorý určuje životnú úroveň i spoločenské postavenie každého človeka, a tým aj mieru jeho slobodného konania. Sloboda je subjektívny pocit, dnes určovaný najmä peniazmi. Človek je tak slobodný v rozsahu majetku, ktorým disponuje!

28. Revolúcia predchádza násilie, alebo násilie revolučne ukončí. Aj dnes platí, že revolúcia má predchádzať násiliu. K tomu, aby to tak bolo, je ale nevyhnutné poznanie, alebo aspoň predstava verejnosti o obsahu aktuálnej politiky. Individuálnu predstavu o tom, čo a ako v politike robiť, si musí osvojiť každý sám. Kapitalistická spoločnosť ale pod rúškom slobody, deklarovanej pri každej príležitosti v rôznych podobách, robí všetko pre to, aby občania nemali na jej vytvorenie čas, chuť a ani záujem! Okrem iného ich zamestnáva najmä starosťami o prežitie najbližších dní a zahŕňa nepreberným množstvom aj zbytočných informácií (pritom dôležité zamlčuje!), v ktorých sa nemôžu orientovať. Tie nerozširujú poznanie občanov, ale naopak, ich deprimujú. S dôsledkami v nebyvalom rozsahu najmä v podobe všeobecnej degradácie sebavedomia, straty schopnosti rozlišovať dôležité a potrebné, straty istoty a pokoja a v podobe narastania stresu a strachu o vlastnú budúcnosť tak, aby boli ochotní vykonať požadované! Na úkor vlastného zdravia! V takých podmienkach sa bude málokto zamýšľať nad skutočným obsahom aktuálnej politiky! A v súčasnej spoločnosti ide v politike práve o takýto výsledok!

Poznámka 13. Čitateľ by sa mal aspoň niekedy zamyslieť nad tým, aké informácie poskytuje spoločnosť občanovi napr. prostredníctvom hromadných informačných prostriedkov. Je ich naozaj veľké množstvo. Medzi nimi mnoho bezobsažných, bezduchých, až primitívnych a najmä nepotrebných, zbytočných! Nehovoriac o dezinformáciách! Rozvíja a ponúka mu rôzne športové, zábavné, či „vzdelávacie“ relácie od výmyslu sveta, vrátane interaktívnych, viažuce veľký rozsah jeho drahocenného času. Len aby „zamestnala“ jeho myseľ a navodila dojem neformálnej, zmierlivej, priam priateľskej spoločenskej atmosféry! Medzi nimi by však občan márne hľadal dôležité, pre neho podstatné informácie napr. o tom, od čoho závisí kvalita jeho života, prečo pracuje za mzdu, prečo musí pracovať za mzdu a na základe čoho, prečo a za čo si musí dnes a aj zajtra kúpiť chlieb a prečo práve za takú cenu, prečo je jeho cena v rôznych obchodoch rôzna atď., atď..

29. Historický pokus ľudstva o reálne nastolenie spravodlivejšieho spoločenského poriadku bol počas celého historicky veľmi krátkeho obdobia trvania sprevádzaný od samého začiatku nepreberným množstvom nevyberaných hysterických útokov a obvinení proti ľudskosti. Pritom o utrpení **stámiliónov** ľudí na celom svete

útlakom, pokorením, bezprávím a hladom spôsobeným popri úmrtiach po celé stáročia až dodnes nemilosrdnou brutálnosťou kapitalizmu, ktoré bolo prvotnou príčinou vzniku komunistického hnutia a požiadaviek pracujúcich volajúcich po nastolení spravodlivejšieho spoločenského poriadku, sa pokrytecky mlčí!

30. Kapitál má za sebou nemilosrdné masakre tých, čo mu prekážali tvoriť zisk! Rozsah dôsledkov s nimi spojených, nehovoriac o krivdách dlhodobo páchaných na miliónoch ľudí sveta živoriacich v biede, nielenže nikdy nikto nevyčísľoval a už ani nevyčísli, ale sa o nich ani nezmienuje! Okrem komunistov, ktorí jediní otvorene nielen poukazujú na zhubné vlastnosti a dôsledky kapitalistickej spoločnosti, ale usilujú aj o urýchlenie jej historicky neodvratnej zmeny v prospech výraznej väčšiny ľudstva! Žiaľ, pre toto úsilie nedokázali zatiaľ získať dostatočnú podporu.

31. Základným predpokladom a zároveň podmienkou tejto zmeny je primeraný stupeň poznania a jemu zodpovedajúceho povedomia verejnosti! Poznanie (nielen kvalifikácia bežne odvodzovaná od dosiahnutého školského vzdelania), porozumenie obsahu veci a jeho pochopenie sú vo všeobecnosti nevyhnutnými požiadavkami už len na to, aby bolo možné rozvíjať o akejkoľvek otázke aspoň dialóg! Už bolo uvedené, že kapitalistická spoločnosť nemá na vytváraní takýchto predpokladov záujem.

Príklad 11. So žiakmi nižších ročníkov základnej školy by ste darmo usilovali o dialóg napr. o ktorejkoľvek časti stredoškolského učiva. Preto, ak stojíte o ich názor a možný reálny prínos v súvislosti s nastolenou otázkou (prítom prínos až prevratný nemožno vopred vylúčiť), musíte ich trpezlivo vzdelávať a počkať, kým porozumejú, čo sa ich vôbec pýtate!

Vzdelávací systém a učiteľský stav ako jeho súčasť sú v tejto súvislosti nenahraditeľné, a preto by mali byť aj týmto potrebám primerane pripravené a spoločnosťou aj ohodnotené! V podmienkach kapitalistickej spoločnosti sú však považované ekonomicky (čo tu znamená aj politicky) za neproduktívne, neprinášajúce zisk, so všetkými z toho vyplývajúcimi dôsledkami!

Vlastníci kapitálu a ani kapitalistický štát preto nemôžu mať záujem na tom, aby občania veciam verejným rozumeli! Stačí, aby pri výkone priznaných „demokratických“ práv zdvihli v príhodnej chvíli ruky a nie je dôležité, aby aj vedeli, za čo! Štruktúram kapitalistického štátu takýto stav na argumentáciu legitimacy získanej demokraticky postačuje, vyhovuje im a z bežných občanov sa nad ním zamýšľa, žiaľ, málokto! Zatiaľ!

B. BUDÚCNOSŤ

1. NWO (New World Order), nový svetový poriadok (nová svetovláda). O obsahu budúcnosti skrytej za touto skratkou existuje dnes už celý rad informácií a čitateľ si z nich môže vybrať podľa vlastných potrieb. Tu v tejto súvislosti uvedieme len odpoveď prezidenta USA Georga Herberta Walkera Busha na otázku novinárov (v súvislosti s operáciou USA proti Iraku v r. **1991**), čo si pod týmto pojmom predstavuje on. Odpovedal: „Čo povieme, to sa stane.“ Avšak ako bolo už uvedené, hospodársky systém, z ktorého **NWO** vychádza, o ktorý sa opiera a ktorý podporuje, je neobhájiteľný a dlhodobo neudržateľný!

2. Budúcnosť sveta z hľadiska práce človeka je vyjadrená vzťahom **(30)** a cesta k nej vyplýva zo vzťahov **(53)** a **(54)**. Z ich porovnania je zrejmé, že hospodárske procesy, a tým aj trh budú z hľadiska ľudskej práce vyvážené vtedy a len vtedy, keď na trhu budú existovať a pôsobiť len zdroje vytvorené prácou človeka, t.j. keď na rozdiel od súčasných podmienok v každom hospodárskom procese

- a) bude cena živej práce „**CP**“ rovnako veľká ako jej hodnota „**HP**“ podľa vzťahu **(31)**,
- b) bude veľkosť mzdy „**M**“ vo vzťahu **(37)** rovnako veľká ako cena inej práce „**CP₁**“, t.zn., že nezaplatená práca „**NP**“ = dif **CP₁** musí byť = 0, t.j. nesmie existovať,
- c) bude cena rovnakej živej práce „**CP**“ podľa vzťahu **(39)** vo všetkých hospodárskych procesoch spoločného trhu rovnaká, t.zn., že vo vzťahu **(53)** musí platiť
(62) dif [CP_p + (M + NP)] = 0
- d) nebude existovať zisk „**z**“ podľa vzťahov **(10)**, **(24)**, **(47)** a **(58)**.

Z toho vyplýva, že na vyváženom trhu musí byť vo všetkých hospodárskych procesoch cena rovnakej práce človeka rovnaká, musí byť rovnaká ako jej hodnota, nesmie existovať nezaplatená práca a nesmie existovať zisk! Potom budú vzťahy **(53)** a **(54)** rovnaké ako vzťah **(30)**. **Spravodlivé usporiadanie sveta z hľadiska práce človeka môže nastať len za týchto podmienok!**

Urýchlenie prirodzeného vývoja spoločnosti a jej zmeny na spoločnosť novú je podmienené odstránením bariér šírenia poznania a jeho sprístupnením všetkým vrstvám spoločnosti!

3. Kapitál „**K_z**“ vo vzťahu **(5)** budú voľné zdroje „**Z_v**“ zo vzťahu **(1)** a kapitál „**K**“ vo vzťahoch **(7)** a **(22)** budú výsledné voľné zdroje „**Z_{vv}**“, t.j. voľné zdroje „**Z_v**“ zo vzťahu **(1)** navýšené o vykonanú prácu človeka podľa týchto vzťahov. Vzťahy **(6)** a **(7)**, **(21)** a **(22)** už budú identické. Veľkosť týchto zdrojov bude závislá výlučne len od

hodnoty živej práce a budú výlučným vlastníctvom tých, ktorí ich vytvoria! Budú slúžiť nielen na prirodzenú reprodukciu pracovnej sily a jej rozvoj (vrátane rozvoja nových foriem integrácie práce, združovania), ale najmä na všestranné zlepšovanie kvality života každého človeka! Výsledky hospodárenia „Z“ sa budú rozdeľovať podľa vzťahov (13) a (26), t.j. podľa individuálnych výsledkov práce človeka (a jeho potrieb na princípe solidarity uznaných spoločnosťou).

Rozdeľovanie podľa individuálnej práce človeka zanikne, ak

- a) bude produktivita práce a veľkosť spoločenskej produkcie taká veľká, že v procesoch tvorby, výmeny, rozdeľovania i spotreby výsledkov individuálnej práce človeka už nebude potrebné vyjadrovať a rozlišovať ich hodnoty,
- b) to umožnia prírodné zdroje,
- c) sa pod vplyvom nových spoločenských podmienok zmenia nelichotivé egocentrické vlastnosti človeka vyvinuté vplyvom doterajšieho spoločenského prostredia, ktoré človeka charakterizujú dnes.

Všetky tieto podmienky musia byť splnené súčasne! Vtedy už hodnotový ekvivalent, a tým ani peniaze nebudú potrebné a rozdeľovanie výsledkov práce človeka sa bude uskutočňovať podľa skutočných individuálnych potrieb každého človeka uznaných spoločnosťou (pozri aj bod 16.).

Príklad 12. Pre deti v chudobných rodinách boli sladkosti vždy vzácnosťou. Vždy po nich túžili (rovnako ako všetky deti, pretože je to prirodzené) a keď ich dostali, hneď ich aj zjedli. Stačilo, aby zmenené spoločenské podmienky umožnili rodičom ponechať (a dopĺňať) sladkosti deťom voľne prístupné, napr. v miske na stole, po relatívne krátkom čase si ich deti prestali všímať a zobrali si z nich len vtedy, keď mali na ne chuť! Takéto chovanie detí bolo vyvolané a zároveň aj podmienené poznaním, že kedykoľvek, keď budú mať na sladkosti chuť, vždy ich na stole nájdú a môžu si z nich zobrať, koľko potrebujú.

Doterajšia tvorba cien („od buka do buka“), ktorá je súčasťou trhu, nebude môcť tiež existovať! Keďže sa uskutočňuje podľa vzťahu (3), v dôsledku rôznej ceny živej práce a fiktívnych peňazí na trhu deformuje trh i náklady „k“ vo všetkých vzťahoch v tomto dokumente (a to bez ohľadu na to, či ide o podnikateľa alebo nie)! Keďže tieto náklady sú v každom hospodárskom procese od začiatku až do konca jeho každého hodnoteného obdobia nemenné, na prvý pohľad by sa zdalo, že im netreba venovať nijakú pozornosť. Napriek tomu, alebo práve preto, si tento ich spoločný znak všimneme bližšie (pozri body 7. a 10.).

4. Obsah tajomného označenia „neviditeľná ruka trhu“ je tajomným len zdanlivo! V skutočnosti nie je ničím tajomným, ale dôsledkom celkom konkrétnych trhových vzťahov! Okrem iného spočíva v existencii a v uplatňovaní na súčasnom trhu pravého opaku obsahu bodu 2. Často opakované **tvrdenie, podľa ktorého trh všetko vyrieši, nie je ničím podložené, a preto ani pravdivé!** Ako vyplýva z uvedeného, **z toho, čo ťaží ľudí práce, súčasný trh nevyrieši nič a ani vyriešiť nemôže!**

5. Keďže podľa bodu 2. písm. b) a d) nesmú na vyváženom trhu nezaplatená práca „NP“ a ani zisk „z“ existovať, z hľadiska budúcnosti je dôležité vedieť, ako sa bude vyvíjať ich veľkosť v budúcnosti. Zo vzťahu (53) je

$$(63) \quad NP = K - k - CP_p - M - \text{dif} [CP_p + (M + NP)]$$

Podľa vzťahu (56) môže produktivita práce „PP“ rásť vtedy a len vtedy, keď budú rásť náklady podnikateľa vložené do podnikania „k“ a/alebo cena živej práce „CP“ podľa vzťahu (27) bude klesať! Keďže zrušenie minimálnej mzdy je aktuálnou požiadavkou vlastníkov kapitálu už dnes (s cieľom získať možnosť jej voľného znižovania na ľubovoľnú úroveň podľa ich vlastného uváženia), pri neustálom raste životných nákladov je v budúcnosti znižovanie ceny inej živej práce nereálne. Pretože podľa vzťahu (58) je zvyšovanie ceny inej práce v rozpore so záujmami vlastníkov kapitálu, v budúcnosti bude môcť produktivita práce rásť výlučne len rastom nákladov „k“ (okrem rastu intenzity práce, ktorý je obmedzený a v protiklade s prirodzenými vlastnosťami človeka)! Pri hľadaní odpovede na otázku ako sa bude vyvíjať veľkosť nezaplatenej práce „NP“ vo vzťahu (63) v budúcnosti (ktorej existencia je podmienkou vznikania zisku), využijeme matematickú operáciu, ktorá sa nazýva limita funkcie. Jej aplikáciou na tento vzťah zavedieme do neho dynamický rozmer – závislosť „k“ od času. Výsledkom je

$$(64) \quad \lim_{k \rightarrow \infty} NP = -\infty$$

Z toho vyplýva **dôležitý záver: ak bude produktivita práce v budúcnosti rásť, veľkosť nezaplatenej práce bude klesať a objektívne klesne celkom iste na nulu**, [resp. na hraničnú veľkosť, kedy sa podnikateľovi už napr. podľa vzťahu (47) neoplatí podnikat'] **bez toho, aby do vývoja ktokoľvek a akokoľvek zasahoval** (teda aj politické sily) a **kapitál** napr. podľa vzťahu (53) **musí objektívne neodvratne zaniknúť!** Tento záver v konečnom

dôsledku rozhodne o osude kapitálu v doterajších podmienkach a objektívne nastane stav trhu v súlade so vzťahom (30), ktorý platí pre vyvážený trh! Vtedy bude podľa vzťahu (37) mzda „M“ = CP_1 a podľa vzťahu (47) bude zisk „z“ = $CP_P - HP_P = 0$, t.j. nebude existovať! Keďže podmienkou existencie kapitálu „K“ napr. podľa vzťahu (54) je tvorba zisku „z“ [napr. podľa vzťahov (47) a (58)], ktorý ale zvyšovanie produktivity práce „PP“ a znižovanie veľkosti nezaplatenej práce „NP“ znižujú, **kapitál musí zaniknúť!** Zmenšovanie veľkosti nezaplatenej práce bude dôsledkom objektívneho vývoja trhu nezávisle od vôle človeka!

Poznámka 14. Všimnime si, že k rovnakému výsledku ako podľa vzťahu (64) by viedlo aj zavedenie rovnakého dynamického rozmeru (závislosť konštantného kapitálu „c“ od času, ktorý je = k) priamo do vzťahu (61) K. Marxa, t.j. výpočet veľkosti nadhodnoty „m“ prostredníctvom limity funkcie určenej týmto vzťahom pri raste „c“. Keďže rast „c“ podľa tohto vzťahu prispieva k rastu kapitálu „K“, zdanlivo na prvý pohľad nevedie k potrebe takého výpočtu nijaký dôvod. Avšak naozaj len zdanlivo, pretože ako vyplýva zo vzťahu (56), pre rast produktivity práce „PP“, ktorý možno síce spomaliť, ale nie zastaviť, je znižovanie veľkosti nezaplatenej práce (= m), ktorá je súčasťou ceny inej práce „ CP_1 “ objektívne nevyhnutné!

5.1 Keďže na vyváženom trhu nesmie podľa bodu 2. písm. d) existovať ani zisk, pozrime sa na jeho vývoj nezávisle od jeho zániku podľa vzťahu (47) v dôsledku zániku nezaplatenej práce podľa vzťahu (64). Keďže pri tvorbe kapitálu „K“ podľa vzťahu (54), ktorá je podmienkou existencie každého podnikateľa a zmyslom každej jeho iniciatívy, je zisk „z“ napr. podľa vzťahu (58) určujúcim činiteľom, je tiež dôležité vedieť, ako sa bude vyvíjať jeho veľkosť v budúcnosti. Aj na túto otázku nám umožní získať odpoveď zavedenie dynamického rozmeru, v tomto prípade závislosť „PP“ od času do vzťahu (58). Výpočtom limity funkcie určenej týmto vzťahom je

$$(65) \lim_{PP \rightarrow \infty} z = -\infty$$

Z tohto vzťahu vyplýva tiež **dôležitý záver: ak bude produktivita práce v budúcnosti rásť, zisk bude klesať a v dôsledku objektívneho vývoja trhu nezávisle od vôle človeka tiež celkom iste klesne na nulu (resp. na hraničnú veľkosť, kedy sa podnikateľovi už neoplatí podnikat'), t.j. tiež bez toho, aby do vývoja ktokoľvek a akokoľvek zasahoval!**

5.2 Objektívnosť vývoja trhu vedúceho k stavu podľa vzťahu (30) vyplýva z rozvoja výrobných síl i výrobných vzťahov a z prirodzenej vlastnosti človeka hľadať nové a nové spôsoby zjednodušovania pracovných činností i podmienok svojej práce v závislosti od stupňa poznania a z toho vyplývajúceho zvyšovania produktivity práce sprevádzajúceho celý vývoj ľudskej civilizácie, ktoré je jeho súčasťou. Preto rovnako ako bol celý doterajší vývoj ľudstva sprevádzaný rastom produktivity práce človeka, neexistuje dôvod, pre ktorý by to v budúcnosti malo byť inak! Rozvojom výrobných síl a vzťahov, dnes najmä rozvojom informačných a komunikačných technológií, osobitne rozvojom ich programového vybavenia, bude preto produktivita práce aj v budúcnosti nepochybne tiež rásť! **Ak tento prirodzený proces nebude zvrátený násilím tak, ako vždy doteraz – vojnou!** Vojna vždy vráti vývoj o niekoľko desaťročí späť a kolobeh vývoja spoločnosti, počnúc obnovovaním zničených hodnôt, začne pod rúškom všakovakých vznešených cieľov odznova – podľa rovnakých pravidiel ako pred ňou! Vojna je preto významným nástrojom riešenia protirečení a z nich vyplývajúcich nahromadených problémov v spoločnosti na prechodný čas a zároveň opovrhnutia hodnou príležitosťou na mimoriadne zvýšenie ziskov vlastníkov kapitálu – **vždy na úkor nevinných! Je v záujme ľudskej civilizácie uvedomelým prístupom človeka tomuto v kapitalizme zákonitému procesu konečne zabrániť! Navždy!**

5.3 Človek ale môže nezvratný prirodzený vývoj určený vzťahmi (64) a (65) uvedomelo urýchliť – vytvorením podmienok podľa bodu 2. politikou! Potom už bude cena práce podnikateľa „ CP_P “ (= HP_P) v rovnakom postavení ako cena práce inej pracovnej sily „ CP_1 “ (= HP_1). T.zn. že cena práce podnikateľa bude určovaná podľa rovnakých pravidiel ako cena práce inej pracovnej sily a každý z nich bude vlastníkom výsledkov vlastnej práce (a bude sa živiť len vlastnou prácou)! Tým postavenie podnikateľa v dnešnom ponímaní v spoločnosti zanikne a podnikateľ bude pôsobiť na trhu ako ktorákoľvek iná pracovná sila! **Tým zanikne aj príčina základného rozporu spoločenského charakteru práce so súkromnovlastníckym rozdeľovaním jej výsledkov, ktorý je hnacou silou kapitalistickej spoločnosti umožňujúcou neustále zvyšovanie koncentrácie bohatstva elit na úkor rozširovania a prehlbovania zbedačovania a útlaku ostatných! Tým zanikne aj triedne rozdelenie spoločnosti!** Keďže potom rozdiel „dif CP_1 “ podľa vzťahu (37) [podľa vzťahu (44) = NP] medzi cenou práce inej pracovnej sily „ CP_1 “ a mzdou „M“, o ktorý je v súčasnosti **neoprávnene** navyšovaný kapitál „K“ vo vlastníctve podnikateľa, už nebude existovať (a teda nebude môcť patriť podnikateľovi), jediným zdrojom, ktorý bude zvyšovať majetok vo vlastníctve doterajšieho podnikateľa, bude môcť byť výlučne len jeho vlastná práca! Tým kapitál v dnešnom ponímaní, zložením i mechanizmom tvorby a rozdeľovania zanikne a hybnou silou rozvoja spoločnosti budú len zdroje, ktoré sa budú tvoriť a rozdeľovať na úplne inom základe ako doteraz! Vzťah (64),

ktorý v matematickom vyjadrení túto skutočnosť dokazuje, autori nazvali **zákonom konca** („spoločnosti bez konca“). Hoci podľa predstaviteľov klasickej politickej ekonómie [napr. Adam Smith (1723-1790) a David Ricardo (1772-1823)] mali byť kapitalistické výrobné vzťahy prirodzené a večné!

5.4 Kapitál „K“ tak prestane existovať a prestane byť hybnou silou rozvoja spoločnosti! Tou bude práca človeka podľa vzťahov (7) a (22), ktorej výsledky budú výlučným vlastníctvom tých, ktorí ich vytvorili – t.j. pracujúceho pôvodného podnikateľa (v tom čase už bude pracovnou silou v rovnakom postavení ako ktorákoľvek iná pracovná sila!) a inej pracovnej sily v pomere veľkosti cien (hodnôt) ich práce!

5.5 Kým ľudia získavajúci zdroje podľa bodov 17.1, 17.2, 17.4 a 17.5 časti A pracujú za cenu svojej práce už dnes, **v budúcnosti bude za cenu (hodnotu) svojej práce na trhu pracovať každý pracujúci človek!**

6. Pravidlá tvorby zdrojov a rozdeľovacích procesov, vzniku a rozvoja foriem integrácie, združovania práce človeka (hospodárskych subjektov), správy spoločenských procesov i organizačného usporiadania spolunažívania ľudí na každej úrovni spoločnosti budú výsledkom spoločenskej dohody založenej na slobodnom rozhodnutí každého človeka v rozsahu právomocí priznaných jednotlivcovi spoločenskou dohodou. K tomu je nevyhnutný vznik nových spoločenských pravidiel (vrátane **demokracie v nových spoločenských podmienkach**) umožňujúcich spoluúčasť jednotlivcov a ich kolektívov na kvalifikovanej tvorbe, riadení (vrátane kontroly) i uplatňovaní všetkých procesov v spoločnosti.

7. Otvorenou otázkou zásadného významu zostáva, čo sú v skutočnosti svojou podstatou voľné zdroje „Zv“ vo vzťahu (1), resp. začiatkový kapitál „Kz“ podľa vzťahu (5) vo vlastníctve podnikateľa, odkiaľ pochádzajú a aká je ich veľkosť. Z porovnania napr. vzťahov (5), (22) a (53) vyplýva, že pôvodný majetok „k“ podnikateľa je v nich rovnaký a majetok vo vlastníctve podnikateľa na konci podnikania napr. podľa vzťahu (53) vzrástol o cenu jeho vlastnej práce „CP_P“ a časť ceny inej práce „CP_I“ o veľkosti ceny nezaplatennej práce inej pracovnej sily „NP“. Ak nový (výsledný) majetok vo vlastníctve podnikateľa [kapitál „K“ podľa vzťahu (53) zmenšený o mzdové náklady „M“] označíme napr. „V_P“, potom zo vzťahu (53) je

$$(66) \quad V_P = k + CP_P + NP + \text{dif} (CP_P + NP)$$

Keďže podnikateľ nevyplatil inej pracovnej sile za prácu jej celú cenu „CP_I“ podľa vzťahu (37), ale len mzdu „M“ a ich rozdiel o veľkosti nezaplatennej práce „NP“ si ponechal, zo vzťahu (66) vyplýva, že pôvodný majetok podnikateľa „k“ vo vzťahu (5) sa zvýšil o cenu jeho vlastnej práce „CP_P“ a o cenu nezaplatennej práce inej pracovnej sily „NP“, ktorú si podnikateľ **neoprávnene privlastnil!** Pôvodný majetok „k“, pochádzajúci z minulosti, mohol preto rovnako vzniknúť a jeho veľkosť mohla rásť tiež len vlastnou prácou „CP_P“ vlastníkov pôvodného majetku „k“ a nezaplatenou prácou inej pracovnej sily „NP“ podľa vzťahu (66)! Vlastníci majetku „k“ preto v minulosti získali jeho časť v rozsahu nezaplatennej práce inej pracovnej sily „NP“ tiež neoprávnene! Aj keď nie v právnom zmysle aktuálneho právneho poriadku! Avšak len preto, že každý právny poriadok bol doteraz vždy vytváraný v rozpore so skutočnosťou a tak, aby slúžil záujmom privilegovaných! Tí vždy vytvárali a rozvíjali také právne systémy (celé zákonodarstva krajín), náboženstvá, kultúry, myšlienkové obzory, morálky i vlastenectvo, ktoré podporovali spoločenské usporiadanie, na zachovaní ktorého mali záujem! Preto ani právny systém vytváraný v prospech vlastníkov kapitálu logicky nemohol a ani dnes nemôže vytvárať podmienky proti ich vlastným záujmom! Okrem toho človek nepoznal nástroj, ktorý by navodzoval objektívny oprávnený spoločenský tlak na vytvorenie spravodlivého právneho poriadku vychádzajúceho z objektívneho hospodárskeho základu, t.j. z rešpektovania tvorby a výmeny reálnych hodnôt v prostredí vyváženého trhu v súlade so skutočnosťou za podmienok uvedených v bode 2.. Preto legitímne nadobudnutým majetkom každého podnikateľa mohol a aj dnes môže byť len majetok nadobudnutý výlučne len jeho vlastnou prácou v rozsahu podľa vzťahu (7) a/alebo majetok získaný po svojich predkoch tiež len v rozsahu zodpovedajúcom majetku nadobudnutého len ich vlastnou prácou!

8. Zo vzťahov (1) a (5) vyplýva, že voľné zdroje „Zv“, resp. pôvodný majetok „k“ sú nespotrebovanou časťou výsledkov práce človeka, t.j. takých, ktoré človek k svojmu životu bezprostredne nepotreboval a ani nespotreboval. I napriek tomu doterajší hospodársky systém charakterizovaný vzťahmi (53) a (54) pôsobí tak, aby kapitál „K“ a tým aj nepotrebný majetok **bezpodmienečne rástli!** Avšak už dnes je nespochybniteľné, že **neustály rast nemôže byť pre ďalší rozvoj ľudskej civilizácie určujúcim kritériom!** A je úplne jedno, ktorého z ukazovateľov zavedených v súčasnej ekonomike! Už len s ohľadom nielen na záchranu ľudského živočíšneho druhu, ale aj života na Zemi všeobecne a na nezvratnú objektívnu skutočnosť, že **prírodné zdroje sú obmedzené!** Produkcia čohokoľvek (tým skôr nepotrebného) v štruktúre a v účele podľa kritérií a pravidiel súčasnej spoločnosti **nemilosrdne a bezohľadne drancujúca prírodu len za účelom tvorby zisku a jeho neustáleho zvyšovania, musí skončiť!** Plytvanie s prírodnými zdrojmi i s prácou človeka a s ním súvisiace cieľené, účelové znižovanie životnosti výsledkov práce človeka, bude už v blízkej budúcnosti objektívne neúnosné! Kritériom úsilia spoločnosti **sa musí stať skutočná potreba**, a tým aj len nevyhnutná spotreba prírodných zdrojov, práce človeka a užívateľské vlastnosti jej výsledkov! **Bude nevyhnutné zaviesť** v spoločnosti

a nekompromisne vyžadovať ohľaduplný vzťah človeka k prírode a kritériá potrieb a životnosti výsledkov práce človeka prísne podriadiť vyváženému stavu potrieb spoločnosti a úžitkových vlastností výsledkov práce človeka!

Doterajší expanzívny prístup v ekonomike charakterizovaný neustálym rastom a hodnotenie hospodárskych výsledkov podľa kritérií rastu **je neudržateľný!** Od historického dedičstva, keď spoločnosť udržiavala človeka pri živote preto, aby bol pracovnou silou, **sa treba oslobodiť! Človek nežije preto, aby pracoval, ale pracuje preto, aby žil!** Ľudská civilizácia bude stáť v blízkej budúcnosti **pred existenčne dôležitou voľbou** – či bude vyrábať nad skutočnú potrebu a drancovať prírodu i človeka, alebo bude vyrábať pre krytie skutočnej potreby jednotlivcov i spoločnosti! T.j. či ponechá vývoj hospodárskeho systému sveta napr. podľa vzťahov (53) a (54) vytvárajúci stav sveta charakterizovaný okrem iného aj obsahom úvodu tohto dokumentu, vytváraním a zvyšovaním neustáleho napätia, konfliktných situácií a konfliktov, vrátane tých najväčších a najhorších, s narastajúcou reálnou hrozbou konfliktu doteraz nepoznaného, smerujúci k svojmu zničeniu, alebo sa rozhodne pre svoju záchranu i Zeme! **Iná alternatíva neexistuje!**

9. V novom hospodárskom systéme sa človek aj v podmienkach veľkovýroby bude musieť vrátiť od súčasnej práce pre tvorbu zisku opäť k práci pre svoju skutočnú potrebu a reálnu spotrebu (vrátane primeranej rezervy), pre uspokojovanie hmotných a kultúrnych potrieb svojho života! V budúcnosti bude preto musieť byť rozvoj spoločnosti nevyhnutne uskutočňovaný v zhode s prírodou, podmienený výlučne minimalizáciou spotreby prírodných zdrojov i práce človeka! Riadiace procesy v prostredí nového hospodárskeho systému tak musia obsahovať samoregulačné prvky, ktoré budú túto požiadavku spoľahlivo zabezpečovať!

10. Všimnime si, že hmotné zdroje „ H_Z “ vo vzťahu (2) pozostávajú podľa bodu 17.5.3 z hodnoty prírodných zdrojov a z hodnoty výsledkov minulej práce človeka (t.j. obsahujú aj zhmotnené pôvodne nehmotné zdroje). Ak je začiatkový kapitál podľa vzťahu (6) $K_Z = k + HP_P$, kde „ k “ je zloženie začiatkového kapitálu (voľných zdrojov) „ K_Z “ vo vzťahu (5), t.j. súčet hodnoty prírodných zdrojov v minulosti a hodnoty výsledkov minulej práce človeka a „ HP_P “ je hodnota práce podnikateľa, potom má vzťah (6) tvar

$$(67) K_Z = (H_1 + H_2 + H_3) + HP_P$$

kde „ H_1 “ je hodnota prírodných zdrojov využitých v minulosti, „ H_2 “ je hodnota práce človeka potrebná na získanie týchto prírodných zdrojov v minulosti a „ H_3 “ je hodnota práce človeka potrebná v minulosti na výrobu produktov z týchto prírodných zdrojov, napr. benzínu, dopravných prostriedkov, stavebných materiálov, peňazí a iných produktov.

Zo zloženia a pôvodu začiatkového kapitálu „ K_Z “ (voľných zdrojov „ Z_V “) vo vzťahu napr. (5) vyplýva, že majetok „ k “ a teda aj jeho zložky – hodnoty „ H_1 “, „ H_2 “ a „ H_3 “ sú v priebehu hodnoteného obdobia výsledkov podnikania nemenné (= konšt.), kým hodnota práce človeka „ HP_P “ vo vzťahu napr. (6) a teda aj vo vzťahu (67) sa môže meniť!

Keď hodnoty „ H_2 “ a „ H_3 “ sú hodnoty práce človeka, čo je hodnota využitých prírodných zdrojov v minulosti „ H_1 “ a akú má veľkosť? Sama príroda je bohatstvo materiálnej povahy, ktoré nemá hodnotu! Tú získa až prácou človeka – až keď človek z prírodného bohatstva čokoľvek potrebuje! Takže veľkosť hodnoty prírodných zdrojov je určená veľkosťou hodnoty práce človeka potrebnej na získanie prírodných zdrojov v záujmovej forme. Z toho vyplýva, že vo voľnej prírode sú všetky prírodné zdroje ako napr. voda, vzduch, ropa, kameň atď. rovnocenné a hodnotu (rozdielnu) získavajú až potom, keď ich človek potrebuje! Hodnota prírodných zdrojov „ H_1 “ sa tak redukuje na hodnotu práce človeka, čo znamená, že hodnota prírodných zdrojov „ H_1 “ je tiež hodnota práce človeka rovnako, ako hodnoty „ H_2 “ a „ H_3 “! Z toho vyplýva, že začiatkový kapitál „ K_Z “ vo vzťahu (5), bez ohľadu na jeho aktuálnu formu, je tiež len hodnota práce človeka! Vzťah (6) i v jeho tvare (67) teda obsahuje výlučne len hodnotu práce človeka!

Ak je jediným zdrojom rastu kapitálu „ K “ podľa vzťahu (54) zisk „ z “ a ten môže podľa vzťahu (47) rásť len rastom živej práce, potom je aj veľkosť „ K “ určená **len hodnotou práce človeka!** Kardinalnou otázkou sa tak stáva otázka: **ako možno objektívne vyjadriť hodnotu práce človeka a čo môže byť jej jednotkou?** Inými slovami, v nadväznosti na požiadavky medzinárodnej sústavy (veličín a) jednotiek **SI, či môže byť práca človeka veličinou a ak áno, aká by mohla (mala) byť jej jednotka, aby sa mohla stať jej súčasťou?**

S touto otázkou, aj keď inými slovami, sme boli konfrontovaní hneď na začiatku – už pri vzťahu (2). V tom štádiu sme však vedeli o skutočnej povahe zloženia začiatkového kapitálu „ K_Z “ len málo. Teraz už vieme, že „ K_Z “ pozostáva **len z práce človeka!** Ak sa teraz k tomuto vzťahu a k úvahe uvedenej v súvislosti s ním vrátíme, pokúsme sa spoločne nájsť na nastolenú otázku odpoveď. Rovnako ako sme v **príklade 1** s nádobami hľadali ich spoločný a merateľný znak, pokúsme sa nájsť a určiť spoločný a merateľný znak práce každého človeka, t.j. taký, ktorý sa vyskytuje v každej práci človeka a či je merateľný (kvantifikovateľný). V **príklade 1** sme za taký znak nádob zvolili objem, ktorý už je fyzikálnou veličinou, ktorej jednotkou v sústave **SI** je **liter**.

Veličina je vlastnosť javu, látky alebo telesa, ktorú možno kvalitatívne rozlíšiť. Má teda nehmotný charakter. Veličina je **merateľná**, ak ju možno číselne, početne stanoviť, t.j. keď ju možno kvantifikovať.

Jednotky veličín vznikli abstrakciou, podobne ako veličiny, a majú tiež nehmotný charakter. Nemožno ich zamieňať s tzv. zhmotnenými mierami, ktoré ich historicky predchádzali. Napr. meter, ktorý je jednotkou veličiny „dĺžka“, nie je pravítko o dĺžke **1 m**, alebo kilogram, ktorý je jednotkou veličiny „hmotnosť“, nie je závažie s hmotnosťou **1 kg**, ale obe **veličiny** sú prejavom určitých vlastností týchto telies, **sú nehmotné!**

Ak z veličín rovnakého druhu vyberieme jednu vhodnú veličinu, ktorú budeme považovať za vzťažnú, potom každú inú veličinu z tejto skupiny môžeme porovnať so zvolenou vzťažnou veličinou a jej veľkosť vyjadriť prostredníctvom nej ako jej násobok. Tento násobok (číslo) je potom **číselnou hodnotou veličiny** vyjadrenou prostredníctvom vzťažnej veličiny (ktorej veľkosť bola zvolená = 1). Teda **jednotka veličiny** je účelovo zvolená veličina daného druhu (ktorej sme priradili číselnú **hodnotu =1**), prostredníctvom násobku ktorej možno vyjadriť **hodnoty** ostatných veličín z tejto skupiny.

Z uvedeného vyplýva, že **práca človeka** spĺňa charakteristiku veličiny a teda je aj **veličinou**. Hoci sústava **SI** už obsahuje veličinu „práca“ a jej jednotku „joule“ [$1 \text{ J} = 1 \text{ N} \cdot \text{m}$], táto fyzikálna veličina a ani jej jednotka nie sú vhodné na vyjadrovanie vlastností a kvantifikáciu práce človeka. Hoci je práca človeka veličinou, dokonca veličinou osobitného významu, bez ktorej by žiadne iné veličiny, ich jednotky a ani samotná sústava **SI** nemohli existovať, táto sústava veličín „práca človeka“ a ani jej jednotku paradoxne **neobsahuje!**

Keďže človek má popri fyzických vlastnostiach aj duševné, rozumové vlastnosti, neplatí napr., že fyzicky najzdatnejší človek je pri svojom pôsobení aj skutočne najzdatnejší! Človek, ktorý nemusí byť vôbec fyzicky zdatný, vo svojich výsledných schopnostiach môže byť zdatnejší aj v účinkoch konkrétnych fyzických schopností (príkladom môže byť napr. využitie páky, kladky a iné). Myšlienka tak môže byť silnejšia nielen pri fyzických prejavoch (môže byť dokonca mocnejšia ako dnes napr. všemocné peniaze). Preto úloha nájsť a určiť spoločný znak práce každého človeka (podobne ako pri nádobách v **priklade 1**) – napr. takú prácu, ktorá je súčasťou každej práce človeka, nie je jednoduchá a ak by malo byť jej riešenie presné, pri súčasnej úrovni poznania človeka by pravdepodobne ani nemala riešenie. Našťastie na účel, na ktorý potrebujeme túto úlohu vyriešiť, aj to len prechodne, presné riešenie nie je podmienkou (hoci platí, že čím bude presnejšie, tým lepšie). Pre účel objektivizácie – zjednotenia hodnoty rovnakej práce človeka nezávisle od miesta jej vykonávania je dôležité určiť a v svetovej ekonomike zaviesť rovnaké hodnoty aspoň kvázi rovnakej práce človeka (na dobu, kedy bude potrebné hodnotu individuálnej práce človeka rozlišovať – kým spoločenské a prírodné prostredie neumožnia rozdeľovanie podľa **Prikladu 12 a Poznámky 15**)!

Pokúsme sa teda nájsť odpoveď na základnú otázku: **akú prácu musí vykonávať každý zdravý človek a dokáže ju aj vykonávať?** Každý zdravý človek musí napr. po sebe poupratovať a určite to už od útleho veku aj dokáže. Ak zvolíme napr. prácu „upratovanie“ vykonávanú napr. počas času „t“ = 1 hodina za vzťažnú a jej veľkosť budeme považovať za = 1, potom bude možné vyjadriť všetky ostatné práce človeka ich násobkom „b“ [odvodeným najmä od stupňa náročnosti, nákladnosti prípravy na vykonávanie konkrétnej práce, požiadaviek na fyzické a duševné vlastnosti človeka potrebných na vykonávanie tejto práce (profesijného profilu), zložitosti, namáhavosti, nebezpečnosti práce – vrátane nebezpečnosti a škodlivosti pracovného prostredia, zodpovednosti a spoločenskej potreby práce, bez ohľadu na pohlavie pracovnej sily] podľa kvalifikovane starostlivo zoradeného otvoreného zoznamu (katalógu) všetkých pre spoločnosť užitočných a potrebných prác človeka a dĺžky času „t“. **Jednotkou veličiny „práca človeka“** (so skratkou napr. „PČ“) by v takom prípade bola **práca „upratovanie“ vykonávaná 1 hodinu**. Mohla by sa nazývať napr. „Gazo“ a mohla by mať skratku napr. „Gz“. T.zn., že jednotka „Gz“ práce človeka (vzťažná veličina) by bola

$$(68) [1 \text{ Gz}] = \text{upratovanie} \cdot (t = 1 \text{ hodina}) = 1$$

Potom by bola veľkosť hodnoty akejkoľvek vykonanej práce „X“ človeka pre účely trhu jednoznačne určená násobkom „b“ jednotky „Gz“ práce človeka druhu práce „X“ zo zmieneného zoznamu (katalógu) prác človeka a času „t“ vykonávania práce. V takom prípade by bolo možné hodnotu ľubovoľnej práce človeka „PČx“ vykonávanej v priebehu ľubovoľného času „t“ vyjadriť

$$(69) \text{PČ}_x = a \cdot b \cdot t [\text{Gz}]$$

kde koeficient „a“ je násobok < 1 násobku „b“. Pritom nebude dôležitá ani tak presnosť násobku „b“ v katalógu prác človeka, ale to, aby bol tento násobok, t.j. katalóg prác človeka **rovnaký všade na svete!**

Pri práci v kolektíve by násobok „b“ priznával priamy nadriadený pracovník podľa charakteru práce konkrétneho funkčného miesta. Jej kvalitu, osobné vlastnosti pracovníka a intenzitu by podľa reálneho výkonu práce zohľadňoval prostredníctvom napr. 3 alebo 5 úrovni koeficienta „a“ (obsahom vymedzených v katalógu prác človeka) z násobku „b“. V oboch prípadoch pod dohľadom najbližšieho pracovného kolektívu pracovníka!

Po takejto dohode by sa jednotka „Gazo“ mohla stať **osobitnou doplnkovou jednotkou sústavy SI pre veličinu „práca človeka“ so špeciálnym názvom** podobne, ako sú špeciálne (bezrozmerné) jednotky tejto sústavy „radián“ (pre rovinný uhol) a „steradián“ (pre priestorový uhol).

Potom bude môcť byť veľkosť hodnoty spoločného znaku prvkov vzťahu (2), ktorým je veličina „práca človeka“, a tým aj hodnoty ich súčtu, vyjadrená rovnakou jednotkou [„Gz“]. Neznámou jednotkou, ktorou sme v tomto vzťahu predbežne vyjadrili veľkosť ich hodnoty a nazvali ju všeobecným pojmom [jednotka], tak bude jednotka [„Gz“]. Nielen vo vzťahu (2), ale aj vo všetkých ostatných vzťahoch v tomto dokumente.

Príklad 13. Napr. hodnota práce „X“ človeka „vedenie osobného motorového vozidla“ vykonávanej **1 hodinu**, ktorá by vyžadovala napr. **10 násobne** náročnejšiu prípravu človeka na túto prácu ako na prácu „upratovanie“ (t. j. v katalógu by mala priznaný násobok „b“ = **10** jednotky práce človeka „Gz“), by podľa vzťahu (69) bola: $P\check{C}_X = 10 \cdot 1 \text{ hodina} = 10 \text{ [Gz]}$. Keby vodič nepracoval **1 hodinu**, ale napr. **5 hodín**, potom by hodnota jeho vykonanej práce bola: $10 \cdot 5 \text{ hodín} = 50 \text{ [Gz]}$.

Cena, hodnota každého nového predmetu výmeny v ekonomickom vyjadrení, bez ohľadu na jej formu a materiálnu alebo nemateriálnu povahu predmetu výmeny, tak bude súčtom príspevkov (podielov) hodnoty každej práce človeka v ňom obsiahnutej!

11. Hodnota práce človeka nemá a ani nemôže mať len ekonomický rozmer! V novom spoločenskom a hospodárskom systéme bude popri ňom vyjadrovaná a hodnotená aj sústavou nových spoločenských hodnôt určených novými spoločenskými vzťahmi!

Poznámka 15. Možno ste sa aj vy niekedy pristavili pri pozorovaní detí, s akým oduševnením, zápalom a nadšením sa vás pri rôznych prácach (napr. aj s náradím) snažili napodobniť. A za svoje úsilie nečakali nijaké peniaze! To je pravý, prirodzený prejav človeka! Chovanie súčasného dospelého človeka je dôsledkom deformácií vyvolaných pôsobením doterajších spoločenských vzťahov vštepovaných každému jednotlivcovi už od útleho veku, ktoré sú prírode cudzie! Vytvoril ich človek, hoci aj on sám je súčasťou prírody.

12. Keďže všetky vzťahy v tomto dokumente obsahujú len hodnoty práce človeka, jednotka „Gz“ by bola tak aj všeobecným ekvivalentom hodnoty, rovnakým na celom svete, a tým aj jednotnou celosvetovou menou. Vzhľadom na **abstraktnosť** takto zvolenej jednotky veličiny „práca človeka“ **by veľkosť tohto hodnotového ekvivalentu nebola od trhu nijako závislá!** Práve to je jedna z nevyhnutných podmienok vzniku a existencie vyváženého trhu! Nemateriálny charakter, rovnaká dostupnosť a použiteľnosť takejto jednotky vo všetkých krajinách sveta by boli zárukou, že doteraz nielen cielene udržiavané, ale aj špekulatívne rozvíjané absurdné prostredie trhu podriadené tvorbe zisku, **umožňujúce napr. rozmnožovanie peňazí bez akejkolvek hodnoty z peňazí** (a je jedno, či krytých nejakou hodnotou alebo bez reálnej hodnoty), ktoré sú dnes používané ako hodnotový ekvivalent, **či obchodovanie s takýmto ekvivalentom, nebudú môcť v budúcnosti existovať!** Práve tak, ako už dnes nie je možné obchodovať napr. s objemom a s jeho jednotkou liter, ale len s obsahom konkrétneho objemu o veľkosti vyjadrenej prostredníctvom jednotky objemu – napr. s vínom o objeme **1 liter**. Je však ťažko predstaviteľné a zrejme aj málo pravdepodobné, že by vlastníci kapitálu a štruktúry spoločnosti nimi ovládané a v ich službách, na ktorých by mali (kvázi) exaktnosť a sprehľadnenie ekonomických procesov v spoločnosti katastrofálne dôsledky, pristúpili na takúto zásadnú zmenu za súčasných podmienok dobrovoľne.

Príklad 14. Predstavte si, že prídete do obchodu nakúpiť – vymeniť peniaze za tovar. Zamyslite sa nad nasledovnou jednoduchou schémou s jednoduchými otázkami, napr.:

Dajte mi liter – čoho? – vína, alebo aj: dajte mi víno – koľko? – liter.

Dajte mi euro – čoho? – v tomto prípade **nemôžete dostať nič**, ak zároveň nepoviete, čo za euro ponúkate, napr.

Dajte mi za euro – čo? – liter – čoho? – vína, alebo aj: dajte mi víno – koľko? – liter – za čo? – za euro.

Analogicky:

Dajte mi za liter – čo? – ani v tomto prípade **nemôžete dostať nič**, ak zároveň nepoviete za liter čoho, napr. vína.

Ak je euro (alebo ktorákoľvek iná mena na svete) peňažná jednotka (rovnako ako je napr. liter objemová jednotka) a peniaze ako ekvivalent hodnoty veličiny „práca človeka“ sú jej jednotkou, potom so samotnými peniazmi nie je možné obchodovať (rovnako ako nie je možné obchodovať napr. s litrom)! Peniaze možno vymieňať len za iný tovar vyjadrený v peňažných jednotkách! Už len preto, že ak majú byť peniaze ekvivalentom hodnoty, musia mať všetky peniaze na trhu rovnakú hodnotu! Akékoľvek iné peniaze s inou hodnotou (aj tých bez akejkolvek hodnoty) nemôžu na trhu v žiadnej forme existovať! Obchodovateľné môže byť len to, čo peniaze vyjadrujú, t.j. len ich obsah – napr. víno, výsledok práce človeka! Rovnako ako môže byť obchodovateľné napr. len víno vo fľaši s objemom **1 liter**, ktoré je obsahom fľaše, a nie samotný objem fľaše alebo jeho jednotka liter!

Už vieme, že hodnotou na trhu môže byť len práca človeka a/alebo jej výsledky, pričom na ich forme nezáleží! Ak teda majú peniaze vyjadrovať hodnotu práce človeka, obchodovateľné môžu byť len konkrétna práca človeka a/alebo jej výsledky (ktoré sú obsahom veličiny „práca človeka“) a **nie samotné peniaze!** Ako je potom možné, napríklad že

- a) za samotnú peňažnú jednotku sa vôbec niečo kupuje, či predáva (vymieňa), keď napr. za samotný liter, ktorý je jednotkou objemu, alebo za jednotku akejkoľvek inej veličiny, nemožno vymeniť nič? (Vymeniť možno len ich obsah, napr. liter vody za liter vína). V tomto prípade je odpoveď jednoduchá – je to možné preto, že peniaze (ich jednotky) boli zvolené za ekvivalent hodnoty. Žiaľ, doterajšie vlastnosti tohto hodnotového ekvivalentu a ani jeho ochrana spoločnosťou nezodpovedajú požiadavkám vyváženého trhu a pravidiel jeho správy, ako ich doteraz poznáme, bezohľadne devastujú výsledky práce človeka, ekonomiky jednotlivých krajín i ekonomiku celého sveta (!),
- b) za túto peňažnú jednotku sa vymieňa tovar nie rovnakej, ale rôznej hodnoty, keď napr. za liter alebo jednotku inej veličiny nemožno rovnocenne vymeniť nijaký iný objem a ani inú veličinu? (Tovarom sú len výsledky práce človeka a ak má ich hodnota veľkosť peňažnej jednotky napr. **1 euro**, túto hodnotu možno vymeniť len za prácu človeka a/alebo jej výsledky s hodnotou o veľkosti tiež len **1 euro**, nie s inou hodnotou!),
- c) táto peňažná jednotka sa predáva a kupuje, keď napr. samotný liter a ani jednotky iných veličín sa predať a ani kúpiť nedajú a ani sa predať, či kúpiť nemôžu? (Predávať a kupovať sa môžu len konkrétna práca človeka a/alebo jej výsledky a nie peňažné jednotky, ktorými sú vyjadrované! S peniazmi nemožno obchodovať ako s tovarom, ako hodnotový ekvivalent ich možno len vymieňať za iné hodnoty!),
- d) na trhu sa veľkosť peňažných jednotiek zvyšuje alebo znižuje podľa potreby, keď napr. liter nemôže svoj objem zväčšiť, t.j. nemôžu vzniknúť z neho žiadne ďalšie litre a liter nemôže svoj objem ani zmenšiť? (Na trhu sa môžu zvyšovať alebo znižovať len veľkosť hodnoty konkrétnej práce človeka a/alebo jej výsledkov a nie veľkosť peňažných jednotiek, ktorými sú vyjadrované!).

Odpovede na otázky pod písm. **b)** až **d)** už nie sú také jednoduché ako v prípade pod písm. **a)**. Sú uvedené v tomto dokumente. Hoci sú tieto otázky v ich samotnej podstate nezmyselné, žiaľ, ich obsah bol a aj je reálnou súčasťou doterajšieho trhu!

Z príkladu **14.** je zrejmé, že na trhu zjavne nie je niečo v poriadku! Keďže na trhu nie je rozdiel medzi peniazmi vznikajúcimi aj uvedeným spôsobom a peniazmi, ktoré by aj mohli vyjadrovať skutočnú hodnotu (také však na svete neexistujú!), takto vznikajúce deformácie hodnoty peňazí sa prenášajú do každej ceny na trhu (a sú jej neidentifikovateľnou súčasťou!) so všetkými dôsledkami na všetky hodnotové a výmenné procesy uskutočňované na svete a tým aj na spoločenské a medzinárodné vzťahy v globálnom rozsahu! V novom hospodárskom systéme preto tzv. „finančný trh“ v akejkoľvek forme, či úrovni ekonomiky, rovnako ako finančný kapitál **nemôžu existovať!**

Keďže žiadna peňažná jednotka na svete nie je svojou konštrukciou, obsahom a ani históriou jednotkou práce človeka (a ani jej ekvivalentom), **objektívne existuje nevyhnutná potreba určiť a v ekonomike zaviesť jednotku práce človeka!** Slovné spojenie „cena peňazí“ je svojim obsahom nezmysel a v ekonomike nemôže mať miesto! V novej ekonomike preto **tiež nesmie existovať!**

13. Vychádzajúc z uvedeného, v nadväznosti na obsah bodu **2.** pre zmenu trhu na vyvážený, a tým aj na zánik kapitálových vzťahov stačí najmä

- a) odstrániť rozdiely cien rovnakej práce,
- b) odstrániť nezaplatenú prácu,
- c) zabezpečiť, aby prírodné zdroje nemohli byť predmetom individuálneho vlastníctva,
- d) rozhodnúť, ako naložiť s majetkom vo vlastníctve fyzických a právnických osôb vytvoreným a neoprávnene nadobudnutým v minulosti,
- e) zabezpečiť, aby súčasťou riadenia ekonomiky bola ako podmienka jeho funkčnosti, rovnako ako u ktoréhokoľvek technického riadiaceho procesu, aj nezávislá spätná väzba (vrátane verejnej kontroly), ktorá jediná môže zaručiť korekciu odchýlok od sledovaných a očakávaných výsledkov na každom mieste procesu riadenia s vplyvom na konečné výsledky a tým zaručiť ich dosiahnutie,
- f) vytvoriť nové pravidlá účasti občanov na riadení spoločnosti a jeho kontrole založené na prirodzenom výbere a optimalizácii poznatkového dedičstva rovnako, ako ho poznáme v prírodnom prostredí,

pričom poradie týchto krokov nie je dôležité! Ich vykonaním súčasný hospodársky i spoločenský systém už **nebude môcť ďalej existovať!** Hoci obsahom nie sú tieto kroky náročné, vzhľadom na dlhodobu zakorenené pravidlá súčasného spoločenského i hospodárskeho systému v celosvetovom meradle, nimi formované názory ľudí, spoločenské vedomie, ale najmä na ich ochranu najväčšou formálne kolektívnou vojenskou silou na svete, nebude ich uskutočnenie v reálnych podmienkach jednoduché (ale môže byť nad očakávanie aj prekvapivo rýchle!). Na ich realizáciu treba najmä

13.1 určiť jednotku práce človeka a začleniť ju do medzinárodnej sústavy jednotiek **SI** [aktuálne prostredníctvom Metrickej konvencie (**CM** – Convention du Mètre) a jej orgánov] [Generálna konferencia pre váhy a miery (**CGPM** – Conférence Générale des Poids et Mesures), Medzinárodný výbor pre váhy a miery (**CIPM** – Comité International des Poids et Mesures) a Medzinárodný úrad pre váhy a miery (**BIPM** – Bureau International des Poids et Mesures)] a v ekonomike jej priznať status hodnotového ekvivalentu,

13.2 určiť a zaviesť pravidlá merania spotreby práce človeka a spôsob jej merania,

13.3 zabezpečiť, aby jednotka práce človeka nemohla byť a ani nebola predmetom výmeny, obchodu, aby finančný trh v nijakej forme nemohol existovať a ani neexistoval,

13.4 zabezpečiť, aby predmetom výmeny, obchodu mohli byť len práca človeka a/alebo jej výsledky vyjadrené prostredníctvom jednotky práce človeka,

13.5 zabezpečiť, aby dovtedy, kým budú peniaze v ekonomike potrebné (pozri **Príklad 12** a **Poznámka 15**), nemohli nijaké bez krytia prácou človeka existovať a ani neexistovali,

13.6 zabezpečiť, aby úrok, nijaké marže a iné podobné súčasti trhu v dnešnom ponímaní nemohli existovať a ani neexistovali,

13.7 zabezpečiť, aby prírodné zdroje, ktoré sú svetovým vlastníctvom, nemohli byť predmetom súkromného, ani štátneho vlastníctva,

13.8 zabezpečiť, aby na trhu nemohla existovať nezaplatená práca a ani neexistovala,

13.9 vymedziť predmet verejnej spoločenskej potreby, jej priority a určiť jej veľkosť. Jej základom musí byť krytie základných životných potrieb každého človeka počas celého života, vrátane vzdelania a zdravotnej starostlivosti, bez ohľadu na to, či bude pracovať alebo nie! To významne zjednoduší správu celej sociálnej oblasti spoločnosti a zaručí jej najnižšie náklady! Závislosť krytia základných životných potrieb človeka od milosrdenstva, či dobrej vôle fyzických a/alebo právnických osôb formou darov, sponzorstva, rôznych charít, nadácií, združení, zbierok, či príspevkov a pod. **sa musí stať definitívne minulosťou!** To ale neznamená, že tieto formy pomoci nebudú môcť existovať. Prespávanie ľudí pod mostmi, v rôznych kanáloch, či iných úkrytoch nedôstojných človeka, môžu a musia zostať len ako nezmazateľné odstrašujúce dôkazy príkladov starostlivosti súčasnej spoločnosti o človeka v učebniciach histórie,

13.10 zrušiť doterajšie pravidlá tvorby zdrojov na verejnú spoločenskú potrebu odvodené najmä z príjmov fyzických a právnických osôb a iných doplnkových foriem ich tvorby. Nahradiť ich novými jednoduchými a prehľadnými pravidlami, obmedzujúcimi až vylučujúcimi podvodné konanie tak, aby neboli tieto zdroje vytvárané z výsledkov práce človeka, ale len zo spotreby práce človeka a zo spotreby prírodných zdrojov v každej forme na trhu každou fyzickou a právnickou osobou, v každom prípade a na každom mieste spotreby! Spotrebou na tento účel budú každý prírodný zdroj a výsledok práce človeka bez ohľadu na ich formu a povahu, vymenené na trhu za peniaze, za inú protihodnotu alebo bez protihodnoty (darované). Táto zmena bude mať opačné účinky ako tvorba týchto zdrojov podľa súčasných pravidiel a svojimi samoregulačnými vlastnosťami zároveň povedie nielen k znižovaniu spotreby, k zvyšovaniu hospodárnosti i efektívnosti každej práce človeka a tým aj k zvyšovaniu jej produktivity, ale aj k znižovaniu záťaže životného prostredia! Riešenie deficitov týchto zdrojov na úkor bezbrannej a najzraniteľnejšej časti spoločnosti sa definitívne musí stať minulosťou!

13.11 zabezpečiť, aby boli zdroje na verejnú spoločenskú potrebu vytvárané priamo z práce človeka (z odmeny za prácu) len vo výnimočných prípadoch, t.j. ak zdroje na ich tvorbu zo spotreby práce človeka a prírodných zdrojov nebudú stačiť. V takom prípade bude prispievať na tvorbu týchto zdrojov každý pracujúci človek rovnakým pomerom z ceny, hodnoty svojej práce,

13.12 stanoviť nové pravidlá správy zdrojov na verejnú spoločenskú potrebu a ich rozdeľovania podľa výsledkov práce človeka,

13.13 vytvoriť nové spoločenské pravidlá zaručujúce skutočnú demokraciu (riadenie a správu spoločnosti na každej úrovni jej organizačnej výstavby) v prospech ľudu i spoločnosti. Ich súčasťou budú musieť byť najmä redefinícia funkcií i rekonštrukcia štruktúr štátu, zákonodarnej, výkonnej i súdnej moci založených na objektívnom poznaní a potrebách človeka, prísne oddelenie politického a odborného riadenia, funkčnej a osobnej zodpovednosti, zásada jediného nadriadeného a osobná zodpovednosť! Politické riadenie, dovtedy, kým bude existovať, sa bude môcť uplatňovať len v spoločenských procesoch súvisiacich so zákonodarnou mocou. Vo všetkých ostatných procesoch v spoločnosti sa bude uplatňovať len kvalifikovaný, odborný, znalostný prístup pod verejným dohľadom! Výsledkom bude objektívnosť, dlhodobá stabilita, najvyššia kvalita a tým aj optimálny rozvoj spoločnosti,

13.14 určiť, ako naložiť s bohatstvom sveta (v dnešnom ponímaní) vo vlastníctve fyzických a právnických osôb, t.j. s časťou majetku „**V_P**“ podľa vzťahu (**66**) neoprávnene nadobudnutou v minulosti, vrátane cirkevného majetku, tzv. privatizovaného majetku i tzv. reštituovaného majetku v prospech spoločenských zdrojov,

14. Úroveň organizačnej štruktúry spoločnosti, v pôsobnosti ktorej budú zmeny podľa bodu **13.** vykonané, bude určená spoločenskou dohodou. V súčasných podmienkach sa najvhodnejšou najnižšou úrovňou javí štát. Vykonanie zmien vo väčšom rozsahu bude vyžadovať vytvorenie nového svetového (medzinárodného) právneho poriadku. Keďže právne vzťahy vychádzajú z materiálnej základne a nemôžu mať preto väčšiu spoločenskú dôležitosť ako hospodárska sústava spoločnosti, pri kontinuálnom vývoji spoločnosti sú právne vzťahy určované ekonomickými vzťahmi a nie naopak! Úvodná fáza nenásilného prechodu na nový hospodársky systém bude musieť byť tak v nevyhnutnom rozsahu výnimkou!

15. Keďže ekonomická štruktúra spoločnosti budúceho obdobia bude od základu zmenená, jej právny poriadok môže získať prirodzený rešpekt i autoritu len ak bude vychádzať z objektívnej skutočnosti, t.j. bude spravodlivý voči každému! Nesmie umožňovať výklad podľa toho, komu, kedy a ako to vyhovuje! Národné právo sa bude postupne transformovať na právo medzinárodné.

16. V spoločnosti s vyváženým trhom nebudú môcť inflácia a ani deflácia v dnešnom ponímaní a ani rozsahu existovať. Množstvo fyzických peňazí uvedených na trh musí zodpovedať hodnotám vytvoreným prácou človeka! Rastom produktivity práce, rozvojom výrobných síl a vzťahov, informačných a komunikačných technológií fyzické peniaze postupne prestanú plniť svoje funkcie a zaniknú. Či peniaze zaniknú aj ako prostriedok účtovania hodnôt vo výmenných procesoch, bude závisieť najmä od prírodných zdrojov, veľkosti produkcie, individuálnej spotreby i spotreby celej spoločnosti, ale aj vlastností človeka (pozri aj bod **3.**). Táto otázka ale nie je otázkou dňa a odpoveď na ňu bude závisieť od možností, priorít a vzťahov, ktoré vzniknú v budúcej spoločnosti a od jej hodnotového systému. Tie sú predvídateľné už dnes.

17. Zmenu trhu na vyvážený podľa bodu **13.** a zmenu vlastníctva časti majetku „VP“ podľa vzťahu (**66**) neoprávnené nadobudnutého v minulosti, v prospech spoločenských zdrojov možno dosiahnuť napr.

17.1. prirodzeným vývojom poklesu veľkosti nezaplatenej práce napr. podľa vzťahu (**64**) a poklesu zisku napr. podľa vzťahu (**65**) v dôsledku rastu produktivity práce [napr. podľa vzťahu (**56**)] vedúcich k výsledku podľa vzťahu (**30**), prevedením tohto majetku v prospech spoločenských zdrojov – a spoločenskou dohodou zabezpečiť podmienky vyváženého trhu podľa bodu **13.**,

17.2 dobrovoľným vzdaním sa vlastníkov tejto časti majetku v prospech spoločenských zdrojov a spoločenskou dohodou zabezpečiť podmienky vyváženého trhu podľa bodu **13.**,

17.3 zmocnením sa tohto majetku v prospech spoločenských zdrojov násilnou formou s rizikom poznaným z minulosti (keď násilné zmeny „požierali“ ich iniciátorov a vodcov len preto, že tí, ktorí im umožnili a pomohli zmeny vykonať, nepoznali a neosvojili si podstatu a ani dôvody zmien a preto boli ľahko ovplyvniteľní) – a spoločenskou dohodou zabezpečiť podmienky vyváženého trhu podľa bodu **13.**,

17.4 zmocnením sa tohto majetku v prospech spoločenských zdrojov násilnou formou až potom, ako bude zmene predchádzať proces prípravy a informovania verejnosti o podstate a dôvodoch zakladajúcich legitimitu i objektívnosť nevyhnutnosti zmeny a väčšinová časť obyvateľstva sa s nimi stotožní. T.j. vykonať túto zmenu z vôle ľudu na základe poznania a uvedomelosti – a spoločenskou dohodou zabezpečiť podmienky vyváženého trhu podľa bodu **13.**,

17.5 vytvorením podmienok pre vznik hospodárskej neutrality a ponechať na prirodzený vývoj, ktorá z foriem tvorby nových hodnôt, vrátane foriem integrácie, združovania práce človeka preukáže v konkurenčnom prostredí v zmenených podmienkach najväčšiu výkonnosť – a spoločenskou dohodou postupne zabezpečiť podmienky vyváženého trhu podľa bodu **13.**,

17.6 spoločenskou dohodou, ktorá rozloží splnenie podmienok vyváženého trhu podľa bodu **13.** na dlhšie časové obdobie, určí prechodné obdobie a v ňom stanoví

- a) pravidlá prerozdelenia zisku (až do jeho zániku) hospodárskych subjektov medzi ľudí, ktorí ho budú vytvárať, smerujúce k naplneniu obsahu bodu **13.**,
- b) nové pravidlá riadenia a správy spoločnosti, organizačného usporiadania spolunažívania ľudí na každej úrovni spoločnosti, tvorby a rozdeľovania zdrojov, vzniku a rozvoja hospodárskych subjektov smerujúce k naplneniu obsahu bodu **13.**,
- c) pravidlá naloženia s vlastníctvom neoprávnené nadobudnutého majetku smerujúce k naplneniu obsahu bodu **13.**,
- d) postup a lehoty splnenia podmienok podľa bodu **13.**,

17.7 iným postupom, výsledkom ktorého bude splnenie podmienok vyváženého trhu podľa bodu **13.**.

Obsahom spoločenskej dohody vo všetkých prípadoch bodu **17.** musí byť

- a) aj cirkevný majetok, majetok nadobudnutý v procesoch tzv. privatizácie majetku vo vlastníctve štátu a tzv. reštituovaný majetok,

b) prihladené na majetok vo vlastníctve iných štátov a ich občanov na území štátu, ktorý bude zmenu uskutočňovať (rozhodnú o ňom občania týchto iných štátov).

18. Je možné urobiť za minulosťou aj „hrubú čiaru“ a ponechať neoprávnene nadobudnutý majetok jeho vlastníkom, alebo zvoliť kritériá iné ako vyplývajú zo vzťahu (66), kompromisné. V takom prípade nebude možné krivdy spáchané v minulosti doterajším hospodárskym a spoločenským systémom na národoch sveta napraviť a ani nebudú môcť byť vytvorené zrovnateľné východiskové podmienky pre všetky národy do budúcnosti.

19. O spôsobe zmeny rozhodnú občania jednotlivých krajín. Koordinácia týchto krajín proces urýchli.

20. Keď sa obsah bodu 13. stane základom i súčasťou nového spoločenského vedomia, vznikne na základe spoločenskej dohody aj celkom nový právny poriadok založený na objektívnej realite, na skutkovej podstate a jej preukázateľnosti. Objektívna realita nemôže byť nikdy popretá nikým a ničím a považovaná za nelegitímnu len preto, že by nezodpovedala aktuálnemu právnemu stavu (vyjadrujúceho doteraz vždy záujem preferovaného človeka, skupiny, či skupín), ktorý by nevychádzal z tejto podmienky. Zmeny budú tak rozsiahle, že zo súčasných štruktúr spoločnosti a v nej uplatňovaných pravidiel v každej oblasti jej života nezostanú žiadne z nich nedotknuté!

21. Zmena súčasného spoločenského systému, ktorý popri dôsledkoch uvedených v úvode tohto dokumentu, spôsobuje celý rad ďalších nepravostí v rôznych podobách priamo alebo nepriamo beztrestne páchaných vlastními kapitálu na miliónoch ľudí sveta, vyvolávajúci utrpenie, ktoré si nezavinili sami, je objektívne nevyhnutná a nezvratná! Vznikne tak nový, hodnotovo a kvalitatívne úplne iný spoločenský systém s novými vzťahmi, hodnotami, s novou morálkou i kultúrou, svojou podstatou vylučujúci existenciu všetkých negatívnych spoločenských javov a ich dôsledky poznané v doterajšej histórii ľudstva v najhorších formách. Ako alternatíva dnes všade prítomných a všemocných peňazí, neoprávneného obohacovania, špekulácií, podvádzania i cieleného zavádzania, riešení ad hoc, masívnej devastácie hodnôt ľudskej civilizácie a kultúry, životného prostredia a celého radu ďalších negatívnych javov, ktoré sú priamym dôsledkom súčasnej „modernej“ spoločnosti a ktoré ju zároveň nielen charakterizujú, ale aj ohrozujú!

22. Budúcnosť jednotlivých krajín i sveta je v odstraňovaní základného rozporu medzi spoločenským charakterom práce a súkromnovlastníckym rozdeľovaním jej výsledkov, v integrácii práce človeka pri rešpektovaní jeho individuálnych osobitostí a v úcte k schopnostiam každého človeka. Prirodzeným dôsledkom bude postupné stieranie historicky spravidla násilne vytvorených hraníc krajín, v ktorých boli národy sveta spravidla násilne odsúdené a nútené žiť, prehlbovanie vzájomnej dôvery, porozumenia a spolunažívania s podporou znakov charakterizujúcich prirodzenú bytostnú podstatu ľudského druhu.

23. Zmenové procesy vzniku nových spoločenských vzťahov môže začať uskutočňovať každá krajina samostatne, pričom najlepšie predpoklady na ich uskutočnenie sú v najvyspelejších krajinách sveta, v krajinách s najvyššou vzdelanosťou obyvateľstva. V podmienkach neustáleho rastu globalizácie kapitálu budú výsledky týchto procesov i čas ich realizácie závisieť od úrovne poznania a rozsahu i úrovne koordinácie pokrokových síl krajín celého sveta! Preto musia byť čo najväčšie! Za tým účelom musí vzniknúť nadnárodný koordinačný orgán schopný koordinovať toto úsilie v medzinárodnom rozsahu!

24. Historicky predurčenými politickými silami na vedenie zmenových procesov v jednotlivých krajinách sú politické strany komunistického typu, ktoré i napriek niektorých omylom v praktickej politike v minulosti vyplývajúcich najmä zo stupňa aktuálneho poznania, i napriek ešte neexistujúcej spoločenskej objednávke v dôsledku nepochopenia podstaty príkoria a nespravodlivosti na svete obyvateľstvom, i napriek klamstvám a účelovým poloprávdám šírených všetkými dostupnými prostriedkami a formami, i napriek špine nahádzanej v neuveriteľnom rozsahu na ne, boli a sú jedinými, ktoré vo svojej politike vychádzali a vychádzajú z vedeckého poznania spoločenských procesov zodpovedajúceho ich vývojovým etapám, boli a sú najbližšie na ceste k dosiahnutiu dnes ťažko predstaviteľných ušľachtilých a vznešených cieľov v podmienkach nových spoločenských vzťahov. Objektívna realita nezávisí od ideológie, národnosti, farby pleti, náboženstva, želania jednotlivca, či kolektívu a celkom určite zvíťazí! Nemôže ju zastaviť ani doteraz neustále narastajúca moc kapitálu!

25. Prístupovanie jednotlivých krajín k novému trhu bude na dobrovoľnom základe.

26. Nové podmienky spolunažívania národov sveta budú vyžadovať novú koncepciu medzinárodných vzťahov, vznik nového nadnárodného koordinačného a bezpečnostného orgánu na princípe rovnosti národov s pôsobnosťou, právomocami, kontrolnými mechanizmami i silovými štruktúrami, ktorý dokáže v súlade s dohodnutými pravidlami zaručiť existenciu a rozvoj každého národa, jeho tradícií, kultúry, jazyka i hrdosti, pri rešpektovaní osobitostí a záujmov ostatných národov.

27. Prijatím novej spoločenskej dohody zanikne triedne rozdelenie sveta, a tým i akýkoľvek dôvod na existenciu politických subjektov a v konečnom dôsledku aj štátov v doterajšom ponímaní (okrem iného sa napr. človek bude môcť narodiť v jednej krajine, v inej študovať, do inej sa presťahovať a žiť, či do ďalšej ísť prežiť jeseň života). Tým zaniknú príčiny nielen biedy a útlaku **stámiliónov** ľudí sveta, ale aj napätia objektívne vznikajúceho medzi doterajšími nezmieriteľnými záujmami spoločenských vrstiev v rámci jednotlivých krajín i v ich

vzájomných vzťahoch. Slobodný rozvoj každého jednotlivca, a tým i spoločnosti bude popri prírodných procesoch určovaný prácou človeka založenej na poznatkovom a kultúrnom dedičstve národov, na objektívnom poznávaní sveta, na nezastaviteľnom vývoji poznania a schopností ľudskej civilizácie, na najlepších poznatkoch ľudstva z najlepších a na princípe zdravého rozumu. Ľudstvo tak bude môcť konečne svoj intelekt navždy vkladať len do svojho rozvoja a nie ničenia!

28. Najväčším nebezpečenstvom i prekážkou zmenových procesov je **najväčšia vojenská sila sveta**, mohutný mocenský nástroj svetového kapitálu, ktorý vznikol a je udržiavaný na ochranu jeho záujmov! To je tiež skutočný dôvod, **prečo aj v unipolárnom svete po skončení tzv. studenej vojny naďalej nielen existuje**, ale aj narastá a prečo sa všestranne zdokonaľuje, **hoci rozpadom ZSSR a celého socialistického spoločenstva pod jeho vedením ideologický protivník a politické dôvody na existenciu takého nástroja už zanikli!** Ako vyplýva z tohto dokumentu, **ekonomické dôvody**, medzi ktorými nemá ideologický aspekt miesto, **však nie!** **A tie sú pre svetový kapitál hrozivé!**

Poznámka 16. V tejto súvislosti sa treba zamyslieť, čo zostáva príčinou napätia medzi USA a Ruskom neustále hroziacim vojenským konfliktom s nepredstaviteľnými katastrofálnymi dôsledkami pre ľudskú civilizáciu, hoci v Rusku bol a je „z vôle ľudu“ nastolený aj pod vplyvom USA rovnaký hospodársky a spoločenský systém ako v USA, t.j. keď už proti sebe nestoja dva nezmieriteľné hospodárske a spoločenské systémy! Príčinu ponúka Churchillov fultonský prejav z marca r. **1946**, v ktorom vyzval anglosaské národy na spoluprácu proti komunizmu. Svetový „komunizmus“ exportom demokracie pod vedením USA zanikol, **kapitál, slovanské národy a ani historická slovanská vzájomnosť však zatiaľ nie!**

29. Je v záujme ľudstva, aby všetky vojenské zoskupenia i medzinárodné zmluvy, ktoré vznikli v doterajších podmienkach sveta, čo najskôr zanikli a aby všetky krajiny a ich národy slobodne pristúpili na novú koncepciu medzinárodných vzťahov podľa bodu **26!**

C. NIEKTORÉ PODSTATNÉ FAKTY (BEZ MATEMATIKY)

1. Obsah ekonómie a ekonomiky doteraz prezentovaný a uplatňovaný nielen na úrovni jednotlivých štátov, ale aj v celosvetovom meradle, nebol a ani **nie je budovaný v súlade so skutočnosťou i s poznatkami poznanými v prírode!** Nevychádza z objektívnej reality a zjavne preukazuje, že v ňom **absentuje logika i zdravý rozum!** Preto, alebo práve preto **nie je pravdivý a ani správny, a ako bolo preukázané, nie je ani spravodlivý!** Jeho úlohou je okrem iného vytváranie teórií na obhajobu existencie doterajšieho hospodárskeho systému a na ňom budovaných spoločenských vzťahov, s cieľom zachovať a rozvíjať ich na základoch im vlastným na čo najdlhšiu dobu a navodenie spoločenského vedomia priaznivého takému vnímaniu.

2. Je to tak najmä preto, že **ekonómia i ekonomika používajú rôzne, neporovnateľné a nesúmeriteľné prvky!** Ich používaním boli v minulosti vytvárané a rozvíjané a používaním takých prvkov sú rozvíjané doteraz!

3. Pravidlá rozdeľovania vytváraných zdrojov uplatňované v ľudskej spoločnosti v celosvetovom meradle **sú nielen nevyvážené, ale svojou podstatou aj diskriminačné, a preto aj nespravodlivé!** Ak by sa súčasné svetové bohatstvo podľa údajov uvedených v úvode tohto dokumentu rozdelilo medzi všetkých ľudí sveta (vrátane detí), každému z nich by pripadlo **asi 33 570** dolárov a bieda i chudoba v dnešnom ponímaní by sa stali minulosťou! Rozdeľovanie podľa vlastníctva spôsobuje diskrimináciu gigantických rozmerov drvivej väčšiny ľudí sveta a **ľudskú civilizáciu vedie spoľahlivo do záhuby!**

4. Súčasný trh je nevyvážený a jeho pravidlá odporujú procesom vlastných prírode! Hodnotový systém súčasnej ekonomiky sveta nie je nastavený v súlade so skutočnými hodnotami, ale **je deformovaný prostredím trhu!** Keďže spoločnosť nestanovuje a ani neposudzuje hodnoty podľa ich objektívneho reálneho základu, ale podľa aktuálnej potreby, sú nestále, časovo závislé! Hoci objektívne v skutočnosti svoju veľkosť nezmenili!

5. Na rozdiel od prírodného prostredia, procesy prebiehajúce v prostredí súčasného trhu nie sú charakteristické vyváženým stavom a tendenciou vzniknuté odchýlky odstrániť po zániku príčin, ktoré ich vyvolali, ale naopak, tieto odchýlky zväčšujú! A sú nastavené tak, aby boli odchýlky čo najväčšie!

6. **Na tvorbe odchýlok s ťažkými dôsledkami na prírodné prostredie sú hospodársky systém, vznik a existencia súčasného trhu nielen založené, ale sú nimi podmienené!**

7. **Osobitne nebezpečné pre prírodu sú vplyvy človeka, ktoré ju ohrozujú nevratne!**

8. **Neustály rast majetkovej nerovnosti je jedným z najväčších ekonomických celosvetových rizík v najbližšej budúcnosti!**

9. K rozhodujúcim príčinám nevyváženosti trhu patria najmä existencia nezaplatenej práce človeka, neoprávnené privlastňovanie jej výsledkov a rozdielna cena práce človeka v hospodárskych procesoch, vlastníctvo prírodných zdrojov a existencia fiktívneho finančného kapitálu!

10. Veľká väčšina zamestnancov nepracuje za skutočnú cenu svojej práce, ale za mzdu, plat! Jediným činiteľom, ktorý popri práci vlastníkov kapitálu určuje veľkosť rastu ich majetku, je neoprávnené privlastňovanie výsledkov nezaplatenej práce ich zamestnancov merané veľkosťou zisku! Preto aj jediným zmyslom a cieľom úsilia každého podnikateľského subjektu je tvorba čo najväčšieho zisku!

11. V kapitalistickom hospodárskom systéme je preto produktívna a aj podporovaná práca iba práca vytvárajúca zisk! Táto skutočnosť je pre ľudstvo veľkým bezpečnostným rizikom a vážnym priamym ohrozením s nepredvídateľnými dôsledkami, pretože nie každá produktívna práca vytvárajúca zisk pre podnikateľa, je produktívna aj pre ľudstvo!

12. Tvorba pridanej hodnoty prácou človeka pre zisk obmedzuje rozvoj každej oblasti činnosti človeka, a tým aj celej spoločnosti!

13. Nevyhnutnosť vytvárania zisku vyvoláva potrebu výsledky podnikania predať. Tie možno predať len na nenasýtenom trhu! Aby kapitál mohol existovať, nevyhnutne potrebuje práve taký trh! Práve to bol pravý dôvod, prečo došlo koncom 80. rokov minulého storočia takmer v rovnakom období „z vôle ľudu“ k politickým prevratom v krajinách bývalého socialistického spoločenstva a prečo „museli deti ukázať svojim rodičom“, čo mali urobiť už dávno a za to, že tak neurobili, by sa mali dokonca hanbiť! Preto prišla aj „pražská jar“, „arabská jar“ a ak sa ľudstvo včas nespamätá, prídu aj ďalšie „jari“! Preto bolo potrebné zlikvidovať aj výrobný potenciál týchto krajín, urýchlene postaviť nové lacné montážne haly pre nové technológie, aby bolo možné využiť lacnú pracovnú silu, aby sa v príhodnej chvíli mohol kapitál presťahovať za ešte lacnejšou pracovnou silou! Preto už nie sú tiež potrební vzdelaní a ani uvedomelí občania jednotlivých krajín, ale len pracovná sila vzdelaná v rozsahu nevyhnutnom pre výkon konkrétnej práce! Rozhodujúce je, aby bola čo najlacnejšia! Atd., atd..

14. Majetok zamestnávateľov (aspoň s jedným zamestnancom) zväčšujú výsledky nezaplatenej práce zamestnancov nielen vtedy, keď v hodnotenom období skončia hospodárenie so ziskom, ale aj vtedy, keď ho skončia účtovne s nulovým ziskom! Neoprávnené privlastňovanie časti výsledkov práce zamestnancov je okrádanie, vykorisťovanie zamestnancov, čo zamestnávatelia popierajú a odmietajú!

15. Zamestnávatelia môžu bohatnúť a byť bohatí len na úkor zamestnancov! Popri vlastnej práci môžu byť bohatší len o toľko, o koľko budú zamestnanci chudobnejší!

16. Kapitalistický hospodársky systém využíva na zvyšovanie svojej efektívnosti najprirodzenejšie vlastnosti človeka ako sú napr. pud sebazáchovy a strach! Zamestnávatelia ich využívajú vo svoj prospech nielen na úkor zamestnancov, ale i celej spoločnosti! V novom hospodárskom a spoločenskom systéme nebude môcť a ani smieť tento mohutný zdroj motivácie existovať! Jej kľúčovým zdrojom bude nová sústava ekonomických a spoločenských kritérií odvodená najmä od potrieb a cieľov spoločnosti a od znalostí a schopností človeka!

17. Zamestnávatelia budú vždy usilovať o vyplácanie čo najnižšej mzdy, platu svojim zamestnancom a na jej zvyšovaní nemajú a ani nemôžu mať záujem! Preto mzda v kapitalistických vzťahoch vždy bola, je a aj bude zdrojom vážnych konfliktov medzi zamestnávateľmi a ich zamestnancami! Verejnosť bez poznania prvotných príčin tohto javu zameriava ostrie svojej nespokojnosti, vybíja si zlosť i energiu nie voči tým, ktorí tento jav spôsobujú, ale voči tým, ktorí nemajú s jeho príčinami nič spoločné!

18. Nezamestnanosť nie je nevyhnutnou súčasťou trhu! Je však existenčne nevyhnutnou súčasťou kapitalistického trhu i kapitalistického štátu! Okrem iného preto, že znižuje cenu práce a zvyšuje zisk. Hrozba straty práce je významným nástrojom dosahovania pokory zamestnancov! Tí sú tak radi, že vôbec nejakú prácu majú a so svojimi dennodennými starosťami už obchodnému vzťahu so zamestnávateľom inú pozornosť zväčša nevenujú!

19. Ak v jednotlivých krajinách počuť hlas ich vlád, ktorým presviedčajú verejnosť o tom, že nezamestnanosť vyriešia zamestnávatelia, je to hlas vlád triedy zamestnávateľov, ktorým plynú z nezamestnanosti zisky! Pre zamestnávateľov a aj pre kapitalistický štát je nezamestnanosť objektívne neriešiteľná, pretože sú na ňu existenčne odkázaní!

20. Kapitalistický štát sociálnosť potrebuje a aj zabezpečuje len v rozsahu udržania sociálneho zmiernu v spoločnosti!

21. Zamestnávatelia a ani kapitalistický štát nemajú a ani môžu mať záujem napr. na neobmedzenom raste poznania a vzdelanosti zamestnancov (obyvateľstva), vedy a výskumu a ani na zabezpečovaní starostlivosti o zdravie zamestnancov (obyvateľstva), hoci ich rozširovanie deklaratívne formálne podporujú! V skutočnosti investujú do nich len v rozsahu, ktorý ešte umožňuje podnikateľom vytvárať zisk!

22. Obsah tajomného označenia „neviditeľná ruka trhu“ je tajomným len zdanlivo! V skutočnosti je dôsledkom celkom konkrétnych trhových vzťahov (pre neznalých neviditeľných)! Živený mýtus o tom, že trh svojou „neviditeľnou rukou“ všetko vyrieši, nie je ničím podložený a z toho, čo ťaží ľudí práce, nevyrieši nič a ani vyriešiť nemôže!

23. Tento dokument je výzvou na podporu úsilia, ktorého cieľom je súčasný stav sveta v čo najkratšom čase zmeniť a nastoliť jeho spravodlivejšie usporiadanie!

24. Poznanie, rozsah znalostí človeka je základnou podmienkou jeho slobody, odstránenia jeho závislosti v akejkoľvek forme od vplyvu vlastníkov kapitálu sledujúcich najmä vlastné záujmy! Rastom poznania sa človek stáva slobodnejším v najširšom slova zmysle! Žiaľ, dnes je len málo tých, ktorí si uvedomujú, že nástroje, ktoré sa s podporou štátu používajú na zachovanie tejto závislosti, sú len súčasťou starostlivo účelovo riadeného veľkého divadla v rôznych podobách za veľké peniaze, zneužívajúceho neznalosť človeka s cieľom, okrem iného, udržať jeho nevedomosť a pokoru čo najdlhšie!

25. V budúcnosti musí byť trh vyvážený!

26. Podmienky vyváženého trhu musia byť splnené vo všetkých krajinách, ktoré pristúpia k spoločnému trhu! Na konci zmenových a integračných procesov vo všetkých krajinách sveta!

27. Prirodzenou vlastnosťou človeka je úsilie znižovať podiel vlastnej (najmä fyzickej) práce tak, aby v konečnom dôsledku túto prácu v čo najväčšom rozsahu vykonával za neho stroj! Produktivita práce preto rastie a rovnako ako rásť doteraz, bude rásť aj v budúcnosti! Súčasná generácia má to šťastie, že začiatky epochy výrobných procesov tohto charakteru, riadených najvyspelejšími strojmi modernej doby, už môže sama bezprostredne poznať.

28. Objektívnym rastom produktivity práce v budúcnosti zanikne podľa zákona konca nezaplatená práca, a tým aj zisk bez toho, aby do vývoja spoločnosti ktokoľvek a akokoľvek zasahoval! Vráťane politických síl! V dôsledku toho neodvratne zanikne aj kapitál!

29. Dôsledkom zákona konca budú zásadné zmeny v doterajších spoločenských vzťahoch a netušené, dnes pre mnohých ľudí ťažko predstaviteľné možnosti nových vzťahov v prospech veľkej väčšiny populácie i spoločnosti!

30. Oprávnené nadobudnutý majetok človeka je len majetok nadobudnutý výlučne len za výsledky jeho vlastnej práce a/alebo majetok získaný po jeho predkoch tiež len v rozsahu majetku nadobudnutého ich vlastnou prácou a v tomto rozsahu darovaný majetok!

31. Vyvlastnenie vlastníkov kapitálu bez náhrady národom krajiny v rozsahu neoprávnené nadobudnutého majetku v ktoromkoľvek čase je oprávnené! Preto aj znárodnenia uskutočnené národmi v minulosti a uskutočňované aj dnes boli a sú tiež oprávnené, aj keď nie v právnom zmysle aktuálneho právneho poriadku. Žiadny právny poriadok účelovo nevychádzajúci z objektívnej reality nemôže byť však legitímny, záväzný a už vôbec nie vynútiteľný! Je zdrojom konfliktov v spoločnosti s nepredvídateľnými dôsledkami!

32. Reštitúcie neoprávnené nadobudnutého majetku, vrátane cirkevného a tzv. privatizovaného majetku nie sú ničím podložené a ani odôvodnené! Preto nie sú ani prijateľné!

33. Zmena hospodárskeho a spoločenského systému spoločnosti založeného na kapitálových vzťahoch na nový systém bez kapitálu nesúvisí s charakterom vlastníctva výrobných prostriedkov a nie je jeho zmenou podmienená!

34. V novom hospodárskom systéme budú výrobné prostriedky vlastníť fyzické osoby a/alebo ich zoskupenia (v rôznych formách integrovanej, združenej práce – právnických osôb na základe slobodnej kooperácie)! Každý človek bude pracovať za spoločnosťou priznanú hodnotu svojej práce bez ohľadu na to, kto bude vlastníkom výrobných prostriedkov! Dôvtedy, kým spoločenské a prírodné prostredie neumožnia rozdeľovanie podľa Príkladu 12 a Poznámky 15)! Potom už budú výrobné prostriedky spoločné!

35. Vlastníctvo bude nedotknuteľné a pod najvyššou ochranou!

36. Každý človek, bez ohľadu na to, či bude pracovať alebo nie, bude mať počas svojho života zabezpečené všetky základné životné potreby v spoločnosťou priznanom rozsahu!

37. Závislosť krytia základných životných potrieb človeka od milosrdenstva, či dobrej vôle fyzických a/alebo právnických osôb formou darov, rôznych charít, nadácií, združení, zbierok, či príspevkov a pod. sa musí stať definitívne minulosťou! To ale neznamená, že tieto formy pomoci nebudú môcť existovať. Prespávanie ľudí pod mostmi, v rôznych kanáloch, či iných úkrytoch nedôstojných človeka, môžu a musia zostať len ako nezmazateľné odstrašujúce príklady starostlivosti súčasnej spoločnosti o človeka v učebniciach histórie!

38. Solidarita, či sponzorstvo fyzickými, či právnickými osobami disponujúcimi zdrojmi, ktoré sami nevytvorili, prejavované, poskytované a sprevádzané nápadnou vnucovanou publicitou, v skutočnosti solidaritou a ani sponzorstvom nie sú! Navodzujú falošné spoločenské vedomie, podľa ktorého obdarovaní – v skutočnosti okradnutí, majú byť za tieto prejavy ešte aj vďační! Využívanie a umožňovanie rôznych foriem „zábavy“ za týmto účelom (tiež len za peniaze okradnutých) aj prostredníctvom hromadných informačných prostriedkov je svojou povahou osobitne opovrhnutia hodné!

39. Solidarita, sponzorstvo a iné prejavy spolupatričnosti a pomoci v pravom slova zmysle – na reálnom základe, ak budú potrebné, nebudú dotknuté!

40. Ekonomické príčiny vzniku konfliktov v spoločnosti, vrátane tých najväčších a najhorších prejavov násilia medzi národmi sveta, **prestanú existovať!** Hoci **iné príčiny napätia a násilia**, napr. náboženské, na riešenie ešte len čakajú, **rozvojom poznania človeka tiež postupne zaniknú!**

41. Nový právny poriadok musí byť založený na objektívnej realite, na preukázateľnosti skutkovej podstaty! Objektívna realita nemôže byť nikdy popretá nikým a ničím a považovaná za nelegitímnu len preto, že by nezodpovedala aktuálnemu právnemu stavu, ktorý by nevychádzal z tejto podmienky! Zmeny budú tak rozsiahle, že zo súčasných štruktúr spoločnosti a v nej uplatňovaných pravidiel **nezostanú žiadne z nich nedotknuté!**

42. Budú musieť vzniknúť nové pravidlá riadenia a správy spoločnosti, ktorých súčasťou budú najmä redefinícia funkcií i rekonštrukcia štruktúr štátu, zákonodarnej, výkonnej i súdnej moci založených na objektívnom poznaní a potrebách človeka, prísne oddelenie politického a odborného riadenia, funkčnej a osobnej zodpovednosti, zásada jediného nadriadeného a osobná zodpovednosť! **Politické riadenie**, dovedty, kým bude existovať, **sa bude môcť uplatňovať len v spoločenských procesoch súvisiacich so zákonodarnou mocou!** **Vo všetkých ostatných procesoch v spoločnosti sa bude uplatňovať len kvalifikovaný, odborný, znalostný prístup pod verejným dohľadom!** Výsledkom bude **objektívnosť, dlhodobá stabilita, najvyššia kvalita a tým aj optimálny rozvoj spoločnosti!**

43. Bude potrebné prijať a zaviesť medzinárodne záväznú veličinu „práca človeka“ a jej jednotku!

44. Zmenové procesy vzniku novej spoločnosti môže začať uskutočňovať každá krajina samostatne, pričom najlepšie predpoklady na ich uskutočnenie sú v najvyspelejších krajinách sveta, v krajinách s najvyššou vzdelanosťou obyvateľstva! V podmienkach neustáleho rastu globalizácie kapitálu budú **výsledky týchto procesov i čas ich realizácie závisieť najmä od úrovne poznania a rozsahu i úrovne koordinácie pokrokových síl krajín celého sveta!** Preto musia byť čo najväčšie! Za tým účelom musí vzniknúť nadnárodný koordinačný orgán s pôsobnosťou a právomocami, ktoré umožnia túto požiadavku uskutočniť!

45. Prístupovanie jednotlivých krajín k novému trhu bude na dobrovoľnom základe.

46. Prijatím novej spoločenskej dohody **zanikne triedne rozdelenie sveta**, a tým i akýkoľvek dôvod na existenciu politických subjektov a v konečnom dôsledku aj štátov v doterajšom ponímaní (okrem iného sa napr. človek bude môcť narodiť v jednej krajine, v inej študovať, do inej sa presťahovať a žiť, či do ďalšej ísť prežiť jeseň života)! Tým zaniknú príčiny nielen biedy a útlaku **stámiliónov** ľudí sveta, ale aj napätia objektívne vznikajúceho medzi doterajšími nezmieriteľnými záujmami spoločenských vrstiev v rámci jednotlivých krajín i v ich vzájomných vzťahoch! Slobodný rozvoj každého jednotlivca, a tým i spoločnosti bude popri prírodných procesoch určovaný prácou človeka založenej na poznatkovom a kultúrnom dedičstve národov, na objektívnom poznávaní sveta, na nezastaviteľnom vývoji poznania a schopností ľudskej civilizácie, na najlepších poznatkoch ľudstva z najlepších a na princípe zdravého rozumu. **Ľudstvo tak bude môcť konečne svoj intelekt navždy vkladať len do svojho rozvoja, a nie ničenia!**

47. V období, keď spoločnosť nebola schopná produkovať prebytok, spoločenské triedy v nej neexistovali. Vznikli až schopnosťou produkovať prebytky (v lokálnom meradle) a následným vznikom súkromného vlastníctva s rozdeľovaním produkcie podľa vlastníctva sa spoločnosť stala výrazne nerovnou. **Nerovnosť pretrváva dodnes a je úlohou i povinnosťou ľudskej civilizácie zabezpečiť, aby sa opäť stala rovnou! Len za tejto podmienky sa nebudú môcť nikdy zopakovať hrôzy poznané v jej doterajšej histórii!**

48. Otvorenou zostáva otázka, či bude ľudstvo schopné v budúcnosti produkovať prebytky aj v celosvetovom meradle. Doterajšie poznatky nasvedčujú tomu, že svojimi schopnosťami s veľkou pravdepodobnosťou áno, avšak s rovnakou veľkou pravdepodobnosťou **to neumožní obmedzenosť prírodných zdrojov.** Preto, ak človek nebude zvyšovať svoju životnú úroveň zo zdrojov z prostredia mimo Zeme, **spoločenská regulácia spotreby** uvedomelým obmedzovaním životnej úrovne v záujme zachovania ľudského živočíšneho druhu i života na Zemi **bude nevyhnutná!**

49. Doterajší vývoj sveta pod vplyvom človeka vytvára veľké **riziká a nebezpečenstvá bez možnosti ich zásadného ovplyvňovania jednotlivými ľuďmi (v demokracii!)**! V zhode s poznaným prirodzeným javom pudu sebazáchovy je preto nevyhnutné v záujme zachovania ľudského druhu i podmienok života na Zemi takýto vývoj čo najskôr od základu uvedomelo zvrátiť spoločne! **Kým nebude už neskoro!**

50. Práca pre všetkých závisí najmä **od spôsobu rozdeľovania jej výsledkov.** Ľudia, ktorí budú chcieť a/alebo potrebovať pracovať, **nebudú ako nezamestnaní existovať!** Zvyšovaním produktivity práce sa **pracovný čas i dôchodkový vek budú objektívne skracovať v prospech času pre osobný život každého človeka!** Človek nebude žiť preto, aby bol ponižujúco len pracovnou silou (a aj preto vnímal prácu ako príťaž!), ale najmä preto, aby bol jeho život plnohodnotný v pravom zmysle tohto slova a práca bola pre neho nielen jednou z foriem napĺňania jeho prirodzených individuálnych potrieb, ale aby bola sprevádzaná aj pocitmi uspokojenia, aby bola pre neho i potešením a aj jedným z dôležitých zdrojov vedúcich k životnému nadšeniu, optimizmu i k šťastiu! **Takýto dôsledok sa nepochybne pozitívne prejaví na kvalite zdravia, a tým aj**

predĺžení života človeka! Hodnota človeka v spoločnosti bude mať nový, doteraz nepoznaný obsah i rozmer! Tým zaniknú aj dôvody, ktoré dnes vedú okrem iného napr. k likvidácii princípu continuity preferovaním mladších generácií s negatívnymi dopadmi na rozvoj spoločnosti!

51. Súčasnú pravidlá verejnej správy a neobjektívne, komplikované, neprehľadné, administratívne náročné a preto aj nákladné pravidlá tvorby verejných zdrojov, musia vystriedať nové! Tie musia vychádzať z podielu spotreby práce človeka a zaťažovania prírodného prostredia všetkými štruktúrami spoločnosti **meraného spotrebou práce človeka! Dôvody destabilizujúce ekonomiku spoločnosti, vrátane sociálneho systému v doterajšom ponímaní i dôvody obáv človeka o svoju budúcnosť tak zaniknú!**

52. Historicky predurčenými politickými silami na vedenie zmenových procesov v jednotlivých krajinách sú politické strany komunistického typu, ktoré i napriek niektorým omylom v praktickej politike v minulosti vyplývajúcich najmä zo stupňa aktuálneho poznania, i napriek ešte neexistujúcej spoločenskej objednávke v dôsledku nepochopenia podstaty príkoria a nespravodlivosti na svete obyvateľstvom, i napriek klamstvám a účelovým polopравdám šírených všetkými dostupnými prostriedkami a formami, i napriek špine nahádzanej v neuveriteľnom rozsahu na ne, **boli a sú jediné, ktoré vo svojej politike vychádzali a vychádzajú z vedeckého poznania spoločenských procesov** zodpovedajúceho ich vývojovým etapám, boli a sú najbližšie na ceste k dosiahnutiu dnes ťažko predstavitelných ušľachtilých a vznešených cieľov v podmienkach nových spoločenských vzťahov! Tieto strany preto **nie sú ani povrchné a ani krátkodobé!** V súperení na politickej scéne je politika týchto strán jediná, ktorá je pre kapitalistický spoločenský systém reálnou hrozbou! To je tiež hlavný dôvod, prečo sa aj v demokratickej spoločnosti ozývajú hlasy volajúce po ich zázake a prečo bola (popri úsilí získať trh) potrebná aj likvidácia pokrokových spoločenských systémov v krajinách bývalého socialistického spoločenstva! Cieľom tohto úsilia vždy bolo a je aj teraz zastrieť oči verejnosti, aby nevidela podstatu problémov sveta, ktorá je obsahom tohto dokumentu! Ďalší vývoj spoločnosti a nezvratnosť zmeny súčasného stavu nemôže však zastaviť nijaký administratívny zákaz, aj keď formálne v súlade s právnym poriadkom! Ten ju môže len oddialiť!

53. Je úlohou strán komunistického typu, vedeckej základne a intelektuálov ochotných v súčasných zložitých a neprajných spoločenských podmienkach pracovať v prospech proletariátu, aby v záujme urýchlenia všeobecného pokroku a nastolenia spravodlivého spoločenského usporiadania sveta pripravili v podmienkach prebiehajúcej neustále vzrastajúcej globalizácie kapitálu **model obsahu politiky** smerujúcej vývoj spoločnosti k existencii bez kapitálu akceptovateľný väčšinovým obyvateľstvom, **ktorý umožní národom sveta vznešené a veľkolepé ciele uskutočniť!**

54. Podľa odporcov a kritikov komunizmu neexistujú pre realizáciu jeho ideí mravné predpoklady, pretože siahajú na cudzí majetok a spôsobujú krivdy, čím porušujú základné ľudské práva. Trpia tí, ktorým sa berie majetok, čím sa im ubližuje a vznikajú negatívne sociálne i spoločenské dôsledky. Okrem toho podľa nich komunizmus nie je vytváraný biedou, ale skôr veľkými osobnými ambíciami podpriemerne schopných ľudí, pre ktorých je bieda súčasťou propagandy! Tento dokument dokazuje, že **skutočnosťou je pravý opak! Spoločenský pohyb kedykoľvek v minulosti bol vždy a aj dnes je vyvolávaný najmä biedou a sociálnym i spoločenským útlakom slabších!** Argument opierajúci sa o podpriemerne schopných ľudí posúdi čitateľ. Tiež nemôže prehliadnuť, kto, akú a aj prečo robil propagandu a kto ju robí aj dnes!

55. Komunistické hnutie bolo vyvolané neriešiteľnými rozporami kapitalizmu a ich dôsledkami! Jeho cieľom je tieto rozpory odstrániť! Cieľom nie je likvidácia všetkého, čo sprevádza kapitalistické spoločenské zriadenie, ako sa to vytrvalo snažia verejnosti nahovoriť jeho protivníci! Naopak, všetko prospešné pre spoločnosť je žiaduce zachovať a **ďalej najlepším spôsobom zodpovedajúcim aktuálnemu poznaniu ľudskej civilizácie rozvíjať!** Spôsobom založeným na najlepších poznatkoch z najlepších a na princípe zdravého rozumu! **Jeho cieľ je prostý: nastoliť spoločenské pravidlá, právny poriadok vychádzajúce z objektívnych skutočností spravodlivé pre každého!** Nie rovnosť každého a vo všetkom v účelovom vulgarizovanom a paušalizovanom podávaní mocnými tohto sveta v boji o prežitie, ktorého úlohou je zasievať a udržiavať v spoločenskom vedomí strach pred komunizmom, aby ho verejnosť „demokraticky“ odmietla! **Svetová verejnosť má však len dve možnosti:** buď prijme myšlienky tzv. „pravého“ smerovania politického vývoja a ľudská civilizácia zanikne, alebo prijme smerovanie tzv. „krajnej ľavice“ usilujúce o záchranu ľudskej civilizácie a jej rozvoj v prostredí vyhradenom na Zemi pre človeka v prospech všetkých!

56. Komunistická politika usiluje o vybudovanie spravodlivého hospodárskeho a spoločenského systému s novým hodnotovým systémom ohľaduplným voči prírode, zodpovedajúcim záujmom a potrebám väčšiny občanov krajín prednostne politickými prostriedkami! Usiluje o zmenu, ktorej základom je najmä odstránenie nezaplatenej práce človeka, a tým i zisku a ich neoprávneného privlastňovania jednotlivcami či skupinami osôb, ako aj **o zmenu rozdeľovania výsledkov práce človeka výlučne podľa práce človeka! To je jeden z hlavných rozdielov, ktorým sa zásadne líši od politiky sociálnodemokratického typu,** ktorá hromadné okrádanie proletariátu vlastníkmi kapitálu toleruje, akceptuje a aj rozvíja! **Násilná forma vyvlastnenia majetku v**

rozsahu neoprávneného privlastnenia výsledkov práce **môže byť len reakciou vyvolanou prejavmi jeho vlastníkov** neobhájiteľnou pred demokraticky prejavenu väčšinovou vôľou národov!

57. Sloboda človeka v plnom význame tohto slova neexistuje a ani existovať nemôže!

58. Súčasná tvorba zdrojov verejnej spotreby s množstvom výnimiek je odvodená hlavne z ceny živej práce, keď je zdaňovaný príjem fyzických a právnických osôb (nimi vytvorená pridaná hodnota) a spotreba pridanej hodnoty len u fyzických osôb. T.j. dani zo spotreby podlieha len spotreba tzv. „koncových“ spotrebiteľov, ktorí ju uhrádzajú v cene za svoju spotrebu a podnikateľské (no nielen!) subjekty daň zo svojej spotreby neodvádzajú! Takto nastavené pravidlá tvorby verejných zdrojov nielenže odporujú ekonomicko-prírodnej analógii rovnovážneho stavu a prispievajú k zväčšovaniu majetkových rozdielov medzi ľuďmi a ich zoskupeniami, ale obmedzujú aj ich iniciatívu i tvorivosť, a tým aj rozvoj celej spoločnosti! V živej prírode slabší jedinec ktoréhokoľvek druhu nie je a ani nemôže byť silnejší, zdatnejší ako silnejší – aj keby si to človek akokoľvek želal! Preto, ak majú byť tieto zdroje tvorené v súlade so vzťahmi v prírode, t.j. objektívne, **v budúcnosti nesmú pravidlá tvorby spoločenských zdrojov silnejších, zdatnejších nijako obmedzovať!**

V novom hospodárskom systéme bude tvorba zdrojov verejnej potreby **odvodená zo spotreby práce človeka a záťaže životného prostredia každou fyzickou a právnickou osobou!** Pravidlá ich tvorby zároveň umožnia účinnú reguláciu spotreby v súlade so záujmami spoločnosti i reálnymi podmienkami života na Zemi! Osobou povinnou odvieť určený príspevok tak bude bez výnimky každá fyzická a právnická osoba pri uskutočnení každej výmeny predmetu spotreby práce človeka v každej forme (pričom predaj je výmena za peniaze, darovanie je výmena bez protihodnoty)! Prevod príspevku odberateľa správcovi zdrojov verejnej potreby bude riadený osobitnou programovou aplikáciou vylučujúcou možnosť vplyvu vôle a zásahu účastníkov výmeny!

59. Neprehľadné „pavúky“ hospodárskych subjektov všetkých foriem a ich vlastníckych vzťahov, rovnako ako „daňové raje“ (už nebudú môcť existovať!), sa stanú navždy minulosťou!

60. Územie aj s prírodnými zdrojmi, ktoré sa na ňom nachádzajú, sú celosvetovým vlastníctvom a nemôžu byť predmetom vlastníctva ani súkromného a ani štátu! Fyzické osoby a ich zoskupenia (združenia – právnické osoby, vrátane štátov môžu byť len ich správcami podľa dohodnutých pravidiel) môžu vlastniť na tomto území len hodnoty vytvorené a zhodnotené ich vlastnou prácou, živou prácou komunity, ktorá na území žila a žije! Dôsledkom okrem iného bude zásadne iný vzťah človeka k hodnotám a obmedzenie dôvodov k jeho migrácii! Súčasný stav, považovaný za nedotknuteľný, je neodôvodniteľným a neakceptovateľným dedičstvom minulosti! Aj preto, že jeho vývoj bol sprevádzaný násilím, krivdami a utrpením nevinných ľudí v neopísateľnom rozsahu!

61. Doterajšie usporiadanie sveta určované súkromným a štátnym vlastníctvom bráni slobodnému rozhodovaniu človeka o výbere miesta pre život kdekoľvek na svete a popri nezmieriteľnom konfliktnom vzťahu zamestnancov a zamestnávateľov **vždy bolo a aj dnes je primárnou príčinou násillia v rôznych formách s najťažšími dôsledkami na tých, ktorým bolo vnútené, ktorí ho nezavinili a ktorí nemali s ním nikdy nič spoločné!** I napriek **formálne deklarovanej slobode** si človek nemohol vybrať miesto pre svoj život sám! Bolo určované vynútenou príslušnosťou k územiu, ktorého **hranice boli spravidla dôsledkom násillného konania mimo vôle bežných ľudí, ktorí a ktorých predkovia na ňom žili!**

62. Všestranný slobodný rozvoj každého jednotlivca je podmienkou rozvoja všetkých, a tým aj spoločnosti! Jeho súčasťou bude okrem iného aj právo slobodného rozhodnutia kde chce žiť, kde, komu a v akom rozsahu bude prispievať k funkčnosti i k rozvoju vlastnou prácou, vrátane práva slobodného pohybu – kedy, kam, ako, či s kým bude cestovať! **Ak nebude chcieť život prežiť „na rodnej hrude“, „na hrude“ svojich predkov, v kruhu svojich blízkych v súlade s prirodzenou vlastnosťou človeka.**

63. Nové usporiadanie sveta bude podmienené prerozdelením neoprávnene nadobudnutého bohatstva vlastníkov kapitálu i štátov v celosvetovom meradle v prospech národov, na úkor ktorých ho v minulosti získali len preto, že boli slabšie!

64. Nové podmienky spolunažívania národov sveta budú vyžadovať novú koncepciu medzinárodných vzťahov, vznik nového nadnárodného koordináčného a bezpečnostného orgánu na princípe rovnosti národov s pôsobnosťou, právomocami, kontrolnými mechanizmami i silovými štruktúrami, ktorý dokáže zaručiť v súlade s dohodnutými pravidlami existenciu a rozvoj každého národa, jeho tradícií, kultúry, jazyka i hrdosti, pri rešpektovaní osobitostí a záujmov ostatných národov!

65. Budúcnosť spravodlivejšieho sveta a urýchlenie vývoja ľudskej spoločnosti sú podmienené odstránením bariér šírenia poznania a jeho sprístupnením všetkým vrstvám spoločnosti!

66. Je v záujme ľudstva, aby všetky vojenské zoskupenia i medzinárodné zmluvy, ktoré vznikli v doterajších podmienkach sveta, čo najskôr zanikli a aby všetky krajiny sveta a ich národy slobodne pristúpili na novú koncepciu medzinárodných vzťahov podľa bodu 64!

67. Svet zmietaný neustávajúcimi konfliktami rôzneho charakteru sa musí zmeniť na svet uvedomelých kompromisov vo všetkých oblastiach ľudskej spoločnosti v prospech slobodného a pokojného, mierového vývoja

a spolunažívania v budúcnosti! Človek ako pán tvorstva inú možnosť nemá a v záujme zachovania svojej existencie je odkázaný na vzájomné spolužitie a vzájomnú spoluprácu, ku ktorým ho predurčuje intelekt ako osobitné vybavenie získané do vienka od matky prírody! Intelekt, pre ktorý sa mohol stať pánom tvorstva! **Zatia!**

D. ZÁVER

1. **Všetko je inak** ako vnímame život okolo nás, pretože v skutočnosti je inak všetko, čoho sa ekonómia a ekonomika akokoľvek dotýkajú!

2. **Všetko musí byť inak**, pretože podstata všetkého, čo nás v súvislosti s ekonómiou a ekonomikou učili i učia, o čom nám informačné prostriedky takmer každý deň prinášajú množstvo informácií v rôznych formách, obsahoch i súvislostiach, **je nielen proti prírode, ale aj proti zdravému rozumu! To je aj pravá a rozhodujúca príčina stavu sveta, ktorého jedna z charakteristík je uvedená v úvode tohto dokumentu!**

3. **Všetko bude inak**, pretože aj ekonómia a ekonomika musia byť v súlade s prírodou i so zdravým rozumom a **stát nie na hlave, ale na nohách!** Svojim **osobitným miestom a dôležitosťou v spoločnosti** si nielen zaslúžia aby boli exaktné, ale **z dôvodu rešpektovania objektívnej reality je ich exaktnosť bezpodmienečne nevyhnutná!** A ak už nemôžu byť exaktné, tak **musia byť aspoň kvázi exaktné!**

4. **Zmena** hospodárskeho a spoločenského systému v jednotlivých krajinách založených na kapitálových vzťahoch, ktoré ničia ľudskú podstatu a stavajú ľudí proti sebe, **je objektívne nevyhnutná!** Aj preto, že **ľudská spoločnosť sa musí riadiť zákonitosťami vývoja rovnako ako sama príroda!** Čím sa táto historická zmena svetového formátu a mimoriadnej dôležitosti uskutoční skôr, tým lepšie! **Dôležité je, aby nastala pred tým, kým nebude pre ľudskú civilizáciu neskoro!**

5. Proces formovania svetového spoločenstva nemôžu určovať ideológie, ale objektívne výrobné sily a vzťahy a poznanie objektívnej reality, **merané reálnymi ekonomickými vzťahmi v súlade so skutočnosťou!**

6. Podstata orientácie úsilia proletariátu a všetkých pokrokových síl sveta **na ceste k urýchleniu jeho spravodlivého usporiadania** je uvedená v bode 13. časti B dokumentu!

7. **Hnacou silou historického vývoja bol vždy človek**, jeho práca a jeho myšlienky, jej fyzické i duševné formy a ňou aj zostane! **Život je pre človeka najväčšou hodnotou a takou musí byť aj pre spoločnosť!** **Budúcnosť ľudstva bude preto závisieť najmä od toho, akú budúcnosť chce mať každý človek a od spoločnej dohody ľudí!**

8. Prírodný vývoj možno pribrzdiť i oddialiť, **nie však zastaviť!** **Objektívna realita nezávisí od ideológie, národnosti, farby pleti, náboženstva, želania jednotlivcov, či kolektívov a celkom určite zvíťazí!** **Nezastaví ju ani doteraz neustále narastajúca moc kapitálu!**

9. **Proletári, zvyšujte si úroveň svojho poznania a nenechajte si ubližovať a ani sa ponižovať!** **A už vôbec za to nikomu neďakujte!** Úroveň výrobných síl je dnes už taká a vás na svete toľko, že **neexistuje nič, čo by ste nedokázali dosiahnuť!** **Ak budete chcieť! Vzdelaní, znalí, informovaní ľudia nemôžu byť v civilizovanom svete porobení, a už vôbec nemôžu byť porobené celé národy!** **A ak, tak len silou! Ale v svete s týmto prívlastkom nemôže byť pre akékoľvek násilie, či svojvôľu kohokoľvek, nijaké miesto!**

10. **Obsah tohto dokumentu by sa mal stať súčasťou vzdelávacích systémov krajín sveta** na všetkých úrovniach škôl v rozsahu primeranom ich úrovni a zameraniu!

Poznámka na záver. Čitateľ, ktorému nie je vlastná budúcnosť a ani budúcnosť jeho nasledovníkov ľahostajná, by si mal všimnúť sebavedomú rétoriku politikov, či informácie prinášané dennodenne hromadnými informačnými prostriedkami a **aspoň trochu sa zamyslieť nad ich obsahom!** Hoci je zjavné, že politici nevedia o čom hovoria (a **ak vedia, potom vedome klamú!**), rozmanito argumentujú a presviedčajú občanov o svojej pravde, len aby si získali ich dôveru! Majú ambície a nekriticky bez zábran chcú **viest krajiny proti záujmom výraznej väčšiny svojich spoluobčanov!** **A Vy im to nielen umožňujete, ale nechávate si nimi aj významne ovplyvňovať svoje názory!** Je preto len na každom z Vás, čomu budete venovať svoju pozornosť a akú!

Žiaľ, zatiaľ väčšina z Vás podstata starostlivo riadeného diania okolo nás uniká! Nevyvrátiteľným faktom je, že v skutočnosti je naozaj všetko inak! Dokedy?

DOSLOV

Tento dokument

- je kritikou, obvinením i obžalobou súčasného hospodárskeho a spoločenského systému, o ktorých nemôže rozhodovať nijaký orgán žiadnej súdnej moci! Preto, že **taký súd formálne neexistuje, na taký právne poriadky krajín a ani sveta nemysleli. Rozhodnú o nich na objektívnom základe proletári a ich spojenci,**

- **nie je kritikou strán komunistického typu krajín, ktoré sa vydali na cestu nekapitalistického vývoja. Naopak, tým patrí uznanie i poďakovanie za všetko, čo vykonali v prospech pokroku ľudstva v neľahkých podmienkach i napriek tomu, že sa vo svojej praktickej politike dopustili niektorých omylov,**

- potvrdzuje výsledky prác K. Marxa zodpovedajúce poznaniu tej doby, posúva ich o mnoho desaťročí vpred, rozširuje a preukazuje ich obsah na základe poznania zodpovedajúceho aktuálnym spoločenským podmienkam a znamená koniec spochybňujúcich diskusií o ich správnosti i úsilí o ich diskreditáciu,
- je otvorený a príležitosťou pre každého prispieť svojim tvorivým potenciálom k jeho zdokonaleniu a rozvinutiu.

Hold, hlboká úcta, česť i vďaka patria Karolovi Marxovi (1818-1883) a jeho spolupracovníkom, jeho predchodcom i nasledovníkom! Osobitne najmä Robertovi Owenovi (1771-1858), Fridrichovi Engelsovi (1820-1895) a Vladimirovi Iljičovi Leninovi (vlastným menom Vladimir Iljič Ulianov, 1870-1924). Ich revolučné práce umožnili ľudstvu spoľahlivo vykročiť na cestu poznávania spoločenských javov vedúceho k urýchleniu odstránenia príkoria **stáročia** beztrestne páchaného na **miliónoch** nevinných a bezmocných ľudí sveta!

Proletári všetkých krajín spojte sa!

Pravda je na vašej strane a budúcnosť vo vašich rukách, svet patrí vám – už stačí len vedieť a chcieť!

Bratislava, jún 2015

Prameň poznávania

Zoznam použitých matematických vzťahov

- (1) $V = V_Z + Z_V$
- (2) $K_Z = H_Z + N_Z (= Z_V)$
- (3) 1 jablko + 1 hruška = 2 slivky (alebo aj 2, 3, či 4 hrušky, jablká, či melóny ...)
- (4) 1 jablko + 1 jablko = 2 jablká
- (5) $K_Z = k (= Z_V)$ [jednotiek]
- (6) $K_Z = k + HP_P$ [jednotiek]
- (7) $K = k + CP_P (= Z_{VV})$ [jednotiek]
- (8) $K_V = K - K_Z = (k + CP_P) - (k + HP_P) = CP_P - HP_P$ [jednotiek]
- (9) $z = v - n$ [jednotiek]
- (10) $z = v - n = K - K_Z = (k + CP_P) - (k + HP_P) = CP_P - HP_P$
- (11) $CP_P = z + HP_P$
- (12) $K = k + HP_P + z = K_Z + z$
- (13) $Z = (k + HP_P) - k = HP_P$
- (14) $v = n$ [alebo $CP_P = HP_P$ vo vzťahu (57)]
- (15) $K = K_Z = v = k + CP_P = k + HP_P$
- (16) $CP_P = HP_P$
- (17) $CP_P = v - k = K - k = K_Z - k$
- (18) $CP_P < HP_P$
- (19) dif $CP_P = HP_P - CP_P$
- (20) $K = k + CP_P + \text{dif } CP_P$
- (21) $K_Z = k + HP_P + HP_I$
- (22) $K = k + CP_P + CP_I (= Z_{VV})$
- (23) $K_V = K - K_Z = (k + CP_P + CP_I) - (k + HP_P + HP_I) = (CP_P + CP_I) - (HP_P + HP_I)$ [jednotiek]
- (24) $z = v - n = K - K_Z = (k + CP_P + CP_I) - (k + HP_P + HP_I) = (CP_P + CP_I) - (HP_P + HP_I)$
- (25) $K = k + z + (HP_P + HP_I) = K_Z + z$
- (26) $Z = (k + HP_P + HP_I) - k = (HP_P + HP_I)$
- (27) $CP = CP_P + CP_I$
- (28) $K = k + CP$
- (29) $v = n$ [alebo $(CP_P + CP_I) = (HP_P + HP_I)$ vo vzťahoch (23) a (24)]
- (30) $K = K_Z = v = k + CP_P + CP_I = k + HP_P + HP_I (= Z_{VV})$
- (31) $CP_P + CP_I = HP_P + HP_I$
- (32) $CP_P + CP_I = v - k = K - k = K_Z - k$
- (33) $CP_P + CP_I = CP_P$
- (34) $CP_I = 0$
- (35) $CP_I = v - k - CP_P$
- (36) $CP_I = v - k$
- (37) $CP_I = M + \text{dif } CP_I$ (z toho dif $CP_I = CP_I - M$)
- (38) $K = k + CP_P + M + \text{dif } CP_I$
- (39) $CP = CP_P + M + \text{dif } CP_I$
- (40) $K = K_Z = v = k + CP_P + M + \text{dif } CP_I$
- (41) $K = K_Z = v = k + CP$
- (42) $CP = v - k = K_Z - k = K - k$
- (43) dif $CP_I = v - k - CP_P - M$
- (44) $NP = \text{dif } CP_I = v - k - CP_P - M$
- (45) $CP_P + M + NP = v - k$
- (46) $CP_P + NP = v - k - M$
- (47) $z = v - n = (k + CP_P + CP_I) - (k + HP_P + M) = (CP_P - HP_P + NP)$
- (48) $K = k + CP_P + M + NP$
- (49) $(CP_P + CP_I) < (HP_P + HP_I)$
- (50) dif $(CP_P + CP_I) = (HP_P + HP_I) - (CP_P + CP_I)$
- (51) $K = k + (CP_P + CP_I) + \text{dif } (CP_P + CP_I)$
- (52) $K = k + CP_P + (M + \text{dif } CP_I) + \text{dif } [CP_P + (M + \text{dif } CP_I)]$
- (53) $K = k + CP_P + M + NP + \text{dif } [CP_P + (M + NP)]$
- (54) $K = k + (z + M) + \text{dif } (z + M)$

- (55) $K = k + CP_p + R, \quad K = k + HP_p + R$
 (56) $PP = k : (CP_p + CP_1)$
 (57) $PP = (v - z) : (CP_p + CP_1)$
 (58) $z = v - PP \cdot (CP_p + CP_1)$
 (59) $PP \leq v : (CP_p + CP_1)$
 (60) $K_F = p + \acute{u} + \text{dif } \acute{u}$
 (61) $K = c + v + m$
 (62) $\text{dif} [CP_p + (M + NP)] = 0$
 (63) $NP = K - k - CP_p - M - \text{dif} [CP_p + (M + NP)]$

(64) $\lim_{k \rightarrow \infty} NP = -\infty$ zákon konca („spoločnosti bez konca“)

- (65) $\lim_{PP \rightarrow \infty} z = -\infty$
 (66) $V_p = k + CP_p + NP + \text{dif} (CP_p + NP)$
 (67) $K_z = (H_1 + H_2 + H_3) + HP_p$
 (68) $[1 \text{ Gz}] = \text{upratovanie} \cdot (t = 1 \text{ hodina}) = 1$
 (69) $P\check{C}_x = a \cdot b \cdot t [\text{Gz}]$

Zoznam použitých skratiek

- a** - násobok < 1 násobku „a“ konkrétneho druhu práce človeka „X“ z katalógu prác človeka
b - násobok konkrétneho druhu práce človeka „X“ z katalógu prác človeka
BIPM - Bureau International des Poids et Mesures (Medzinárodný úrad pre váhy a miery)
c - konštantný kapitál
CGPM - Conférence Générale des Poids et Mesures (Generálna konferencia pre váhy a miery)
CIPM - Comité International des Poids et Mesures (Medzinárodný výbor pre váhy a miery)
CM - Convention du Mètre (Metrická konvencia)
CP - živá práca vložená do podnikania
CP₁ - cena inej práce
CP_p - cena práce podnikateľa
dif - diferencia (rozdiel)
Gz - jednotka veličiny „práca človeka“ (Gazo)
H₁ - hodnota prírodných zdrojov využitých v minulosti
H₂ - hodnota práce človeka potrebná na získanie prírodných zdrojov v minulosti
H₃ - hodnota práce človeka potrebná v minulosti na výrobu produktov z prírodných zdrojov
HP₁ - hodnota inej práce
HP_p - hodnota práce podnikateľa
HZ - hmotné zdroje
k - voľné zdroje v roli kapitálu, náklady na podnikanie
K - výsledný kapitál na konci hodnoteného obdobia podnikania
K_F - finančný kapitál
K_v - hospodársky výsledok podnikania za hodnotené obdobie
K_z - začiatkový kapitál
m - nadhodnota (nezaplatená práca)
M - mzda
n - náklady
NP - nezaplatená práca
NZ - nehmotné zdroje
NWO - New World Order (nový svetový poriadok)
p - peniaze
PČ_x - hodnota ľubovoľnej práce človeka
PP - produktivita práce
R - renta

- SI** - Système International d'Unités (medzinárodný systém jednotiek)
- t** - čas
- USA** - Spojené štáty americké
- ú** - úroky
- v** - výnosy
- V** - majetok vo vlastníctve človeka
- V_P** - nový majetok vo vlastníctve podnikateľa
- V_R** - vlastníctvo rodičov človeka
- V_ž** - majetok nevyhnutný na krytie základných životných potrieb človeka
- X** - konkrétny druh práce človeka z katalógu prác človeka
- z** - zisk
- Z** - výsledok hospodárenia o veľkosti výsledných zdrojov
- ZSSR** - Zväz sovietskych socialistických republík
- Z_v** - voľné zdroje, ktoré človek bezprostredne nepotrebuje pre svoj život
- Z_w** - výsledné voľné zdroje